Guiden till DEEP PURPLE

Blackmore till Gillan:
"Jag kommer att blåsa dig av scenen varje kväll"

MYS OCH TRAUMA MED D-A-D I SKIVBACKEN

#4 2023 Pris: 89:-
Norge 109 NOK,
Finland 9 EURO inkl. moms.

Rock'n'Roll

Guiden till PUGH ROGEFELDT

Han har bollat och rullat

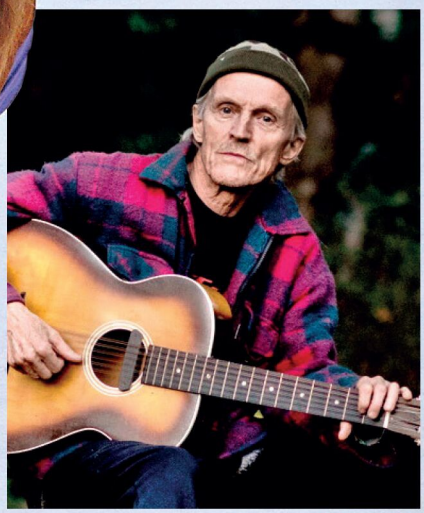

JOHN HOLM

Laddad inför turné och platta

"Nu ska vi spela så in i helvete"

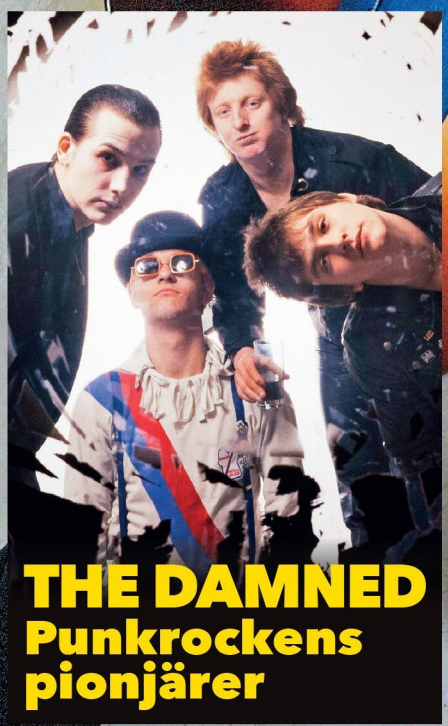

THE DAMNED

Punkrockens pionjärer

Multimusikern Mattias Hellberg

Albinsson&Sjöberg
TIDSAM 4623-04
04
7 388462 308906
RETURVECKA 23

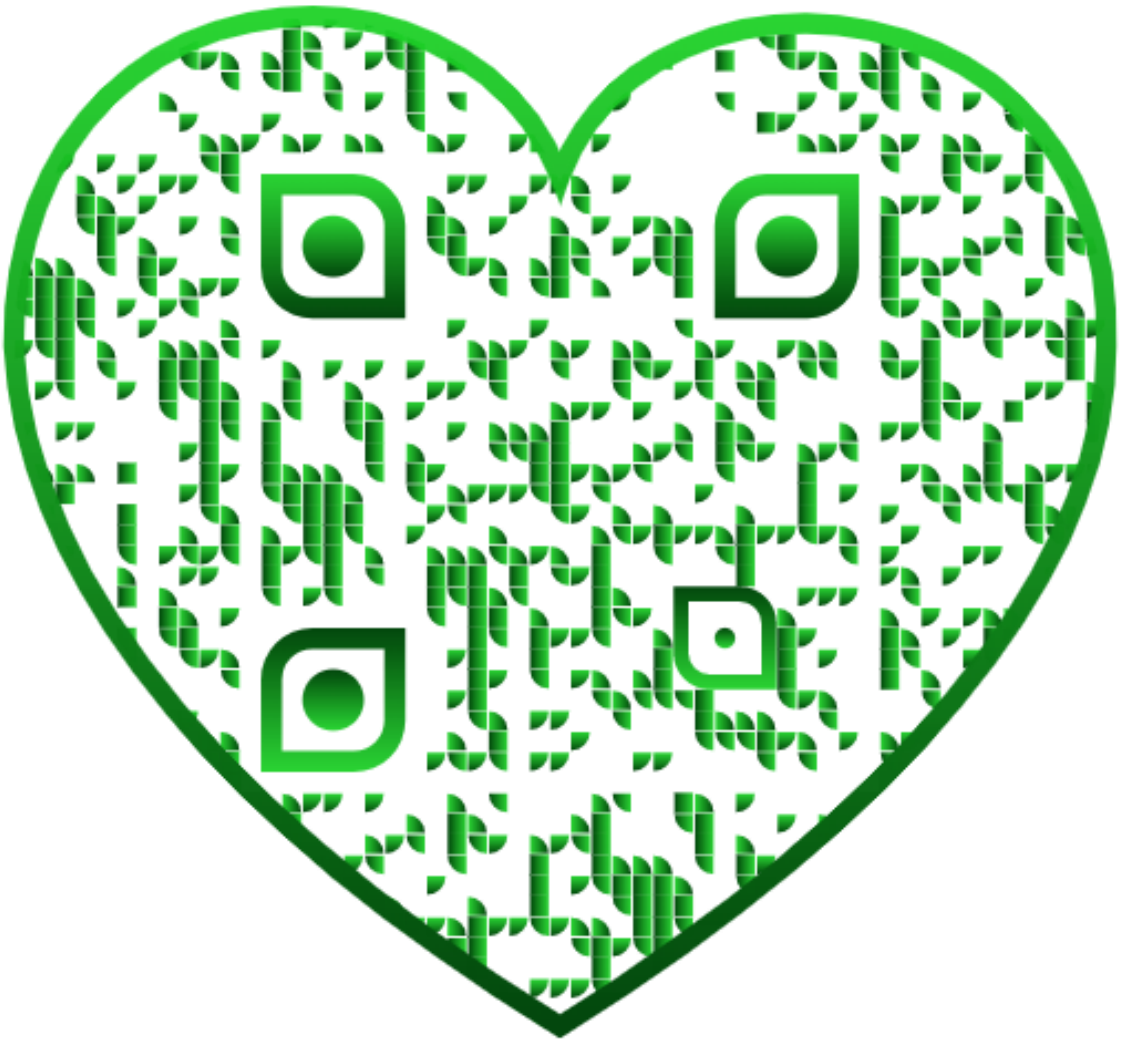

NYHETER CD & LP!

Du hittar många fler titlar på vår hemsida!

ginza.se

TRYGG E-HANDEL

☎ 0512-299 50

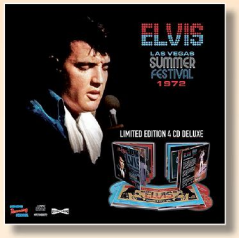

Elvis Presley: Las Vegas Summer Festival 1972 (Digibook)
4CD 105664 ..... **479kr**
(Release 2023-04-28)

Kent: Hagnesta hill (English version/Red/Ltd)
2LP 101915 ..... **459kr**
(Release 2023-04-22)

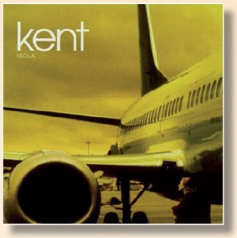

Kent: Isola (English version/Yellow/Ltd)
2LP 101914 ..... **399kr**
(Release 2023-04-22)

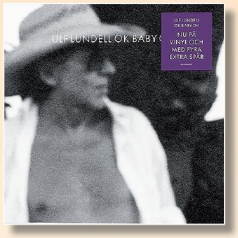

Ulf Lundell: OK baby OK
2LP 105848 ..... **479kr**

Marillion: Seasons end 1989 (DLX/Rem)
3CD+BD 106933 ..... **499kr**
5LP 106934 ..... **1589kr**
(Release 2023-05-19)

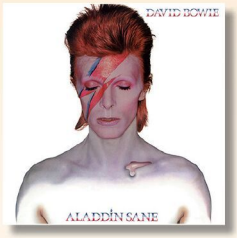

David Bowie: Aladdin sane
LP 98937 (Halfspeed) **389kr**
LP 98936 (Picture) **459kr**

Tallest Man On Earth: Henry St 2023
CD 102362 ..... **159kr**
LP 102342 ..... **269kr**

Rush: Signals
LP 106271 (Picture) **379kr**
LP+4 7"+CD+BD Aud 106270 .. **3189kr**
(Release 2023-04-28)

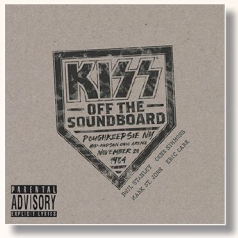

Kiss: Off the soundboard/ Live In Poughkeepsie
CD 104344 ..... **279kr**
2LP 104340 ..... **629kr**

Håkan Hellström: Poetiska försök 2023
CD 106927 ..... **189kr**
LP 106929 ..... **349kr**
LP 106932 (Clear/Ltd) **379kr**
(Release 2023-04-28)

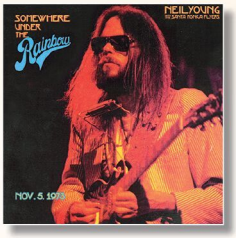

Neil Young: Somewhere under the rainbow 1973
2CD 105631 ..... **229kr**
2LP 105626 ..... **289kr**

Def Leppard: Drastic symphonies 2023
CD 106436 ..... **199kr**
2LP 106434 ..... **479kr**
BD+CD 106438 ..... **279kr**
(Release 2023-05-19)

Jethro Tull: Rökflöte 2023
CD 75103 ..... **169kr**
2CD+BD 74301 ..... **639kr**
2LP+2CD+BD 74323 (DLX/Ltd) .. **1319kr**
LP 74352 ..... **329kr**
LP 74341 (Silver/Ltd) **499kr**

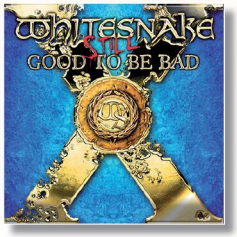

Whitesnake: Still good to be bad
CD 104995 ..... **169kr**
2CD 104996 ..... **249kr**
4CD+BD 105004 ..... **999kr**
2LP 104990 ..... **489kr**
(Release 2023-04-28)

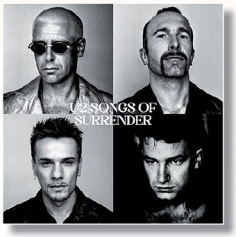

U2: Songs of surrender 2023
CD 99271 (Digi) **239kr**
CD 99272 (Digi/DLX/Ltd) **279kr**
4CD 99274 (Digi/SDLX/Ltd) **439kr**
2LP 99273 ..... **479kr**
2LP 101456 (White) **499kr**
4LP 99275 (SDLX/Ltd) **1299kr**

Depeche Mode: Memento Mori 2023
CD 103407 (Digi) **219kr**
CD 103408 (Digib/DLX) **279kr**
2LP 103409 ..... **499kr**
2LP 103410 (Red/Ltd) **539kr**

Nästan en halv miljon CD, LP, DVD, SPEL, BÖCKER, ELEKTRONIK, RETRO-PRYLAR m m i sortimentet!

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den GRATIS!

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

Du kan även ringa och beställa!

0512-299 50

Rock'n'Roll MAGAZINE

Grundad 2011

NR 4 2023

Rock'n'Roll Magazine utkommer med 8 nummer 2023.
Info: **www.rocknrollmagazine.se**

UTGIVARE
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Box 529, 371 23 Karlskrona
Besöksadress: Östra Köpmansgatan 1, Karlskrona
Telefon: 0455-33 53 25, Fax: 0455-31 17 15

PUBLISHER & ANSV. UTGIVARE
SL Sjöberg 0455-33 53 35

REDAKTION

CHEFREDAKTÖR
Peter Törnqvist 0455-33 53 08
peter.tornqvist@fabas.se

REDAKTÖR
Jörgen Holmstedt 08-641 81 38, 0708-19 33 19
jorgen.holmstedt@outlook.com

SKRIBENT
Anders Lundquist 0705-51 90 12
lunkydory@gmail.com

FOTOGRAF
Stefan Boman
stefan.boman.stockholm@gmail.com

LAYOUT
Daniel Daleke
0455-33 53 19

BILDCHEF
Joachim Cruus 0455-33 53 82
joachim.cruus@fabas.se

KORREKTUR
Petra Stieger

ANNONSAVDELNING

FÖRSÄLJNING
Erkki Salin 0705-31 24 23
erkki.salin@fabas.se

MATERIAL
Lena Dahlström 0455-33 53 01
lena.dahlström@fabas.se

MARKNADSAVDELNING

MARKNADSANSVARIG
Linnéa Lundell 0455-33 53 10
linnea.lundell@fabas.se

PERSONUPPGIFTSPOLICY
Din personliga integritet och hur vi hanterar dina personuppgifter är viktigt för oss. Vi har förtydligat hur vi hanterar dina personuppgifter i vår policy. Läs mer på www.fabas.se/integritetspolicy

PRENUMERATION & LÄSARSERVICE
Din prenumeration beställer du enklast på www.rocknrollmagazine.se/prenumerera
För personlig service är du välkommen att kontakta vår kundservice på telefon 0455-30 29 30, vardagar 9-12, 13-15 eller e-post kundservice@fabas.se
Pris helår (8 nr) **499 SEK**, 2 år (16 nr) **949 SEK**.
Utanför Sverige tillkommer portotillägg.
Reservation för eventuella prisändringar.

ÖVRIGT

TEKNISK PRODUKTION
Albinsson & Sjöberg Tel. 0455-33 53 55

TRYCK:
V-TAB, Vimmerby

DISTRIBUTION
Tidsam

COPYRIGHT
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Rock'n'Roll Magazine: ISSN 2001-6395

RESERVATION
Rock'n'Roll Magazine ansvarar inte för insänt, ej beställt material i form av text och bilder. Vid eventuell beskattning av vinster från tidningens pristävlingar svarar pristagarna själva för denna. Allt material lagras digitalt. Den som sänder material till tidningen förutsätts medge att materialet får lagras och spridas elektroniskt eller i pappersform.

Svanenmärkt trycksak, 3041 0189

56

Deep Purple har bytt medlemmar många gånger genom åren. Här Mark III-sättningen från mitten av 1970-talet. Från vänster: David Coverdale, Ian Paice, Jon Lord, Tommy Bohlin och Glenn Hughes.

46 Stig Pedersen och Jesper Binzer i D-A-D går igång när plattor med Sator dyker upp i skivbacken.

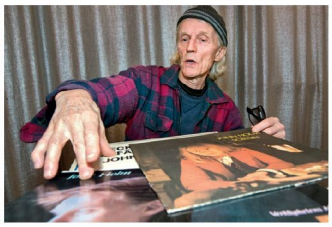

52 Det verkar bli ett intensivt år för John Holm med både turné och inspelning av nya låtar.

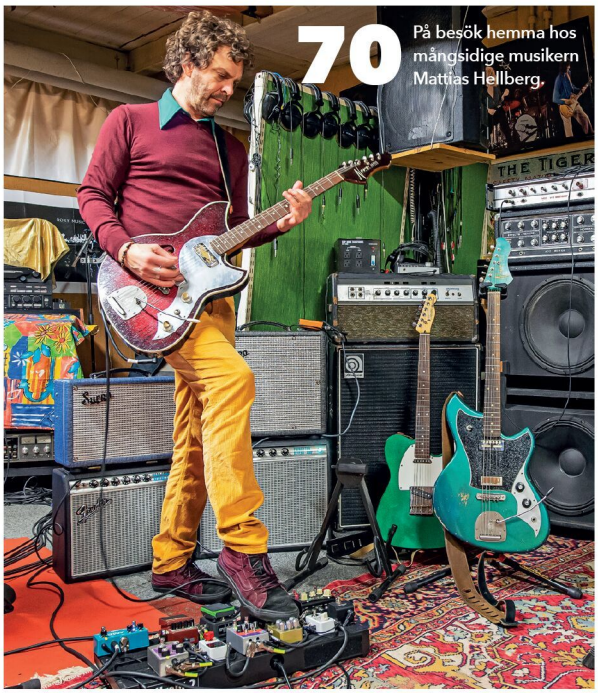

70 På besök hemma hos mångsidige musikern Mattias Hellberg.

4 The Damned
Brittiska punkpionjärer.

10 Rock'n'Roll-världen
Vad som är på gång.

30 Recensioner
Betygsättning av nya plattor.

34 Pugh Rogefeldt
Stor guide + alla studioalbum recenserade.

46 D-A-D
Danskt besök i Skivbacken.

52 John Holm
På hugget 2023.

56 Deep Purple
Stor guide + alla studioalbum recenserade.

70 Mattias Hellberg
Mångsidig musiker.

Dysfunktionella Damned

Kaos och konflikter. Men också bra musik och en stor dos charm. Så kan The Damneds karriär sammanfattas. De var det första engelska punkbandet som släppte en singel, ”New rose” (1976), och även det första att släppa ett album, ”Damned damned damned”, tidigt 1977. Gruppen har sedan dess existerat i en mängd olika inkarnationer. Vi har pratat med Captain Sensible, Brian James och Paul Gray.

Av Anders Lundquist (text), TT Bild, Arkiv (foto)

The Damned utanför Stiff Records kontor i samband med utgivningen av "Damned damned damned" (1977). Från vänster: Dave Vanian (sång), Captain Sensible (bas), Rat Scabies (trummor) och Brian James (gitarr).

The Damned är av egen utsago drabbade av en förbannelse. Det kan emellertid också bero på att de är och förblir strulputtar utan motstycke. Att få ihop nedanstående intervjuer gav denne skribent många nya gråa hårstrån och när sångaren Dave Vanian ställt in för tredje gången, gav jag upp.

Brian James är dock en av dem som ställde upp. Han var The Damneds originalgitarrist och även den som skrev i princip allt material till deras första två album. De andra medlemmarna beskriver honom som något av ett geni. Jag ber honom berätta om bakgrunden till The Damned.

– Jag hade 1974 ett band som hette the Bastards, som flyttade till Bryssel. Vi var influerade av MC5 och The Stooges. London var inte redo för det. The Bastards sprack dock och jag återvände till London. Där svarade jag på en annons i Melody Maker. Det var Mick Jones och Tony James som hade ett band kallat London SS. Plötsligt fanns det några som gjorde det jag ville göra. Tiden hade hunnit ikapp mina idéer. Senare mötte jag Chris Millar, som blev Rat Scabies. Han slog livet ur trummorna. Han var som Keith Moon, John Bonham och Gene Krupa i ett! Han hade "cliffhangers", där han plötsligt stannade. Väldigt jazzigt!

Vital punkscen

Hur var den tidiga brittiska punkscenen?

– Vital. Inte bara för musik, utan även för konstnärer, poeter och författare. Första gången jag såg The Sex Pistols live var hos en konstnär.

The Damned splittrades första gången redan 1978, efter det andra albumet. Hur gick det till? ▶

The Damneds originalsättning cirka 1976. De var det första brittiska punkbandet som släppte en singel, "New rose". B-sidan var en supersnabb cover på Beatles-låten "Help!"

"Neat neat neat" var The Damneds andra singel och släpptes samtidigt som debutalbumet "Damned damned damned" 1977.

The Damned 1982, mellan albumen "The black album" och "Strawberries". Från vänster: Vanian, Sensible, Scabies och basisten Paul Gray.

Originalsättningen av The Damned live. Från vänster: Captain Sensible, Dave Vanian, Rat Scabies och Brian James.

– Rat lämnade bandet och inget blev sig likt. Jag ville lägga ner och alla gick med på det. Alla de andra hade ändå sin egen grej: Rat hade White Cats. Captain hade King och Dave var med i Doctors of Madness.

Efter sex-sju månader började de dock igen. Utan Brian James.

– Captain Sensible ville spela gitarr i stället för bas. Men jag var inte ledsen, för jag ville ändå inte vara med. Men jag har ändå hela tiden diggat The Damned, för att de har gjort det de har velat och testat olika genrer.

Punken blev uniform

James är skeptisk till den utveckling punken ganska snart tog.

– Jag hatade när punken stelnade och alla började klä sig i bondagekläder. Det dök upp en massa kloner. Läderjackor och skullrings blev ett mode, en uniform. All konformitet som vi hade försökt protestera mot. Vad hände med att göra sin egen grej?

James har varit med på några återföreningsturnéer med The Damned.

– Den första var sorglig. När vi åkte runt i USA reste alla för sig och det fanns ingen kommunikation mellan medlemmarna. Den senaste återföreningsturnén, 2022, var däremot lyckad. Det verkade länge osannolikt att det skulle hända, för Captain hatade Rat. Men jag var villig att försonas om alla andra var med. Rat och jag var hjärtat och energin i originalbandet.

Vill man läsa mer om Brian James tid i The Damned och övriga förehavanden, rekommenderas den auktoriserade biografin "Bastard, The Damned, The Lords Of The New Church & more".

The Damned fortsatte efter de två första albumen i olika sättningar, med sångaren Dave Vanian som ende konstant. Denne har ofta dragit musiken mot goth och poprock, medan Captain Sensible har varit mer inne på det psykedeliska under de perioder han har varit med,

The Damned var lika oregerliga som de såg ut. Många arrangörer ville inte ha med dem att göra.

”Det positiva var att fyllan gjorde att vi orkade fortsätta till fem på morgonen, för det var då Dave kom på sina bästa idéer.”

det vill säga från starten 1976 och till mitten av 80-talet och från 1996 och framåt.

Har The Damned slutat vara ett punkband, Captain?

– Det beror på vad man menar med punk. Jag älskar personligen den antiauktoritära aspekten. Att det inte fanns några regler. Jag fick smeknamnet Captain Sensible för att jag var allt annat än sansad.

På skiva är ni numera rätt kontrollerade, men live är The Damned fortfarande kaotiska?

– Ja, och det är meningen. Våra jam är viktiga. Ibland går det åt skogen, andra gången är resultatet magnifikt.

Damneds förbannelse

Det har talats om att det vilar en förbannelse över bandet. Är det fortfarande så?

– Det är i alla fall fortfarande en massa strul. Jag är förvånad över att de första skivorna låter så bra som de gör, för vi brukade gå in i studion med oändliga lådor öl och sprit. Det positiva var att fyllan gjorde att vi orkade fortsätta till fem på morgonen, för det var då Dave kom på sina bästa idéer.

Fast det var väl inte bara alkohol som höll er vakna?

– Nej, vi var väldigt goda vänner med Lemmy och han hade speed. Han var periodvis basist i The Damned och en del av våra sidoprojekt.

Varför lämnade du bandet i mitten av 80-talet?

– Jag hade en solokarriär parallellt med The Damned. Har släppt totalt sju soloalbum. När jag 1982 fick en listetta med ”Happy talk” började jag bränna ljuset i båda ändar, både med jobb, promotion och partajande. Det slutade med att jag kollapsade. Var helt utbränd, gav upp båda karriärerna och drog mig tillbaka tills pengarna tog slut. Det var tufft, eftersom jag hade familj och småbarn.

Hur överlevde du?

– Jag gick faktiskt i personlig konkurs. Myndigheterna försökte överta mitt hus. När jag nått den absoluta botten ringde en reklambyrå och undrade om jag ville göra en nyinspelning av ”Wot” för användning i chipsreklam! Kampanjen pågick i tre år och jag kunde köpa ett fint hus på landet.

Hits utan Captain

Du gick med i The Damned igen 1996, men de var framgångsrika i din frånvaro. Dave tog bandet åt goth-hållet och de fick en stor hit med Barry Ryan-covern ”Eloise”. Följde du deras förehavanden?

– Det är oundvikligt. Man kan aldrig riktigt lämna ett band. Folk kommer alltid fram och undrar när man ska återförenas. Det är extra jobbigt när beslutet ligger hos andra.

Vad tycker du om dokumentären om er, ”Don’t you wish that we were dead”? ▶

I oktober 2022 återförenades The Damneds originalsättning för en kort turné. Den gick bra och de är öppna för att göra mer. Från vänster: Rat Scabies, Brian James, Dave Vanian och Captain Sensible.

Captain Sensible och Dave Vanian in action på Sweden Rock Festival 2011. Många gamla punkfans gick som på moln efter konserten, däribland grabbarna i Sator.

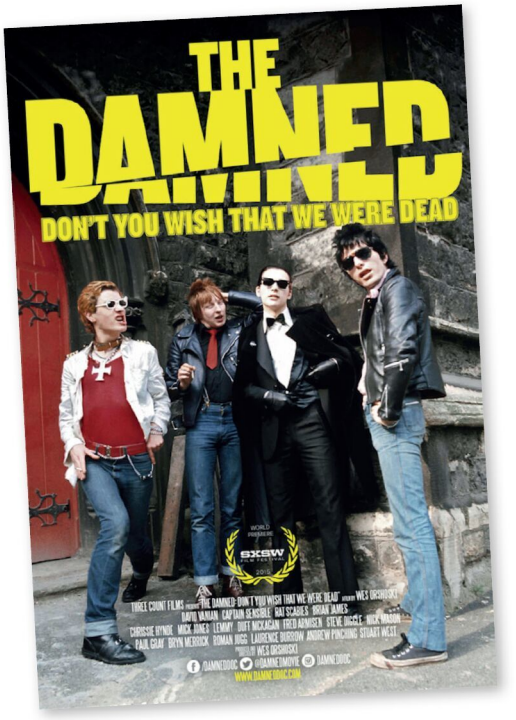

2015 kom dokumentären "The Damned – Don't you wish that we were dead" i regi av amerikanen Wes Orshoski, som även har gjort filmen om Lemmy och konsertfilm med Shuggie Otis. Captain Sensible är inte alls nöjd och önskar att The Damned hade skildrats mindre mekaniskt och mer originellt.

– Jag gillar den inte. Det var ett mekaniskt rabblande och inte något exempel på bra filmskapande. Det finns så mycket som är annorlunda med The Damned. Anarkin. Hur vi alltid har gjort den musik vi velat. Att vi ofta varit som ett skepp på drift utan styrning.

Varför har det blivit så?

– Nästan varje medlem har varit en ego-fixerad knäppskalle som velat vara ledare. Det är klart att det blir problem!

Utanför The Damned har Captain Sensible haft allehanda hyss för sig. Han bildade, halvt på skämt och halvt på allvar, det politiska partiet Blah! Party 2006. Har också haft sidoprojekten The Sensible Gray Cells (ihop med Paul Gray från The Damned) och Dead Men Walking (ihop med Kirk Brandon, Slim Jim Phantom och Mike Peters).

I oktober 2022 återförenades originalsättningen av The Damned – Scabies, Sensible, Vanian och James – mot alla odds för en kort turné.

– Alla begravde stridyxan och blev vänner igen, vilket länge hade känts helt osannolikt, speciellt med tanke på hur mycket Rat och jag hade bråkat, säger Captain.

Vad handlade bråken om?

– Allt möjligt, som vem som ägde licensen till olika låtar och album. Rat släppte till exempel ett album bakom "Not of this earth" under titeln "I'm alright Jack and the beanstalk", bakom Daves rygg!

Dagens upplaga av The Damned släppte i dagarna sitt nya album "Darkadelic" som är påfallande hungrigt och vitalt. Från vänster: Paul Gray (bas), Will Taylor (trummor), Dave Vanian (sång), Captain Sensible (gitarr) och Monty Oxymoron (keyboards). Bandets senaste tillskott är Taylor, som kom med 2022 och ersatte Andrew "Pinch" Pinching.

Planerar originalsättningen fler gig tillsammans?

– Om ingen av oss dör finns absolut en möjlighet.

Började som ett fan

Den före detta Eddie and the Hot Rods-basisten Paul Gray gick med i The Damned 1980.

– Jag hade alltid varit ett fan av The Damned, minns han. Jag flyttade till London 1976 och de band jag såg oftast var The Damned, Motörhead, The Stranglers och The Hammersmith Gorillas. Jag älskade att The Damned var likadana på scen som privat. När The Clash och The Sex Pistols jagade skivkontrakt med de största bolagen, låg The Damned på mindre bolag som Stiff och Chiswick.

Varför hoppade du av tre år senare?

– Det roliga hade försvunnit, säger Gray enkelt. När punk blev en uniform och ett klädmode och förlorade sin frihetskänsla tröttnade jag. Dr. Feelgood låg betydligt närmare punkens attityd än de flesta så kallade punkband.

Du gick med igen 2017. Hur är det att spela med The Damned i dag?

– Dave och Captain är fortfarande lika dysfunktionella och jag räknar inte med att det ska ändras. Det är jobbigt ibland, men också en del av charmen. Man vet aldrig vad man ska få vare sig musikaliskt eller i övrigt, och det är det som gör The Damned till ett unikt band! □

Fem favoriter med The Damned:

Damned damned damned (1977)

Brian James: Nick Lowe gjorde ett bra jobb genom att fånga det vi gjorde live i studion. Vi hade åtta kanaler. Låtarna var inte speciellt politiska, så den är inte lika daterad textmässigt som vissa punkskivor. Det var intensiv rock'n'roll. Singeln "New rose" kom innan albumet och anses vara den första punksingeln.

Captain Sensible: Det första punkalbumet, ett halvår innan The Sex Pistols släppte sitt. Jag älskar den här plattan. Brian James är en visionär och vi kallade honom "the riffmeister". Jimmy Page var ett fan av honom och det säger en hel del. Nick Lowe gjorde ett bra jobb som producent och fångade energin. Skivan hade inte vunnit på en massa pålägg och perfektion.

Music for pleasure (1977)

Captain Sensible: Vi låg på samma musikförlag som Pink Floyd och de frågade Syd Barrett om han kunde producera oss. Han tackade ja. Men på första inspelningsdagen dök Floyds trummis, Nick Mason, upp och sa "Syd vill producera, men han är inte i tillräckligt bra form, så han skickade mig i stället". Och så blev det. Nick hade inte producerat förr, men vi spelade in i Floyds studio, Britannia Row. Nick och hans ljudtekniker jobbade långsammare än vi var vana vid. Vi ville spela in några låtar om dagen, men efter ett par dagar ställde de fortfarande in ljudet! Vi jammade med Nick sista dagen, det var kul.

Brian James: Att försöka få Syd Barrett var som att sikta på "the pie in the sky". Han mådde för dåligt. Nick Mason var jättetrevlig, men förstod sig inte på rock'n'roll. Man hade kunnat få in hela Pathway-studion där vi spelade in första plattan, i toaletten på Floyds studio! Nick Mason och jag fann varandra över vår kärlek till jazzen. Vi bad gästsaxofonisten, Lol Coxhill, göra sex tagningar på en låt, fast alla var bra, bara för att vi älskade hur han spelade. Låtmaterialet till skivan var framstressat, men jag gillar den betydligt mer i dag än jag gjorde då.

Machine gun etiquette (1979)

Captain Sensible: Det här var i ärlighetens namn den platta vi hade strävat efter att göra med den förra: ett psykedeliskt punkalbum. Plattan var också lite av en revansch för bandet efter den lite tama produktionen på "Music for pleasure" och visade att vi inte behövde Brian James för att skriva starka låtar. Både Dave Vanian och jag älskar ju tidlös popmusik. Det var samtidigt ett jäkla drag i låtar som "Love song", som dessutom blev en hit. Jag vet att Brian James, som vid det laget inte var med i bandet längre, var lite irriterad över att behöva höra den överallt, ha ha!

The black album (1981)

Captain Sensible: Här experimenterade vi mycket. Dave var verkligen 100 procent i form som låtskrivare och han hade självförtroende nog att ge sig på riktigt komplicerat låtskrivande. Stora konceptstycken som "Curtain call", ett mörkt, proggigt psykedeliskt 17-minutersverk som många påstår är perfekt att lyssna på när man är stenad.

Paul Gray: Höjdpunkten i min musikaliska karriär. Varje gång jag hör den blir jag knäckt av hur bra den är. Vi blev lämnade ifred av skivbolaget och hade ingen producent, bara en bra hustekniker. Stackaren fick i princip aldrig sova, eftersom de olika medlemmarna hade olika dygnsrytm! Vi hade inte planerat en dubbel, men plattan blev för lång för en enkel-lp och för kort för en dubbel, så vi spelade in ett gig och lade de bästa låtarna på fjärde vinylsidan. ("The black album" har även släppts som enkel-lp, utan "Curtain call" och livelåtarna/artikelförfattarens anmärkning).

Darkadelic (2023)

Captain Sensible: Detta är vårt första album sedan 2018 års Tony Visconti-producerade "Evil spirits". Vi gör inte album jätteofta, men ibland dyker det upp låtar när jag plockar upp gitarren. Jag hade inför detta album 20-30 halvfärdiga saker och Dave hade motsvarande. Vi satte oss och hjälpte varandra göra klart låtarna. Tyckte till och adderade småprylar till varandras låtar, lite som Lennon och McCartney brukade göra. En intressant metod. Sedan valde vi de 12 mest melodiska och omedelbara, för vi älskar båda starka popmelodier.

Paul Gray: Det nya albumet är en mer genuin Damned-platta än "Evil spirits". Den är nedstrippad, energisk och mindre producerad. Trummorna låter kanon – alla instrument låter bra. Sången också. Den har lite av debutens "edge" och uppfinningsrikedomen från "The black album". Vi gillar den så mycket att vi spelade nästan varenda låt live på den senaste turnén, fast skivan inte hade släppts än!

Rock'n'Roll Världen

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AL**
Peter Törnqvist: **PT**
E-post: **rocknrollmagazine@fabas.se**

Drygt 40.000 besökare räknar man ska komma till Norje Boke och Sweden Rock Festival den 7-10 juni. "Det är nästan slutsålt", säger marknadschefen Sofia Lindqvist Lacinai.

Deep Purple kommer med nye gitarristen Simon McBride (längst t.h.), som säger: "Jag spelade här för några år sedan, med Sweet Savage".

Bruce Dickinson och resten av Iron Maiden ska ge oss sin "The future past"-show 9 juni. Dagen innan uppträder basisten Steve Harris med British Lion.

Sweden Rock Festival med extra allt

Sweden Rock Festival firar sin 30:e upplaga i år.

– Det blir en ceremoni i anslutning till en av konserterna. Dessutom lägger vi 50 procent mer budget på banden, berättar **Sofia Lindqvist Lacinai**, marknadschef och vice vd.

Några av de största namnen i år är **Deep Purple**, **Ghost**, **Iron Maiden** och **Billy Gibbons**.

– Vi har en ganska traditionell publik, som gärna ser sina favoritband mer än en gång, säger Sofia.

Undertecknad tycker att Sweden Rock Festival är som bäst när den briljerar med grupper som sällan eller rentav aldrig har uppträtt i vårt land. Genom åren har vi fått sällsynt rockgodis som **Heart**, **Bad Company**, **Coney Hatch**, **April Wine**, **Triumph**, **Honeymoon Suite**, **Moxy** och **Angel**.

– Det är lite av vårt signum. Vår bokningsgrupp är bra på att hitta band.

I år verkar dock denna typ av överraskningar lysa med sin frånvaro, om man inte räknar ett återvändande Coney Hatch.

– Men alla band är inte bokade ännu. Våra bandbokare är mer hemliga än man kan tro, säger Sofia.

När allt är på plats blir det sammanlagt mellan 90 och 92 band. En nyhet är att man kör med fullt blås redan på onsdag 7 juni, den första dagen.

– Annars brukar onsdagen vara en smygstart. Men i år kommer alla scener vara färdigställda redan första dagen, då bland andra **Def Leppard** och **Mötley Crüe** spelar.

Årets festival sker 7-10 juni och som vanligt vid Norje havsbad i Blekinge.

– Det är nästan slutsålt. Vilket inte är självklart i dessa tider, med inflation på mat, bensin och allt annat. Vi är glada och tacksamma för vår trogna publik, säger Sofia Lindqvist Lacinai. **JH**

70-talsrock på svenska

Är det verkligen artiklar om både John Holm och Pugh Rogefeldt i detta nummer? Ja, då ä dä!

OWE THÖRNQVIST sägs ha varit först med rock på svenska med ”Varm korv boogie” 1959. Tio år senare släppte Pugh Rogefeldt debutalbumet ”(Ja, dä ä dä!)”. Det var med hans ”Bolla och rulla” , släppt 1974, som undertecknad golvades. Jag var 13 år, Dinga linga Lena var 15 …

John Holm släppte tre plattor på 70-talet: ”Sordin” 1972, ”Lagt kort ligger” 1974 och ”Veckans affärer 1976. Låten ”Ett enskilt rum på Sabbatsberg” är definitivt ingen svängig rocklåt, men ”De e vårt liv” håller högre tempo. John Holm blandar lugna låtar med stenhårda, liksom Bob Dylan, Neil Young, Bruce Springsteen, Pugh Rogefeldt och Ulf Lundell. Det gillar jag!

När Ulf Lundells ”Vargmåne” släpptes 1975 hade jag aldrig varit i Stockholms City. Hade inte koll på året 1967 heller, men plattan kom att bli en av mitt livs favoriter. Givetvis läste jag romanen ”Jack” som släpptes året därpå och drömde om att få cykla på Gotland … En annan favorit från 70-talet är Lundells ”Ripp rapp” från 1979.

UNDER 70-TALET var den politiska proggen brännhet. Själv lyssnade jag mycket på Hoola Bandoola Band, men främst Nationalteatern. Båda banden sjöng på svenska. Varken Rogefeldt, Holm eller Lundell tillhörde proggen. De körde sina individuella race och lät sig inte tvingas in i flocken.

Per Gessle sägs ha inspirerats av Pugh och John. Hade Gyllene Tider blivit ett svenskt megaband annars?

Eldkvarn släppte 1974, under namnet Piska mig hårt albumet, ”Elisabet”. Därefter har de släppt drygt 20 album med svenska titlar.

En annan svensksjungande megastjärna i Sverige på 70-talet var Ted Gärdestad. Med hans musik och brorsan Kenneths texter skrev de in sig i den svenska musikhistorien. Ted var definitivt ingen rocker, men han lyckades ändå gräva sig in i många skivsamlingar.

TOMAS LEDIN gjorde under 70-talet ett antal medryckande låtar på svenska. På ”Knivhuggarrock” (1975) finns flera bra exempel. Plattan har dock några engelskspråkiga låtar.

Magnus Ugglas ”Va ska man ta livet av sig för när man ändå inte får höra snacket efteråt” släpptes 1977. Samtidigt blev punkrock ett begrepp och Ebba Grön bildades i Rågsved.

Wilmer Pitt (bytte senare namn till Wilmer X) debuterade på Pildammsskolan i Malmö i april 1978.

Hade detta årtionde blivit som det blev om inte Pugh 1969 släppt ”(Ja, dä ä dä)”? Personligen tror jag inte att rockmusiken hade framförts lika mycket på svenska.

Peter Törnqvist
Chefredaktör

Missa inte nästa nummer

I butik 5 juni

Prenumerera
Du får Rock'n'Roll Magazine tidigare i brevlådan – och ännu billigare!
www.rocknrollmagazine.se

The Golden Oldies Shop
ORIGINALPRESSADE VINYLSKIVOR
1955 - 1995
LP-skivor, Singlar & EP-skivor
Rock - Pop - Svenskt - Punk - Soul - etc
Flera 1000 skivor i 26 kategorier
1977 – 2023 46 ÅR
2x WEBSHOP: www.goldenoldies.se
www.discogs.com/seller/goldenoldies
BUTIK: S:t Eriksgatan 96, 113 31 Stockholm TELEFON: 08-32 22 40

★ **Cameron Crowe** regisserar en långfilm om **Joni Mitchell**. Crowe har känt henne sedan 70-talet och verket beskrivs som "något annat än en vanlig spelfilm eller en regelrätt dokumentär". Joni Mitchell började nyligen uppträda live igen efter en lång tids sjukdom, där hon bland annat låg i koma.

★ **Tom Waits** debutalbum, "Closing time" firar 50 år och har blivit föremål för en jubileumsutgåva. Den släpps den 2 juni och kommer att vara en dubbel-lp som spelas på 45 varv i minuten.

★ Svenska rockbandet **MoLD** är tillbaka med albumet "Hope abandon all". Gruppen gav ut sitt debutalbum 2019. Liksom den gången har de arbetat tillsammans med **Tomas Skogsberg** i dennes Sunlight Studio. MoLD säger sig vara influerade av **Motörhead**, **Black Sabbath**, **Alice Cooper**, **Led Zeppelin**, **Clutch** och **Opeth**.

★ **Ignition**, AOR-bandet med **Jan Johansen** på sång, har återförenats och spelar in sitt andra album, med bland annat **Mark Spiro**-låten "New messiah".

★ **Camel**, som skulle ha firat sitt 50-årsjubileum med en avskedsturné som inkluderade Stockholm 19 maj, har tvingats ställa in. Gitarristen **Andy Latimer** måste operera ryggen. Gruppen hoppas kunna sätta ihop en ny turné när han har återhämtat sig.

★ **AB/CD** grundades av **Nalle "Nalcolm" Påhlsson** och har som koncept att framföra egna låtar i **AC/DC**-stil. Många tycker att de låter närmare AC/DC än originalen själva gör i dag. "Back'n'attack" är titeln på det albumet som släpps i månadsskiftet maj/juni.

★ **Samantha Fish** släpper albumet "Death wish blues" ihop med bluesrockkollegan **Jesse Dayton** den 19 maj.

Bandnamnet låter farligt ... Men, de är mjuka, snälla och gulliga mot varandra. I The Zombies är alla kompisar, inte minst Colin Blunstone (tvåa från vänster) och Rod Argent (i mitten).

Mjuka vänner

The Zombies är på turné i USA och har kommit till New Orleans när vi når dem via Zoom. **Colin Blunstone** (sång) och **Rod Argent** (keyboards) är ivriga att diskutera bandets nya album "Different game".

– Viktigt var att spela in live i studion, säger Rod. Det uppstår en viss magi när man kan interagera med varandra. Alla hade kul och var entusiastiska. Fort gick det också, fyra-fem timmar per låt.

– Vi påbörjade inspelningen just innan pandemin slog till, minns Colin. Hann bli klara med två låtar. Men att spela in resten via länk var inte på tal. Känslan går förlorad då.

Rod är lite hemlig om vad titellåten "Different game" handlar om.

– Den är baserad på en verklig händelse, om en åldrande person som inte klarar av att gå vidare. Han är bitter och klandrar alla andra för sitt förfall. Mannen i fråga spelar i ett känt band. Nej, jag tänker inte avslöja vilket band det handlar om. Men jag tror att många kan relatera till detta, säger han och ler gåtfullt.

"The sun will rise again" är Colins enda låt på albumet, bland nio andra signerade Rod.

– Det är en låt till min dotter, som har gått igenom en väldigt svår tid. Jag kunde bara hjälplöst se på, som förälder. Men texten kan tolkas som du vill, berättar upphovsmannen.

Jag frågar Colin om det är svårt att få med låtar på en The Zombies-skiva, med en så produktiv låtskrivare som Rod i gruppen.

– Det är nästan omöjligt, svarar han och ler i smyg.

– Jag frågar ju hela tiden om du har du något, och får till svar "ingenting", protesterar Rod och kan inte låta bli att skratta.

Hur har ert förhållande förändrats genom åren?

– Det har mjuknat, tycker Colin. Rod har fortfarande bestämda åsikter, men jag tycker att vi är bättre vänner nu, än när vi var yngre. Alla blir mjukare med åldern, eller hur, och vi med.

– Men vi har aldrig någonsin varit ovänner, eller hur? säger Rod.

Colin nickar medhållande, och svarar:

– Vår vänskap och sätt att samarbeta har bara blivit starkare. **JH**

Först slåss de mot mörkret, därpå kommer de med ljuset. Rival Sons har en speciell dubbelsatsning på gång.

Ljus och mörker

Rival Sons släpper inte bara albumet "Darkfighter" den 2 juni, gruppen har redan uppföljaren "Lightbringer" klar för utgivning i höst. **JH**

lundgren
guitar pickups

It's not about what you play or how...

but why.

Used by:
Schecter Guitars USA ·
American Distributor: Pitbull Audio USA · The Axe Palace USA
Ibanez · Hagström Guitars · Scott Gorham Thin Lizzy ·
Dregen Backyard Babies · GHOST · Fredrik Thordendal Meshuggah ·
Kent · Kalle Moraeus · among others

www.lundgrenpickups.com

REVOLUTION SAINTS
EAGLE FLIGHT

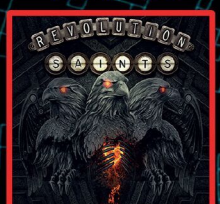

Out April 21, 2023
Drummer/vocalist Deen Castronovo (Journey) is back with a new Revolution Saints album, now joined by guitarist Joel Hoekstra (Whitesnake, Iconic) and bassist Jeff Pilson (Foreigner, Black Swan, ex-Dokken).
CD, Ltd. Ed. Black Vinyl LP, Digital

ONE DESIRE
LIVE WITH THE SHADOW ORCHESTRA

Out April 21, 2023
Live concert extravaganza featuring One Desire performing with a symphony orchestra, The Shadow Orchestra (Wasa Sinfonietta).
CD+DVD, Blu Ray, Ltd. Ed. 2LP Blue Vinyl (Frontiers Webstore Exclusive), Digital

Out April 14, 2023
New studio album from legendary L.A. hard rockers featuring Phil Lewis and Tracii Guns.
CD, Ltd. Ed. LP Black Vinyl, Digital

LA GUNS
BLACK DIAMONDS

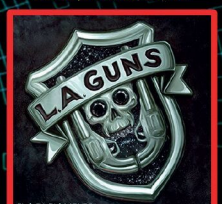

www.frontiers.it
FRONTIERS MUSIC SRL

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground

Med rockdrömmen i sikte: Remedy, bildades i Stockholm så sent som förra året. Snart är debutplattan släppt i hela världen. "Nu ska vi ut på en sommarturné", säger Rolli, tvåa fr.v.

Bortom alla drömmar

Remedy är ett nytt stjärnskott inom svensk AOR och melodisk rock. Gruppens debutalbum "Something that your eyes won't see" får lysande kritik världen över och är nu släppt i USA.

– Allt som händer är bortom allt jag hade kunnat drömma om, skiner bandets grundare, gitarrist och huvudsaklige låtskrivare, **Roland "Rolli" Forsman**. Det rasslar in recensioner från alla hörn av världen. Det hade jag aldrig trott när jag satt och skrev låtarna för skojs skull under pandemin och kom på att jag skulle sätta ihop ett band.

Forsman är en etablerad frilansgitarrist och menar att en bra låt bör kunna framföras med bara akustisk gitarr eller piano som komp. Sedan kan man klä den på olika sätt, i det här fallet med distade gitarrer, maffiga körpaket och en modern produktion där det lånats vissa knep från mainstreampop.

– Det kanske inte framgår av musiken, men jag skriver så hårt jag bara kan, skrattar han.

Hans rötter finns i **Deep Purple**, **Rainbow**, **Gary Moore** och **Yngwie Malmsteen** som han lät runt "Odyssey". Inom AOR är han svag för band som **Foreigner** och **Survivor**, i det senare fallet framför allt **Jim Peteriks** låtskrivande.

Remedys sångare **Robert Van der Zwan** gick igenom en behandling mot strupcancer under skivans tillkomst.

– Vid inspelningen av "Living on the edge" hade han, på grund av behandlingen, ingen saliv i munnen och drack vatten mellan nästan vartenda ord – ändå sjöng han fantastiskt, berömmer Forsman.

Vad händer härnäst?

– I sommar ska vi ut på turné tillsammans med **Takida** och **Stiftelsen**. De har en stor fanbase, så det är en ära att de valde oss som support. Jag jobbar också på nästa album, som kommer våren 2024. **AL**

FE?

Nytt album!

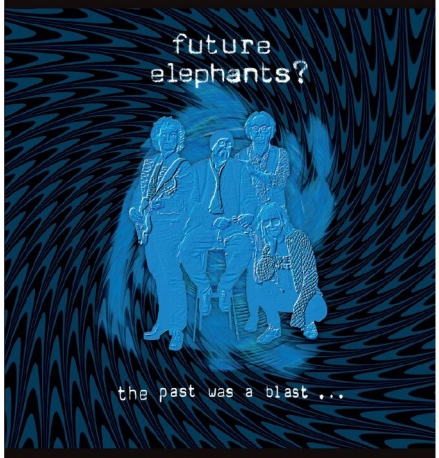

8/10 Sweden Rock Magazine

"Tydliga influenser från 70-talet"

"Det finns egentligen ingen dålig låt alls i albumet"

Nu är han arg igen

Det är länge sedan **Neil Young** turnerade, men det står aldrig stilla i hans värld.

Han är aktuell med två album, "All roads lead home" med **Molina**, **Talbot**, **Lofgren & Young** och arkivreleasen "Somewhere under the rainbow" med **Neil Young** och **the Santa Monica Flyers**.

Det har ryktats om mer turnerande för **Crazy Horse** när **Nils Lofgren** gjort sin plikt hos **E Street Band**, men nu verkar det vara i farozonen. Young, som inte är rädd för konflikter – ni minns väl hans attack mot Spotify? – har nu gått till attack mot Ticketmaster och dess prissättningar och extraavgifter, som ibland gör biljetterna 30 procent dyrare än vad som initialt angetts. I ett ilsket inlägg på sin hemsida konstaterar han att "touring is broken".

Young är inte den ende artist som har reagerat. **Robert Smith** i **The Cure** är lika förbannad och har erbjudit sina fans delvis kompensation för dyra biljetter. **AL**

Till attack – mot Ticketmasters hutlösa biljettpriser och lömska smygavgifter. Tack för det, Neil!

Jethro Tull - Rökflöte
Nytt studioalbum i butik
21 april
CD, LP, Deluxe box inkl.
BluRay, digitalt

Yes – Mirror To The Sky
Yes är tillbaka
23:e studioalbumet
Mirror To The Sky släpps
19 maj
CD, LP, Deluxe box inkl.
BluRay, digitalt

SONY MUSIC INSIDEOUT MUSIC Spotify Lyssna på Apple Music ginza.se BENGANS CDON.COM

KVALITETSKÄNSLA,
LJUD OCH LIVSLÄNGD
ÄR SVÅRA ATT FÖRMEDLA
I EN BROSCHYR SOM DENNA.

SANGEAN
SINCE 1974
RA-101 series

RA-101 är en stilfull och mycket potent Bluetooth högtalare som du någonsin haft möjlighet att äga. Denna nya RA 101 är första steget i Sangeans nya RETRO design serie.

RA-101 har utvecklats för att visa marknaden hur en bra, men trots detta smidig Bluetooth högtalare med radio kan erbjuda avseende ljud, design och funktion.
Till exempel med verkligt långlivat inbyggt laddbart batteri, modern retro design med riktigt bra ljud.

moon
Creating business!

Exklusive distributör i Sverige
Moon Radio AB www.moon.se

Rock'n'Roll Världen

Iskalla killar med glödhet rock'n'roll. Glorious Bankrobbers består av från vänster Olle Hillborg, Jonas Petersson, Anders Bentell, Lars Skoglund och Dan Lagerstedt. "Vi satsar för fullt", säger Jonas.

Glorious Bankrobbers var först

40 år efter starten är **Glorious Bankrobbers** tillbaka med ett nytt album, "Back on the road". Stockholmarna var tidigt ute med kaxig, skitig rock'n'roll i den genre som kommit att kallas sleaze.

– Vi var före **Guns 'n' Roses**, på så vis är vi lite av pionjärer. Vi var rentav för tidigt ute, innan Los Angeles-vågen, säger **Jonas Petersson**, gitarristen som liksom sångaren **Olle Hillman** varit med sedan starten.

Med lite tur hade Glorious Bankrobbers kunnat vara mycket större. Första och självbetitlade albumet, släppt 1984, hade tuffa och slagkraftiga låtar, men det hela sprack på grund av två bakslag.

– Producenten, **Kee Marcello**, tog inte uppgiften på allvar, och vår manager svek oss, beklagar Jonas.

Efter en paus kom albumet "Dynamite sex dose" 1989. Videon till titellåten fick bra snurr på MTV. I samma veva var bandet över i USA och spelade in plattan "Live at the CBGB's" på den legendariska New York-klubben i fråga, som gavs ut 1991. Därefter upplöstes gruppen, när Olle Hillman valde att sjunga med norska rockhjältarna **Backstreet Girls**.

– Vi återförenades 2006 och släppte albumet "The glorious sound of rock 'n' roll". Men vår dåvarande trummis, **Anders Odenstrand**, avled i cancer 2012. Det kändes tufft att mista "Oden". Därför lade vi av igen. Synd, för vi var på gång, spelade förband till **Nazareth** och **Quireboys**.

Sedan ett par år är Glorious Bankrobbers åter aktivt. Jonas och Olle har sällskap av **Danne Lagerstedt** (gitarr), **Anders Bentell** (trummor) och **Lars Skoglund** (bas).

– Vi satsar för fullt, har redan gjort tre videor till plattan. Viktigt är att komma ut och spela, för live är vi som allra bäst, säger Jonas Petersson. **JH**

SCORPIONS

ROCK BELIEVER

World Tour 2023

SUPPORT: THUNDER MOTHER

14 JUNI 2023

AVICII ARENA — STOCKHOLM

BILJETTER VIA AXS.COM

FKP SCORPIO

@FKPSCORPIOSWEDEN

BANDIT ROCK

More Infos on www.the-scorpions.com

UNIVERSAL

UNIVERSAL MUSIC GROUP

VERTIGO

Hemma hos Mike Tramp. "Här laddar jag inför Sweden Rock Festival. Jag tänker även se några av de andra banden".

White Lion för evigt

Hur **Mike Tramp** än har försökt att ta sin karriär i andra riktningar, har den danske rockveteranen nu insett att han för alltid är sångaren från **White Lion**. Ni minns kanske bandet med hits som "Wait", "Broken heart", "When the children cry" och så vidare på 80-talet.

– Därför har jag nu gjort nya, uppdaterade versioner av låtarna, säger Mike om sitt nya album "Songs of White Lion".

White Lion, som i övrigt bestod av amerikaner, spelade in sitt debutalbum "Fight to survive" 1984, efter att ha fått kontrakt med Elektra Records.

– När vi hade tagit omslagsbilderna, ringde vår manager. Han hade en dålig nyhet: skivbolaget hade gett oss sparken. Än i dag vet jag inte varför. Han hade även en god nyhet: vi fick behålla förskottet, 200.000 dollar!

Skivan kom ut på ett mindre bolag, och blev tillräckligt framgångsrik för att rendera gruppen nästa skivkontrakt.

– Med Atlantic, som ironiskt nog tillhörde WEA-gruppen där Elektra ingick.

Albumet "Pride" (1987) blev platinaskiva i USA. Efterföljaren "Big game" (1989) sålde guld, medan "Mane attraction" (1991) krossades av grungevågen.

– Jag bestämde mig för att upplösa White Lion.

Sedan dess har Mike främst haft en solokarriär hemma i Danmark.

– Men vad jag än gör utomlands, frågar folk efter White Lion-låtar. Inte mig emot, jag gillar våra gamla låtar. Det ska bli kul att framföra dem på Sweden Rock Festival.

Vad få vet är att Mike Tramp tävlade för Danmark i Eurovision Song Contest 1978, och kom på 16:e plats.

Vad hade hänt med din karriär om du vunnit?

Mike skrattar gott.

– Bara ett band har kunnat göra sig en karriär i den där tävlingen, och du vet vilket. **Abba**, ja. Det hade bara blivit en kortvarig karriär för mig, innan jag hade återvänt till rocken. **JH**

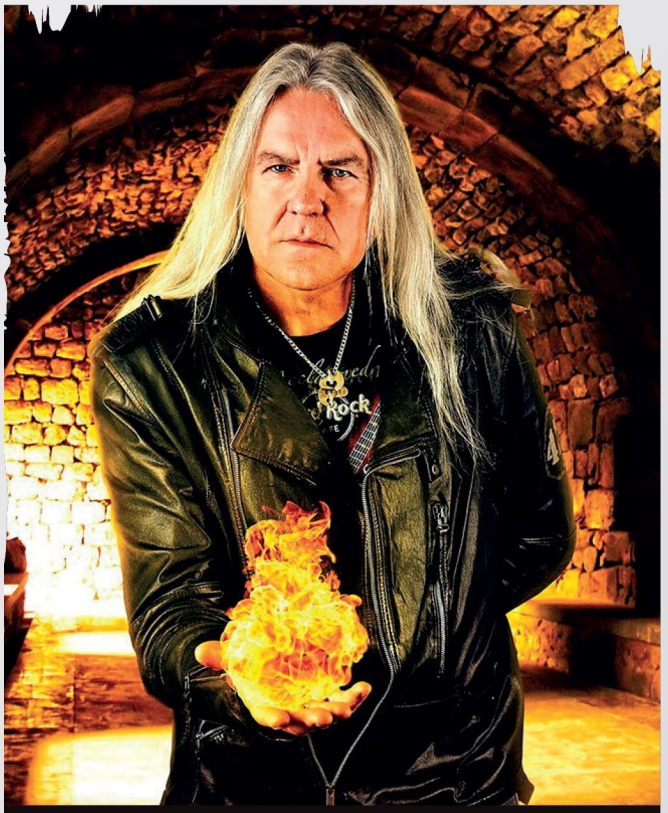

Biff Byford tappar aldrig den brinnande längtan efter att få göra ännu en skiva. ”Nytt Saxon-album 2024 och så småningom en soloplatta”, lovar han.

Mår rätt bra igen

Saxon är tillbaka med sitt andra album med covers, ”More inspirations”. Jag inleder samtalet med bandets sångare **Biff Byford** med att förklara att jag är speciellt glad över att de valt att göra en cover på ”The Faith healer” av underskattade **The Sensational Alex Harvey Band**.

– Ja, vi älskar dem. Saxon är inte förutsägbara och det var inte SAHB heller. Deras största hit var ju en cover av ”Delilah”! skrattar Biff.

Saxons **Alice Cooper**-cover är dessutom titellåten på ett av hans mer förbisedda album, ”From the inside”.

– Den lyssnade vi mycket på i turnébussen 1978. Vi hade den på 8-track tape. Det var från den vi också tog vår albumtitel ”Denim and leather”.

Nu har ni släppt två album med covers. Håller den egna inspirationen på att sina?

– Inte alls. Det kommer en ny Saxonplatta 2024. Jag har även kontrakt på ännu en soloplatta.

Saxon gick nyligen ut med beskedet att originalgitarristen **Paul Quinn** lägger ner turnerandet, men eventuellt ska göra strögig och spela i studion.

– Vi har talat om det länge, så det är ingen chock för oss, säger Biff.

Har ni hittat någon ersättare?

– Det lutar åt en som också kommer från ett 80-talsband. Han blir dock ingen fullvärdig medlem.

Kan du peka ut några höjdpunkter ur er karriär?

– Första albumet. Första gången vi gjorde en stor festival. Första USA-besöket. Allt har varit som en enda lång höjdpunkt.

Fast ni hade väl en tuff tid under och efter grunge-vågen?

– Ja, men nästan all brittisk metal var ute. Frågar du **Iron Maiden** om **Blaze Bailey**-tiden, svarar de nog att de körde på och gjorde det bästa de kunde.

Du genomgick en hjärtoperation för några år sedan. Hur mår du nu?

– Rätt bra. Jag går på kontroller regelbundet. Jag tänker inte på min ålder. Så länge jag kan skriva låtar och sjunga, är jag nöjd. **AL**

www.gmf.se

Söker du reservdelar till din gitarr eller bas? Eller har du en ny och fin gitarr, som ska se lite sliten ut? Du hittar grejerna i vår webb-butik

Vi har bra priser,snabba leveranser!

Vi har sålt gitarrprylar sedan 1987

Rock'n'Roll Världen

★ **Billy Bragg** släpper 27 oktober en box som täcker hans fyra decennier som elektrisk protestsångare. Deluxeversionen av "The roaring forty" kommer att rymma 14 cd med både officiella album och tidigare outgivet material. Bragg kommer till Pustervik i Göteborg 24 september och Nalen i Stockholm 26 september.

★ **Phil Mogg** har hämtat sig från hjärtattacken som tvingade honom att avbryta **UFO:s** avskedsturné. Han spelar in ett soloalbum med, enligt egen utsago, "excentriska låtar" för utgivning i år.

★ **Ian Hunter** har fint sällskap på sin i dagarna släppta lp "Defiance part 1": **Slash**, **Duff McKagan**, **Joe Elliott**, **Jeff Beck**, **Brad Whitford**, **Ringo Starr** och **Billy Gibbons**.

★ Förre **Van Halen**-basisten **Michael Anthony** har ett projekt med **Phil X** (gitarrist i **Bon Jovi**) och **John Douglas** (turnétrummis i **Aerosmith**). "Vi har även en riktigt cool sångare, som jag ännu inte kan namnge. Vi spelar in lite grejer, så får vi se vart det tar vägen", säger Anthony.

★ Förre **Kiss**-gitarristen **Vinnie Vincent** säger sig släppa albumet "Judgment day (Guitarmageddon Pt. 1)" inom kort. Men det har han å andra sidan sagt länge.

★ På strömningstjänsten Showtime kan man se "Personality crisis: one night only", regissören **Martin Scorseses** dokumentär om **New York Dolls** frontman **David Johansen**. Filmen är baserad runt en konsert med Johansen på Café Carlyle i New York City.

★ Den 5 juni kommer **John Fogerty** till Botaniska Trädgården i Uppsala och den 6 juni till Malmö Arena i Malmö. Titeln på turnén är "The Celebration Tour" och det som hyllas är låtskatten han skapade i **Creedence Clearwater Revival**.

Electric Boys på Mallis

I höst återkommer **Electric Boys** med ett nytt album och nyligen släpptes singeln "I've got a feelin'", en positiv och radiovänlig sak.

– Vi har testat många stilar genom åren, men i slutändan låter det ändå alltid som Electric Boys, på grund av vårt samspel och Connys röst, konstaterar basisten **Andy Christell**, som tillsammans med frontmannen **Conny Bloom** (sång, gitarr) har varit med i alla bandets inkarnationer.

Det nya albumet släpps i oktober och kommer att föregås av ytterligare två singelsläpp. Skivan är inspelad i Palma Music Studio på Mallorca, som drivs av gitarristen **Martin Thomanders** bror – producenten **Fredrik Thomander**.

– Det var en skön miljö, med värme och möjlighet att softa. Men det fanns ingen risk att vi skulle bli alltför distraherade. Musiken kommer först – inspelningar och gig är det roligaste vi vet. Däremellan kan man ha kul på andra sätt, säger Christell.

Detta är det andra albumet som Martin Thomander medverkar på sedan han (för andra gången) ersatte **Franco Santunione**. Dessutom har trummisen **Jolle Atlagic** varit med och skrivit ett par låtar.

Det är inte första gången boysen spelar in någon annanstans än i hemstaden Stockholm. De har exempelvis också spelat in i den anrika Abbey Road-studion i London.

I väntans tider. Electric Boys är klara med nya albumet, och väntar in utgivningen i höst. "Plattan är överlag mer positiv", tycker Andy Christell, i hatt.

– Det bästa är att åka bort och spela in. Det minskar risken för att vardagen tränger sig på. Fast i det här fallet var alla låtar redan skrivna och arrangerade, så jag tror inte det hade blivit så annorlunda om vi hade spelat in någon annanstans.

Allt påverkar dock humöret, vilket i sin tur påverkar musiken, menar han.

– Den förra skivan gjordes och släpptes under pandemin, vilket gav en mörkare vibe. Det kommande albumet är överlag mer positivt, avslutar Christell. **AL**

"Vi ger er glamrocken i sommar." Velvet Insane har slagit sig ihop med 70-talets popstjärna Harpo "Moviestar" Svensson.

Glamrock för sommaren

Glamrockarna **Velvet Insane** har slagit sig samman med **Harpo** under namnet **Velvet Insane With Harpo**. Den sistnämnde hade en rad stora hits på 70-talet, däribland "Moviestar". Kännare har nog koll på hans extremt glamrockiga låt "Teenage queen".

– Jag kom i kontakt med Harpo för ett år sedan, berättar **Jesper Lindgren** i Velvet Insane. Vi började snacka musik och har samma musikaliska hjältar. Sedan hittade Harpo en demo med en låt som han visade mig. Vi beslöt oss för att spela in den tillsammans.

Låten heter "Sunglasses" och beskrivs av Lindgren som någon sorts "glamrock anthem" och "en fantastisk sommarlåt".

I sommar kommer de att åka ut och spela tillsammans, samt släppa mer musik. **AL**

KULTURBOLAGET PRESENTERAR

SMOKIE [NYA DATUM]
5.5 APOLLON, TROLLHÄTTAN
6.5 KONSERTHUSET, GÖTEBORG

MANFRED MANN'S EARTH BAND

MANFRED MANN'S EARTHBAND
9.5 LORENSBERGSTEATERN, GBG
12.5 SLAGTHUSET, MALMÖ

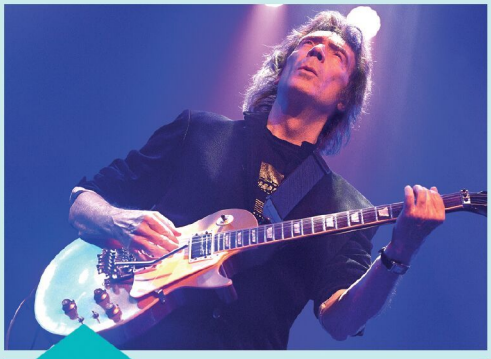

STEVE HACKETT
12.5 SLAGTHUSET, MALMÖ
14.5 KONSERTHUSET, GÖTEBORG

MATS RONANDER BAND & SANNE SALOMONSEN
20.5 KULTURBOLAGET, MALMÖ
5.6 PUSTERVIK, GÖTEBORG

THE WHITE BUFFALO
+L.A. EDWARDS
30.5 KULTURBOLAGET, MALMÖ

TOWER OF POWER
11.7 PUSTERVIK, GÖTEBORG

IAN PAICE
FEAT. PURPENDICULAR
24.9 KULTURBOLAGET, MALMÖ

THE ARISTOCRATS
22.10 PUSTERVIK, GÖTEBORG

CANNED HEAT & TEN YEARS AFTER
28.10 SLAGTHUSET, MALMÖ

FLER KONSERTER & BILJETTER VIA KULTURBOLAGET.SE

★ **Janne Borgh** är känd som grundare av Malmöbandet **The Moderns** och senare del av Stockholmstrion **Strindbergs**. Janne spelar även bas i **Diamond Dogs** och **ANC4**.

På egen hand är han sångare och gitarrist och har släppt sitt andra album, "Janne Borgh Fanclub". Powerpop med en gnutta melankoli.

★ **Exit Stage Left** från Borås släppte nyss sitt debutalbum "Appleberry trees". De har tagit sitt gruppnamn från **Rush** andra livedubbel och musiken är inspirerad av grupper som **Yes**, **Pink Floyd** och just **Rush**.

★ **Eric Martin** är inte bara aktuell med **Mr Big**, han och **Y&T**-gitarristen **John Nymann** har nästan 40 låtar skrivna för uppföljaren till **Eric Martin Band**-albumet "Sucker for a pretty face" från 1983.

★ Det nya albumet med **Lukas Nelson & Promise Of The Real** heter "Sticks and stones" och släpps 14 juli. Lukas, son till **Willie Nelson**, gjorde nyligen en konsert på nätet som till stor del var en hyllning till **David Crosby**.

★ En inspelning från 2006 med bandet **BC & Heartkeys**, med **Janne "Loffe" Carlsson** på trummor, är nysläppt på dubbel-cd:n "One of a kind". Utgivningen firades i samband med hyllningskonserten på Fasching för och med musiklegendaren **Bill Öhrström** som fyllde 80 år och som sjunger samt spelar congas och munspel på plattan.

Janne Carlsson spelade med **Heartkeys** från 2003 och till sin död 2017. Övriga musiker på skivan är sångaren, gitarristen och kapellmästaren **Björn BC Clern** (känd från gitarrbutiken TipTop i Stockholm), **Lasse Summanen** (gitarr), **Max Lorentz** (Hammondorgel) och **Håkan Bacchus** (bas). Även blueslegendaren **Eric Bibb** gästar på skivan.

Varsågoda, det är bara att ta för sig. Allt ska bort. Staffan Olander gör sig av med en livslångt Beatlessamlande.

Beatles for sale – på riktigt

En av världens finaste **Beatles**-samlingar, den tillhörande Beatlesexperten **Staffan Olander**, är till salu.

– Jag säljer mitt Abbey Room, säger Staffan om sitt beryktade rum i hemmet med samlingen. Här finns inte bara Beatles och de fyra soloartisterna, utan också en massa annat, främst engelskt och svenskt 60-tal.

Han kommer att avyttra mycket av detta själv, men en del kommer att hamna på Tradera och liknande säljkanaler.

– Anledningen är min ålder, 72 år. Inom fem år vill vi sannolikt kunna flytta till ett mindre boende, och då kommer jag inte att ha plats för mitt arkiv längre.

Staffan kommer dessbättre att fortsätta jobba med olika Beatles-projekt med Apple och Universal i London.

– Jag har ju kvar allt i mitt digitala arkiv, påpekar han. **JH**

HOT STUFF
COLLECTOR´S RECORDS & EPHEMERA
WORLDWIDE MAILORDER SINCE 1986
ÄLMHULT - SMÅLAND - SWEDEN

Beställ på www.hotstuff.se
för snabba leveranser, väl packat.
Betala med Kort, PayPal eller mot faktura.

Anmäl dig på hemsidan för nyhetsmail,
så får du inbjudan till våra butiksdagar
och nyheter på ingång eller
följ oss på Instagram.

Lika många vinyler som på Tradera, men till fast pris & på ett ställe

Södra Sveriges största Skivbutik finns i Älmhult

Vår 250 kvm välsorterade vinylbutik finns i centrala Älmhult. Minst 50.000 titlar i lager, i god ordning, i de flesta musik stilar. Nytt och begagnat, där du både kan göra fynd och syna riktiga rariteter. Alltid minst 20.000 skivor som ännu inte hunnit ut i webbutiken och bara finns på plats.

Älmhult ligger mitt i södra Sverige. 1h från västkusten, 1,5 h från Malmö, Jönköping och Östkusten. Utmed stambanan. Om du kommer med tåg så finns vi 300 meter från stationen.

Nu har vi specialpris på hotell igen!

Dubbelrum med frukost 695 kr. Gäller helger & lov.

Kolla hemsidan för aktuella kampanjer.

Vi betalar bäst för stora skivsamlingar i hela Sverige. Tipsa oss, så betalar vi ”hittelön”

hotstuff.se

Huvudbutik:
Norra Esplanaden 5, Älmhult Telefon 0476-10449
Butik i Varberg:
Östra Långgatan 30 www.hotstuff.se/varberg

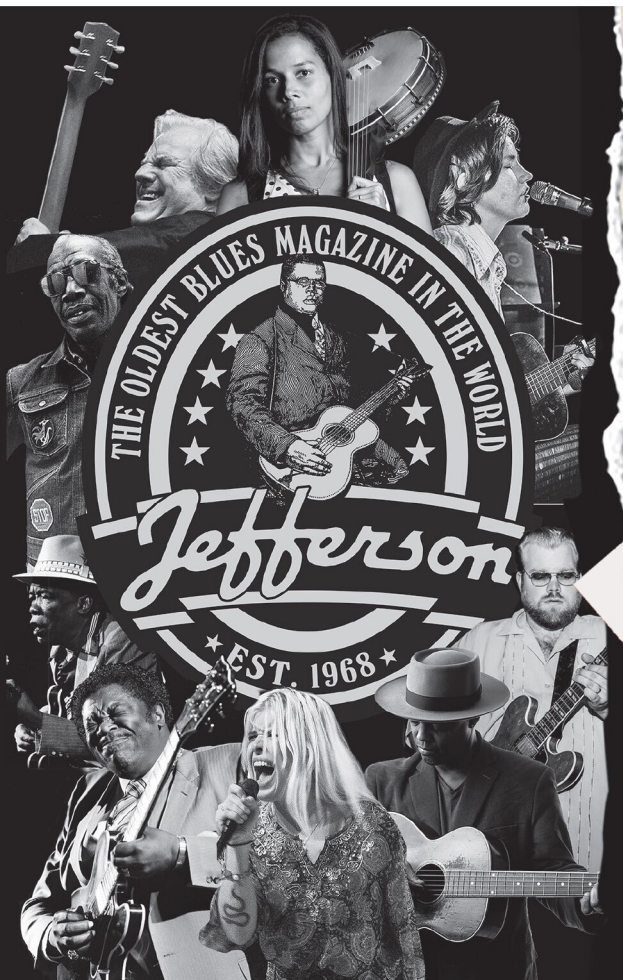

I Jefferson kan du förutom alla stilarter av blues läsa om rotbetonade musikstilar som t ex soul, gospel, zydeco/cajun, bluesrock & rhythm’n’blues. Dessutom fylld med initierade intervjuer, artiklar, skiv-, bok- och konsertrecensioner.

Prenumerera, för 320 kr så får du fyra fulladdade nummer på vardera 68-72 sidor direkt hem i brevlådan. Betala till plusgiro 26 05 47-5. Kolla också in vår webbsida www.jeffersonbluesmag.com

"Jeff Beck var nummer ett." En uppenbart tagen Eric Clapton (t.h.) yttrade de orden under sin gamle gitarrkompis begravning.

CLAPTON: "Beck var nummer ett"

Två tributkonserter till gitarrgeniet **Jeff Beck** (1944-2023) kommer att äga rum på Royal Albert Hall i London den 22 och 23 maj. **Eric Clapton**, som fick idén när **Rod Stewart** mumlade "Royal Albert Hall" till honom vid Becks begravning, har bjudit in kollegor och vänner, däribland Rod själv, **John McLaughlin**, **Derek Trucks** och **Billy Gibbons**.

– Konserten kommer att filmas för dokumentation och arkivering, men inte ges ut kommersiellt. Jag ringde några amerikanska namn, som jag skulle ha gjort om det hade varit en av mina Crossroads-festivaler. Om man ska hylla Jeff Beck måste man ha de bästa musikerna. För man kan inte imitera honom, men ha de bästa versioner som går, sa Eric Clapton i slutet av mars i The Real Music Observer. Clapton berättade att han sörjde Beck väldigt djupt.

- I kyrkan sa jag något som är olikt mig: att han var nummer ett. **AL**

"Tack för att du gav mig en karriär." Rod Stewart var mycket tacksam för att han som ung och okänd fick chansen som sångare i Jeff Beck Group 1967.

Nu ska Jeff Beck hyllas med två konserter i The Royal Albert Hall i London. Rod Stewart gav Eric Clapton idén i samband med Becks begravning. "Det blir bara de bästa musikerna", lovar Clapton.

Redan klara

Blackberry Smoke är klara med sitt nya, ännu otitulerade album. Liksom förra gången har **Dave Cobb** producerat. Förmodad utgivning i höst. **JH**

Nyss var de i Sverige och snart kommer ett nytt album. Blackberry Smoke vilar inte på lagrarna. "Det är en rock'n'roll-platta", säger sångaren Charlie Starr, i mitten.

FE?

Nytt album!

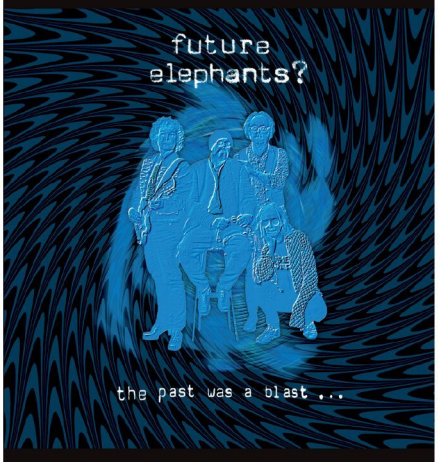

8/10 Sweden Rock Magazine

"Tydliga influenser från 70-talet"

"Det finns egentligen ingen dålig låt alls i albumet"

TRENCH DOGS
STOCKHOLMIANA

De har länge strukit runt Stockholms rockscen och med gruppens andra album **Stockholmiana** möter vi ett moget och målmedvetet **Trench Dogs**. Det är melodisk och trallvänlig rock'roll med ett skönt gung, snyggt inramat av Andy Hekkandis nasala röst. Kvintettens förkärlek för band som **New York Dolls**, **Quireboys** och **Hanoi Rocks** är knappast en hemlighet, samtidigt som det inte känns som en pastisch, utan snarare ett steg framåt i förebildernas fotspår.
WILD KINGDOM RECORDS

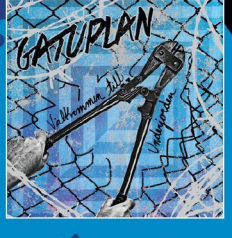

GATUPLAN
VÄLKOMMEN TILL UNDERJORDEN

GATUPLAN's nya album "**Välkommen till underjorden**" bjuder på en vild mix av punk, power pop, ska och garage rock. **GATUPLAN** har något av ett unikt sound i svensk musik, och en musikalisk självsäkerhet som inte kunde bry sig mindre om pågående trender eller ängsliga kategoriseringar. **GATUPLAN** går sin egen väg igenom det svenska musiklandskapet.
WILD KINGDOM RECORDS

KSMB
BRÖDERNA BENGTSSONS HATT & MÖSSFABRIK

När **Skärholmens Punkensemble** sedermera mera kända under namnet **KSMB** satte segel 1978 så bestod majoriteten av materialet av covers där bandet med uppfinningsrikedom och humor knåpade ihop egna texter till. Därför är det föga oväntat att **KSMB** på sitt nya album, med den kittlande med ack så underfundiga titeln "**Bröderna Bengtssons Hatt & Mössfabrik**", åter befinner sig vid startpunkten. Än en gång tolkar dom den musik som blev soundtracket till deras ungdom.
WILD KINGDOM RECORDS

WWW.SOUNDPOLLUTION.SE

★ **Magnum** spelar in ett album för utgivning i januari 2024.

★ **Alice Cooper** finputsar sitt kommande album som är inspelat med hans turnéband.

För de omtalade låtarna med hans gamla grupp, den från 70-talet, verkar det inte finnas någon omedelbar utgivningsplan.

Hollywood Vampires, sidobandet Alice Cooper har med **Joe Perry** och **Johnny Depp**, ger ut albumet "Live in Rio" den 2 juni. Cooper sjunger även på sin gitarrist **Nita Strauss** singel "Winner takes all".

★ **Joe Bonamassa** fortsätter att leverera livealbum.

"Tales of time" släpptes 14 april och förevigade hans liveframträdande på Red Rock Amphitheater i Colorado.

★ **IQ** släpper en trippel-lp som dokumenterar deras liveframförande av konceptalbumet "Subterranea" från 1997. Liveversionen, som spelades in 2001 i Nederländerna, har tidigare bara funnits på cd.

★"Flang dang" är **Andy Fairweather Lows** första soloalbum sedan 2006. Legendaren blev först uppmärksammad med sitt 60-talsband **Amen Corner**.

Sedermera har han utöver sina egna album spelat med artister som **Eric Clapton**, **Roger Waters**, **Pete Townshend** och **Bill Wyman**.

Albumet beskrivs som en fortsättning på den mix av rock, soul, gospel och blues han är förknippad med. Det släpptes tidigare i april.

★ Amerikanska bluesrockarna **The Cold Stares** gav nyligen ut albumet "Voices". I början av juni gör trion spelningar i Motala, Sala, Stockholm, Göteborg, Malmö och Falkenberg.

Här sitter branschens mest underskattade artist. Kip Winger, heter han. "Egentligen är vi överkvalificerade för musiken vi spelar", säger han om sitt band Winger.

Kip Wingers revansch

Kip Winger höll stenhårt på sina målsättningar inför **Wingers** nya album "Seven".

– Jag ville kombinera energin från vårt första album ("Winger" 1988) med stilen på "Pull" (1993), förklarar denne basist och sångare.

De två första Winger-albumen, nämnda debut och "In the heart of the young" (1990) var platinaglänsande succéer med radiovänliga AOR-låtar som "Madalaine", "Can't get enough" och "Miles away".

Sedan kom bakslagen. De animerade figurerna **Beavis and Buttheads** töntiga kompis bar en Winger-tröja i tv-serien på MTV. **Lars Ulrich** i **Metallica** tyckte det var kul att kasta pil på en bild av Kip Winger i en video.

– Det bidrog förstås till att folk fick fel uppfattning om bandet, konstaterar Kip.

I själva verket är Kip, **Paul Taylor** (keyboards), **Reb Beach** (gitarr), **Rod Morgenstein** (trummor) och **John Roth** (gitarr) musiker på progrock-nivå.

– Egentligen är vi överkvalificerade för musiken vi spelar, men vi gillar att vara ett rockband med bra låtar. Låtskrivandet har alltid varit det viktigaste för mig, förklarar Kip.

På tredje albumet, mästerverket "Pull", kombinerade Winger melodier med tyngd, mörker och progressiva inslag. Men eftersom gruppens rykte släpades i smutsen floppade plattan, vilket även hade med grungetrenden att göra. Winger tog en paus.

Därpå kraschade privatlivet när hans fru **Beatrice** dog i en bilolycka. Till henne hade han några år innan tillägnat kärleksförklaringen "You're the spell I'm under".

Kip Winger var en knäckt man, och behövde göra något annat.

– Jag gjorde några soloskivor, säger Kip som även har en karriär som klassisk kompositör. För sitt album med **San Francisco Ballet Orchestra** blev han Grammynominerad.

– Jag har studerat klassisk musik i en herrans massa år. Nu skriver jag en concerto för **The National Symphony**.

Han är helt enkelt galet begåvad, ändå förnedrad som fåne och tönt.

Känner du dig underskattad?

– Vet inte ... Jag har fått ta en del skit. Folk som verkligen känner oss, vet sanningen. De som inte bryr sig om sanningen kritiserar mig och bandet, men jag försöker att inte bry mig.

Men Kip Winger ÄR djupt underskattad och kriminellt förbisedd. Lyssna på "Seven" och hör själv. Det här är hans revansch. **JH**

THE MUSIC FROM THE ROCK OPERAS
TOMMY
MATS RONANDER
JANNE ÅSTRÖM
CONNY BLOOM
MEJA
& QUADROPHENIA
DALHALLA
FREDAG 30 JUNI
THEWHOSWEDEN.SE
DALHALLA.SE
The Who
INTE EN DÅLIG LÅT...
UTMÄRKT KOMPBAND! AFTONBLADET
BESÖKARE:
VILKEN KVÄLL! FANASTISKT ATT
FÅ ÅTERUPPLEVA THE WHO!
VILKA MUSIKER!! VILKA SÅNGARE!!

JON
ANDERSON
WITH
THE
Paul Green
ROCK ACADEMY
Close to the Edge
51st anniversary
TOUR
PLAYING THE ALBUM IN ITS ENTIRETY
PLUS OTHER CLASSICS AND SURPRISES
26 JULI
PARKSNÄCKAN
UPPSALA
BILJETTER VIA FKPSCORPIO.SE
FKP SCORPIO
@FKPSCORPIOSWEDEN

Rolling Stones öser på i oförminskad takt, med nye trummisen Steve Jordan. Snart kommer bandets första lp på 18 år. "Bästa albumet på 50 år, tycker jag", säger Ron Wood, längst t.v.

"Du, Keef, fan, jag har alltid drömt om att få rocka loss på en Stones-platta". Eller något sådant, ser McCartney ut att säga. Nu har detta blivit verklighet.

"Vår bästa på 50 år"

Rolling Stones förväntas meddela utgivningsdatum för sitt nya album när som helst. Hälften av låtarna hann **Charlie Watts** sätta trumspelet på, innan sin bortgång förrförra året. Trummorna på resten av albumet hanteras av **Steve Jordan**. Deras gamle kompis **Paul McCartney** spelar bas på en av låtarna. **Ron Wood** tycks redan ha dragit igång reklamsnacket för skivan, då han i en intervju säger: "Bästa albumet på 50 år, tycker jag!". **JH**

Precis som Neal Schon lovade i RNR 6/2022 släpps nu Journey through time-konserten från 2018.

Hit och dit med Journey

Journey är ute på en jubileumsturné för att fira att det var 50 år sedan bandet bildades. Gitarristen **Neal Schon** släpper dessutom "Journey through time", en konsert filmad 2018, på bluray den 19 maj.

Repertoaren är låtar från Journeys debutalbum 1975 och framåt. Musikerna är nuvarande Journey-trummisen **Deen Castronovo** (som även sjöng under konserten), basisten **Marco Mendoza**, keyboardisten **John Varn** samt Journeys förre keyboardist och sångare **Gregg Rolie** (som nyss hoppade in under en Journey-konsert i Austin, Texas).

Det har även spelats in ett antal studiolåtar under namnet **Journey Through Time**, med **Deen Castronovo** och låtskrivaren **Marti Frederiksen** som sångare. **JH**

In the Stills of the night

Stephen Stills är aktuell med ett album inspelat under hans första USA-turné som soloartist. "Stephen Stills live at Berkeley 1971" släpps 28 april och låtarna är plockade från två konserter i den kaliforniska staden. **David Crosby** gästar på "You don't have to cry" and "The Lee Shore".

Ett oväntat inslag är en version av **Buffalo Springfield**-klassikern "For what it's worth" framförd på piano. Turnén kallades "The Memphis Horns tour", eftersom de stod för blåset. Övriga musiker var trummisen **Dallas Taylor** (känd från **Crosby, Stills, Nash & Young**), basisten **Calvin "Fuzzy" Samuels**, keyboardisten **Paul Harris**, gitarristen **Steve Fromholz** och slagverkaren **Joe Lala**.

De flesta av dem kom att utgöra gruppen **Manassas**, som bildades senare samma år. **AL**

Liveartisten Stephen Stills finns nu att avnjuta från 1971. I bakgrunden David Crosby, som hörs på skivan, och Graham Nash.

LIVE NATION PROUDLY PRESENTS

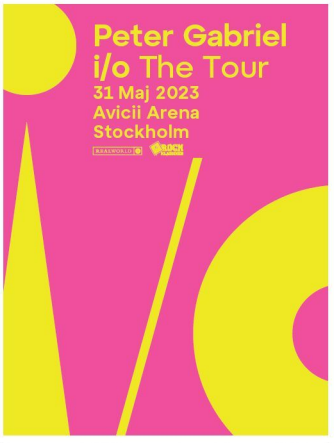

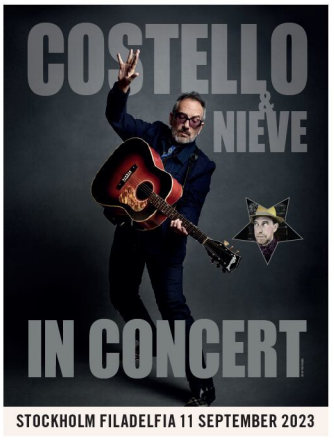

Biljetter och senaste konsertnyhetarna på LiveNation.se

Rock'n'Recensioner

LP, CD, DVD BLU-RAY & BÖCKER

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AH**

Betyg 1-5
1 skiva: Underkänd
2 skivor: Bättre kan ni
3 skivor: Bra
4 skivor: Kolla in den
5 skivor: Världsklass

DIGI Finns endast digitalt.

Ni tror att Winger bara är ett gäng pudelrocktöntar? I själva verket är de tunga och mörka med progressiva inslag.

Med reservation för ändringar

Nysläppt

Allan Clarke *I'll never forget* (lp, cd, Orchard).
Joe Bonamassa *Tales of time* (3-lp, cd+dvd, cd+bluray, Provogue).
Ian Hunter *Defiance part 1* (cd, lp).
Metallica *72 seasons* (cd, lp, Blackened).
Mikael Rickfors *Rickfors* (cd, Eagle).
Graham Nash *Now* (cd, lp).
Van Morrison *Moving on skiffle* (cd, lp, Exile).
Roger Waters *The lockdown sessions* (ep, Legacy).
Neil Young *Somewhere under the rainbow* (cd, lp), *High flyin'* (cd, lp).

April

28 Stephen Stills *Live at Berkeley 1971* (cd, lp).

Maj

19 Yes *Mirror to the sky* (många format, Sony).
23 Neal Schon *Journey through time* (bluray, Frontiers).
26 Sparks *The girl is crying in her latte* (cd, lp, Island).

Juni

2 Rival Sons *Darkfighter* (cd, lp), **Hollywood Vampires** *Live in Rio* (cd+dvd, cvd+bluray, 2-lp).

På gång

Ray Montana Band *Katharsis* (cd, lp), **Mammoth** *II* (cd, lp, BMG).

Årets hittills bästa (fast det tror ni inte)

Winger *Seven* (Frontiers)

CD, LP **Winger** gjorde AOR-succé på 80-talet, men det var först på albumet "Pull", släppt 1993, som de visade sitt rätta jag. Fortfarande melodiöst, men tyngre, mörkare och äventyrligare. Nya plattan fortsätter den linjen, med progressiva inslag och utmanande arrangemang.

"Stick the knife in and twist" är lika brutal som titeln antyder, en hämndlåt med verser påminnande om bluesiga **Whitesnake** modell äldre, toppad med ett klassiskt dubbelsolo av gitarristerna **Reb Beach** och **John Roth**. "Tears of blood" är bland det mest svårsjungna man kan tänka sig, men fixas galant av **Kip Winger**. "Broken glass" är en hjärtslitande kärleksballad som balanserar mellan hopp och förtvivlan, medan revanschhymnen "Resurrect me" lyfter vilken bruten människa som helst. Spännvidden är stor och utan svackor.

Denna gravt missförstådda grupp tar ut svängarna, urstyva musiker som de är. **Rod Morgenstein** kan trumma brallorna av vilken progrockare som helst.

Årets hittills bästa skiva. Fast det tror väl ingen? **JH**

Bistra män som gör bister musik. Fr.v. Phil Soussan, Vinny Appice, Andrew Freeman och Vivan Campbell.

Becksvart och tröttsamt

Last in line *Jericho* (Edel)

CD, LP Tredje albumet från före detta **Dio**-männen **Vinny Appice** (trummor) och **Vivian Campbell** (gitarr). Fortsatt deppigt och tungt i becksvart 90-talsanda.

En mer onyanserad och gapig sångare än **Andrew Freeman** får man leta efter. Det saknas dynamik och fokus ligger på aggression i stället för melodier. Fan, Vivian, du kan bättre än så här! **JH**

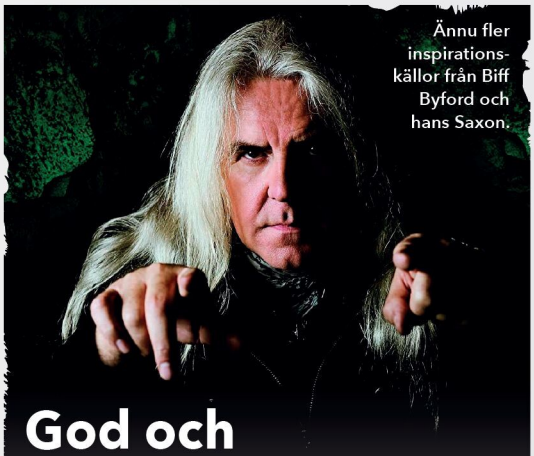

Ännu fler inspirationskällor från Biff Byford och hans Saxon.

God och uttjatad smak

Saxon *More inspirations* (Silver Lining)

CD, LP Uppföljare till coverplattan "Inspirations" (2021). **Saxon**, med originalsångaren **Biff Byford** i spetsen, har uppenbart god smak och ger sig dessutom på låtar som passar dem. Uttjatade låtar varvas med mer oväntade, som "Faith healer" av **The Sensational Alex Harvey Band**. Den har spelats in av bland andra **Recoil** (sidoprojekt av f.d. **Depeche Mode**-medlemmen **Alan Wilder**) och **The Church**, men Saxons version är den enda som nästan är i klass med originalet. **AL**

Ian Anderson med sin rökflöte, som hörs extra mycket den här gången.

Fornnordiskt

Jethro Tull *Rökflöte* (Sony) ◎◎◎

CD, LP, 2-LP, 2-CD+BLURAY Röstproblem hindrar inte arbetsnarkomanen **Ian Anderson** från att producera nytt material. Detta är dessutom det andra albumet där han återtagit gruppnamnet **Jethro Tull**, efter en rad soloskivor. Man undrar vad **Martin Barre** tycker. Han fick ju sparken med motiveringen att Tull lagts ner…

Låtskrivarmässigt är Anderson en sann hantverkare. Han släpper sällan ifrån sig något direkt undermåligt och så inte heller denna gång. Denna gång har texterna ett fornnordiskt tema och rent instrumentalt är det ofta klassisk Tull, där Anderson dessutom jobbat extra hårt på sitt tvärflöjtspel, förmodligen delvis för att kompensera för att han tvingas hålla igen, rent sångmässigt. Det resulterar lyckligtvis inte i falsksång denna gång, men "spoken word"-partierna hade vi definitivt kunnat klara oss utan. **AL**

Ingen har spelat över så mycket som Mark St. John (t.v.). Möjligen Vinnie Vincent då.

Usch, vilket klåfinger

Kiss *Off the soundboard: Poughkeepsie, New York, 1984* (Universal) ◎◎

CD, 2-LP Den femte utgåvan i **Kiss** "Off the soundboard"-serie rymmer den enda mixerbordsupptagningen med Kiss kortvariga och klåfingrige gitarrist, **Mark St. John**, på sologitarr.

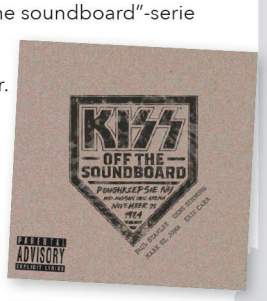

Som väntat ryms ett antal låtar från det då nysläppta albumet "Animalize", som – med några undantag – tillhör gruppens svagare. I övrigt är det ungefär samma låtar som vanligt. "Young and wasted" och "Rock and roll all nite" är inte med i sin helhet.

Möjligen av historiskt intresse. **AL**

Jeff Lynne, Eric Clapton, Dhani Harrison och Paul McCartney hyllade George.

Bättre eller sämre?

Diverse artister *Concert for George* (Craft Recordings) ◎◎◎◎

BLURAY En av de bästa **Beatles**-relaterade konsertfilmerna är "Concert for George", som filmades 2003, ett år efter **George Harrisons** bortgång. Släpptes ursprungligen för 20 år sedan. En underskattad låtkatalog, prestigefyllda Royal Albert Hall och fina medverkande, inklusive **Eric Clapton**, de två överlevande Beatlarna och tre före detta **Traveling Wilburys**-kollegor.

När det begav sig, var dvd det dominerande fysiska formatet. På den nysläppta utgåvan är det bluray, med ljud mixat i Dolby Atmos. Det senare är omdiskuterat: många ljudtekniker omfamnar det, medan andra tycker det låter konstgjort. En som älskar formatet är **Paul Hicks**, som ligger bakom många Beatles-reaterade nymixar. Han beskriver de nya mixarna som inkluderande. Och visst låter det fantastiskt om du har utrustningen som krävs. **AL**

Hallå The Zombies, hellre den melodiska pop vi älskar er för, än shuffle!

Ålderstecken

The Zombies *Different game* (Cooking Vinyl) ◎◎◎

CD, LP **Colin Blunstones** röst har hållit länge, men tyvärr har åldern slutligen hunnit ikapp. Inte så att han direkt tappat förmågan att sjunga, men hans röst, som alltid varit rak och silkeslen, har nu ett gubbvibrato. Speciellt i de höga register som han tyvärr tycks föredra i dag.

Musikaliskt är det naturligtvis habilt, men det är som vanligt roligare när gruppen gör den melodiska popmusik som gjort dem så älskade, än fastnar i en trött shuffle. **AL**

Seniorpunkare som kickar rumpa – än i dag. Jo, det är sant!

Tillbaka – på allvar

The Damned *Darkadelic* (Ear) ●●●

CD, LP Ingen trodde väl 1976 att ett av den brittiska punkens mest instabila och struliga band, 47 år senare skulle rymma två originalmedlemmar – samt en som spelat med dem till och från sedan 1980 – och, till råga på allt, göra vital, energisk rockmusik med både övertygelse och medryckande melodier. Så är dock fallet. Albumet är dessutom betydligt starkare än dess **Tony Visconti**-producerade föregångare. Albumet inleds starkare än det slutar, men är likafullt en höjdare. **AL**

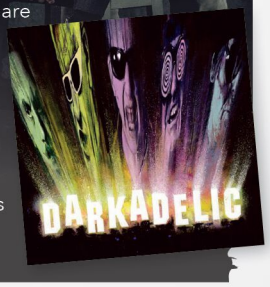

Hawkwind just efter att ha stigit av sitt skinande rymdskepp.

Meditativt och halvpunkigt

Hawkwind *The future never waits* (Cherry Red) ●●●

CD, 2-LP **Hawkwind** ger sig inte. Det nya albumet rymmer ett antal skönt meditativa spacerockepos med fantasieggande titlar och (ibland) texter. Men även generiskt halvpunkiga rocklåtar som svänger noll. Paradoxalt nog är det ledaren/originalmedlemmen **Dave Brocks** gitarr som drar ner helheten. Han har ett sunkigt distljud – jag tänker osökt på det gitarrljud jag hade i mitt första band – och ett yxigt spel som inte passar i det i övrigt skinande rymdskeppet. **AL**

Ojämnt

Neal Smith *Killsmith goes west* (Kachina) ●●

CD **Neal Smith** är förstås mest känd som trummis i **Alice Cooper** (bandet), men har under de följande decennierna också etablerat sig som låtskrivare, sångare, gitarrist med mera och släppt soloskivor, av vilka denna är den fjärde.

Som titeln antyder är detta hans försök att göra ett album med outlaw country. Resultatet är ojämnt och kan sammanfattas med att låtskrivandet är starkare än framförandet. Fans av Alice Coopers tidiga 70-tal bör lyssna först. **AL**

Glorious Bankrobbers 40 år senare: förfest utan onödigt lull-lull.

Ynglingar, lyssna här

Glorious Bankrobbers *Back on the road* (Bollmora) ●●●●

CD, LP Femte albumet totalt och det första sedan 2007 från stockholmska sleazerockveteranerna. Oavsett vilket decennium vi talar om har de representerat tuff rock'n'roll med swagger och attityd, utan att det någonsin kantrar åt metal. Gitarrerna har bra "crunch" och allt känns luftigt arrat och föredömligt tidlöst mixat av **Robert Pehrsson**. En bra förfestplatta utan onödigt lull-lull från ett rutinerat band som visar ynglingarna var skåpet ska stå. **AL**

Chockerande tamt

Blackmore's Night *Shadow of the moon* (Ear) ●

CD+DVD 25-årsjubileumsupplaga av debutalbumet. Det har inte blivit bättre med tiden. Slätstruken så kallad medeltida (fast med vissa elektriska instrument) dansmusik med en chockerande tam **Ritchie Blackmore**. **Candice Night** sjunger mjukt, identitetslöst och i avsaknad av kraft. Men respekt till mannen i svart, som alltid gör det han känner för, oavsett konsekvenser. En inställsam "dokumentärfilm" ingår. **JH**

Uppsalas svar på Pink Floyd, Hawkwind och tidiga The Church. Man börjar skönja ett mönster.

Ett skönt mönster

Mönster *Life science* (Paraply)

LP Ibland är det skönt med grupper som inte bankar en i huvudet med sin musik, utan låter lyssnaren närma sig frivilligt, tills denne vill ha mer. Så fungerar debuten från Uppsalabandet **Mönster**. Deras drömska, melankoliska och progressiv-psykedeliska poprock besitter bitvis samma kvaliteter som **Pink Floyd**, **Hawkwind** eller tidiga **The Church**. En bit in på sida två dalar låtkvaliteten lite, då Farfisaorgel och garagerockinslag inte klär dem fullt lika bra. **AL**

Långt där uppe ser Holst och Planeterna himlen. Nu öppnar den sig för dem.

Nu får begåvningen äntligen plats

Holst och Planeterna *Långt där uppe ser de himlen* (Roots and Ramblers)

CD, LP **Thomas Holst** har aldrig fått stort utrymme för sitt låtskrivande i vare sig **Wilmer X** eller **Torsson** och har sedan länge förlikat sig med det. Lyckligtvis har han genom åren haft andra utlopp för sitt låtskapande och detta band kan vara det bästa forum han hittat hittills. Han är en fyndig textförfattare med god hand med det svenska språket och bandet behärskar både det hårda, det melodiska och det aviga. Ett album som växer med antalet lyssningar. **AL**

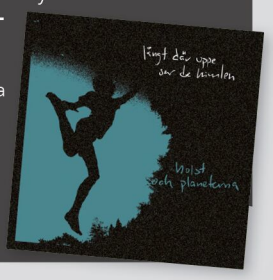

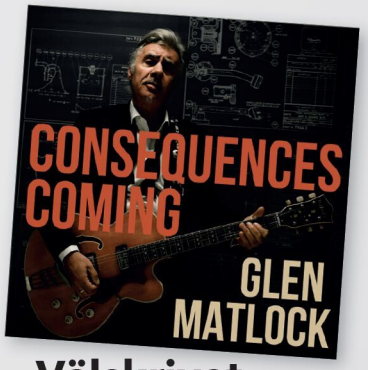

Välskrivet och mangligt

Glen Matlock

Consequences coming (Cooking Vinyl)

CD, LP Välskrivna, mangligt rockiga poplåtar från mannen som 47 år senare fortfarande främst är känd för att ha skrivit en stor del av **Sex Pistols** debutalbum. Musikaliskt ligger **Matlock** inte långt ifrån powerpopband som **Cheap Trick**. Matlock är förvisso ingen **Robin Zander** vokalt (vem är det?), men är smart nog att hålla sig inom de register han behärskar. Påtagligt politiska texter. Covern på **K D Langs** "Constant craving" är dock rätt tungfotad. **AL**

Halva bandet försvann. Det kompenserar Roger och Pete med en orkester.

Som kompensation för basisten

The Who *With orchestra live at Wembley* (Universal)

CD, 2-CD+BLURAY, 3-LP **Pete Townshend** har ofta hävdat att det behövdes en hel orkester för att kompensera för basisten **John Entwistle**. Dennes basspel, mer "lead" till dess karaktär än Townshends gitarrspel, rymde både parallella melodier och övertoner som få basister kan återskapa. Denna upptagning från 2019 bekräftar att gruppens ofta dramatiska bombasm lånar sig väl till stora orkestersammanhang. I sommar turnerar de med orkester igen. Hoppas **Daltreys** röst håller. **AL**

Lika bra som förr

Angel *Once upon a time* (Cleopatra)

CD, LP, KASSETT De två tidigare album som **Angel** har gjort "i modern tid" har varit bra. Här får de dock till det riktigt ordentligt – åtminstone om man vill att de ska låta som det gjorde under andra halvan av 70-talet. Låtskrivandet är nästan genomgående starkt och originalmedlemmarna **Frank DiMino** (sång) och **Punky Meadows** (gitarr) har till och med lyckats hitta en trummis som lirar likt **Barry Brandt** och en keyboardist med lika kitschiga ljud som **Gregg Giuffria**! **AL**

En inspirationskälla

Pugh Rogefeldt

Han anses vara den förste som skrev modern popmusik på svenska. Hans livsverk rymmer språklig lekfullhet, musikalisk must och en rejäl portion nyfikenhet. Hans första singel kom 1968, den senaste 2022. Här är Guiden till Pugh Rogefeldt.

Av Anders Lundquist (text), Premium Rockshot, TT Bild, Arkiv (foto)

Anders Sture Torbjörn Rogefeldt kallades fortfarande Tobbe när han började skriva låtar hemma i pojkrummet. Försedd med gitarr, munspel och en säregen, lätt nasal sångröst skrev han först på engelska och därefter på modersmålet.

– Brorsan satt alltid med sin rullbandspelare och skrev och spelade in låtar. Det är ett av mina främsta barndomsminnen, minns den sex år yngre brodern Ingemar, som när detta nummer ligger ute i butik befinner sig ute på en hyllningsturné till sin storebror.

De musikaliska influenserna hade stor bredd. Blues, gammaldags rock'n'roll, New Orleans-sväng, Brecht/Weill, soul och brittiska popband och psalmer. Melodiradions dåtida svenska schlagermusik smög in bakvägen. Allt sögs in och skulle sedermera komma ut i en alldeles ny förpackning som liknade både allt och inget.

– Jag visste inte exakt vad jag ville, varje låt fick bli som den blev, men jag visste efter en tid i popband att jag inte längre ville skriva engelska rockklyschor. Jag antar att jag skrev mig fram till någon sorts identitet, mindes Pugh under en av mina intervjuer med honom.

Johan Lindström (till vänster) producerade ett av Pughs starkaste album, "Maraton" (1999), och även Pughs avskedslåt, "Fasta klippa", som kom ut förra året.

Demo till Anders Burman

Som 19-åring kände sig Pugh redo att skicka material till de stora bolagen i Stockholm. Ibland ligger alla stjärnorna i skyn uppradade på ett alldeles speciellt sätt. Så var det nog när producenten och Metronome-bossen Anders Burman var den ende som nappade på Pughs primitiva demoinspelningar.

Burman, som även var jazztrummis, tilltalades av det fria och vilda i den 20-årige västeråsarens uttryck. Han hade redan gett ut ett antal skivor med särlingar som Fred Åkerström och Cornelis Vreeswijk och skulle även komma att kontraktera excentriker som Ola Magnell, John Holm och Monica Törnell. Den 19 år äldre Burman blev något av en mentor för Pugh.

Jag besökte Burman i dennes magnifika våning vid Mariahissen i Stockholm kring millennieskiftet och han berättade att det var han som kom med idén om ett artistnamn. ▶

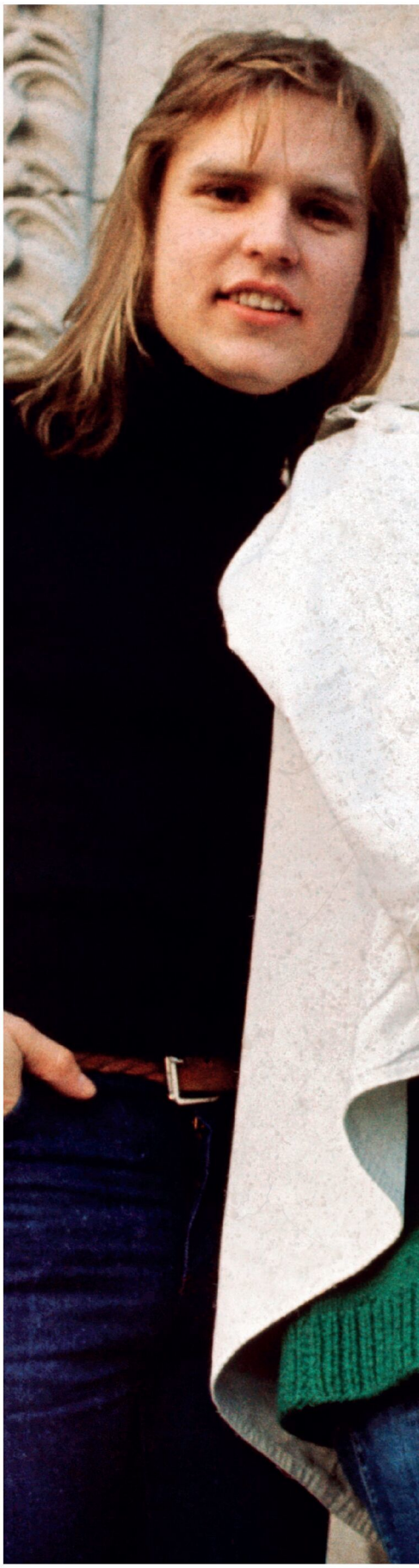

Pugh & Rainrock cirka 1973. Från vänster: Bo Frölander (trummor), Pugh Rogefeldt (sång, gitarr), Ingemar Rogefeldt (gtarr) och Roger Pettersson (bas).

Grundkurs

★ Anders Sture Torbjörn "Pugh" Rogefeldt föddes den 2 mars 1947 i Västerås. Han blev pappa redan som 19-åring, har fyra vuxna söner och en sambo sedan 1981, Borit. Han bor i Visby.

★ Som barn sjöng han först i söndagsskolans kör och därefter i gosskör, där han enligt utsago fick sina första musikaliska upplevelser.

★ I tonåren var Pugh sångare och gitarrist i grupperna Mersey Sect och Blues Band. Det var i Mersey Sect han började skriva på svenska.

★ Pugh "upptäcktes" av Anders Burman, jazztrummis och talangscout/producent på skivbolaget Metronome.

★ Pugh skrev skivkontrakt med Metronome 1968, singeldebuterade med "Haru vart på cirkus" samma år och albumdebuterade året därpå med "Ja, dä ä dä" (1969). Året därpå fick albumet en grammis som bästa debutalbum i popgenren.

★ Pughs artistnamn var inspirerat av en konstnär, Pug Karlsson.

★ På 70-talet turnerade Pugh framför allt med två kompband: Nature och det lokala Västeråsbandet Rainrock, där hans sju år yngre bror, Ingemar Rogefeldt, ingick på sologitarr. Denne fortsatte senare som gitarrist i Jerry Williams band, Roadwork.

★ Ett av de mest legendariska svenska livealbumen är dubbel-lp:n "Ett steg till" (1975) med Pugh och Rainrock. På albumet, som delvis rymde tidigare outgivna låtar, kompletterades de av Janne "Lucas" Persson och Ola Magnell, som också bidrog med låtar. Albumet sålde över 100.000 exemplar och gjorde Pugh till en stor stjärna. Det ambitiösa anslaget ledde dock också i förlängningen till Rainrocks splittring, något som Pugh senare kom att sörja.

Livedubbeln "Ett steg till" (1975) med Pugh & Rainrock, Ola Magnell och Janne Lucas Persson.

★ Pugh medverkade 1978 i Melodifestivalen med "Nattmara", som slutade på tredje plats.

FOTO: CALLE BALONKA © PREMIUM ROCKSHOT

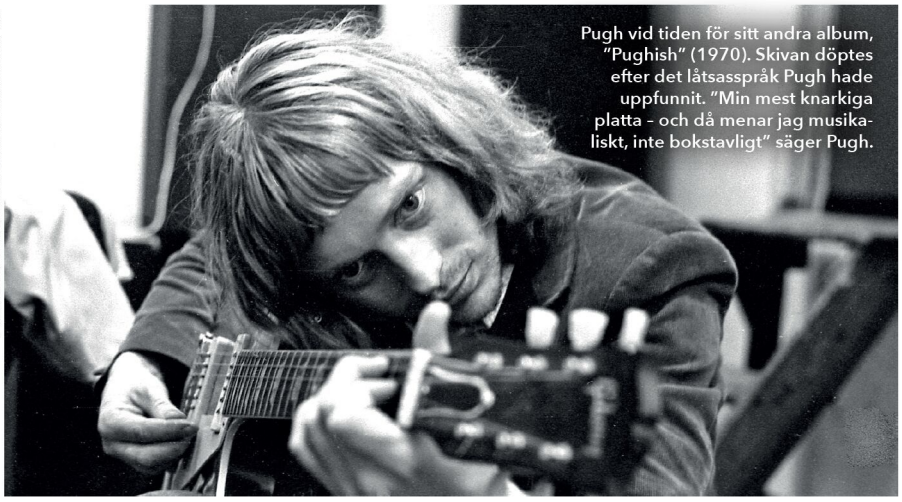

Pugh vid tiden för sitt andra album, "Pughish" (1970). Skivan döptes efter det låtsasspråk Pugh hade uppfunnit. "Min mest knarkiga platta – och då menar jag musikaliskt, inte bokstavligt" säger Pugh.

Pugh & Nature, live i Örebro 1972. Från vänster: Mats Ronander (munspel, sång, gitarr), Lasse Wellander (gitarr), Bosse Skoglund (trummor), Per David Johnson (bas) och Pugh Rogefeldt (sång, gitarr).

FOTO: TORBJÖRN CALVERO © PREMIUM ROCKSHOT

Pugh och Rainrock 1976. Från vänster: Ingemar Rogefedt (sologitarr), Bosse Frölander (trummor), Pugh (sång, gitarr) och Kenna Sjöö (bas), som då hade ersatt Roger Pettersson.

Pugh erhåller en guldskiva för 1973 års album "On the rocks". Där blandade han eget material med en barnvisa samt översättningar av några rock'n'roll-klassiker från 1950-talet.

FOTO: TORBJÖRN CALVERO © PREMIUM ROCKSHOT

Georg ”Jojje” Wadenius (gitarr, bas), Janne ”Loffe” Carlsson (trummor) och Pugh (sång, gitarr med mera) samarbetade på Pughs två första album, ”Ja, dä dä dä” (1969) och ”Pughish” (1970), som båda räknas som obestridliga klassiker inom svensk musik. De tre återförenades 2008 för albumet ”Vinn hjärta vinn” och en efterföljande turné, i båda fallen med Ulf Janson på bas.

– Du kan inte heta Torbjörn eller Tobbe, din musik är alldeles för intressant för det. ”Vad tror du om Pugh?” svarade han efter en stunds betänketid. Jag tyckte att det var lagom vrickat – och svinbra, mindes Burman.

Klassiskt debutalbum

Först ut var singeln ”Haru vart på cirkus” (1968). En charmig och naiv liten bagatell som nästan hade kunna platsa på en barnskiva.

– Jag blev nästan sur när Anders valde den, för jag hade skickat med den på skoj, bland ”riktiga” låtar som ”Här kommer natten” och ”Jag sitter och gungar”, mindes Pugh.

Låten gav få föraningar (läs: förvarningar) om hur det vilda, spretiga debutalbumet skulle komma att låta.

Det var också Burman som sammanförde Pugh med gitarristen och basisten Georg ”Jojje” Wadenius från jazzrockpionjärerna Made In Sweden och trummisen Janne Carlsson, känd från den banbrytande ”orgel och trummor”-duon Hansson & Karlsson (tillsammans med Bo Hansson).

Carlsson, som inte skulle bli ”Loffe” med svenska folket förrän fem år senare, var jazzkille och skeptisk mot den unge bonnläppen från Västerås.

– Jag erkänner: jag tog honom inte på allvar och tyckte först att låtarna var ganska larviga. Jag ville skicka hem honom till Västerås, erkände Carlsson när jag intervjuade honom om Pughs debut.

Efter ett tag började Carlsson ändå känna att killen hade något.

Wadenius hade inte samma tvivel.

– Pugh var kreativ och originell. Definitivt en frisk fläkt i musik-Sverige. Jag tyckte han var bra redan från start, men jag tror inte jag fullt ut fattade hur speciellt det vi gjorde var förrän senare, berättade Wadenius när jag intervjuade honom många år senare.

Burman gillade originella artister.

– Pugh var en sådan, en udda fågel. Lite som Thomas Di Leva var i början av 80-talet, mindes Burman. Fast Di Leva var nog mer genomtänkt och medveten. Pugh var som han var.

Det var en ganska oskuldsfull tid för pop och varumärkesbyggande var fortfarande ett främmande ord i musikbranschen.

– Vi ville bara ge ut ball och intressant musik, erkände Burman.

Det blev ett album till med Carlsson och Wadenius, det experimentella ”Pughish”, innan Pugh gick vidare med ett antal av landets frilansmusiker.

Pugh hörde aldrig hemma i något läger. Han var för opolitisk för vänsterrörelsen och – oftast – för udda för mainstreampopen. Han fortsatte efter de två första albumen att göra experimentella album.

Rainrock gjorde kupp

På ”Bolla och rulla” var det Pughs liveband från Västerås, Rainrock, som kompade. Pughs lillebror, Ingemar Rogefeldt, spelade sologitarr.

– Vi hade ju alltid spelat en del hemma, eftersom vi är bröder. Första gången vi turnerade ihop var sommaren 1971. Vi kallade bandet Hjärtans ungar då, men det var samma sättning som senare döpte om sig till Rainrock: Bosse Frölander på trummor, Roger Pettersson på bas och jag på sologitarr.

Året innan hade de haft en annan gitarrist, som hette Göran Ringström.

– Brorsan hade velat ha med mig redan då, men jag tackade nej. Han var ju min brorsa och fattade ingenting, skrattar Ingemar. Jag tyckte hans musik var lite fjollig. Jag ville ju lira blues som Eric Clapton med John Mayall! Året efter var jag dock redo.

Sommaren 1972 åkte Pugh med Nature som kompband, men 1973 var Hjärtans ungar tillbaka, då under namnet Rainrock. Samma år föreslog Pugh för Anders Burman att de skulle testa hans eget band i studion.

– Burman var skeptisk, han var ju van att anlita rutinerade studiorävar, minns Ingemar. Vi bestämde oss för att göra en liten kupp: vi tokrepade så vi kunde hela skivan utan och innan. Vi spelade upp ”Hog farm” och ”Dinga linga Lena” i studion.

Ett unikt kroppsspråk

Burman älskade det han hörde.

– Dock hade han ett väldigt unikt sätt att uttrycka det på: han vred sig och gjorde grimaser och gestikulerade så att man trodde han led alla helvetets kval. Så såg han ut när

Pugh hade nog ingen stylist och hans image och klädstil tycks ha varierat med humöret. På 80-talet var det tydligen leopardmönster som gällde. Musikaliskt och textmässigt växlade han också ofta under denna period. "Het" (1981) var på svenska. När "Face" (1983) var på engelska klagades det och när svenskspråkiga hårdrocksplattan "Hammarhjärta" (1985) kom, tyckte många att han borde ha sjungit på engelska!

Janne "Lucas" Persson (till vänster) fick sitt smeknamn eftersom han varit med i bandet Lucas. Han medverkade som pianist på den stora turné som resulterade i dubbelalbumet "Ett steg till" (1975).

"Jag hade upptäckt band som Judas Priest genom en av mina söner och gillade energin. Asatro hade jag länge varit intresserad av, men behållit för mig själv."

han diggade. Sedan sa han "det här låter ju jättebra, har ni fler låtar?" Då sa vi att vi var redo att spela in ett helt album. Så kom "Bolla och rulla" till.

Plattan slog stort och resulterade i en av de största svenska turnéerna.

– Jag tror faktiskt att det var den första turnén med en svensk rockartist som gjordes på teatrar, inför en sittande publik. Dessutom hade vi Janne "Lucas" Persson och Ola Magnell och de finns med på dubbel-lp:n "Ett steg till".

På den tiden fattade Ingemar inte vilken bra sångare hans bror var.

– Man koncentrerade sig på sitt. I efterhand har jag dock insett vilken jäkla pipa han har. En skarp röst, som hördes i alla lägen. Dessutom sjöng han så att man verkligen uppfattade texterna. Det var morsans förtjänst, hon var väldigt noga med artikulationen. Hon hade en teaterstudio hemma i Västerås där hon satte upp pjäser och läste dikter och poesi. Att hon var stenhård med tydligheten tror jag bidrog.

Rainrock fortsatte spela med Pugh fram till 1976, men sprack när Ingemar fick erbjudande om att spela med Jerry Williams. Gruppen återförenades också på "Hammarhjärta", dock utan Ingemar, som däremot turnerade med sin bror 2017-2019.

"Attityder" (1978), kom i samma veva som Pughs Melodifestivalsbidrag "Nattmara".

– Det är nog det album jag är minst nöjd med. Producenten och arrangören Anders Berglund gjorde inte ett dåligt jobb, men de schlageraktiga arrangemangen passade inte mig. Det blev lite för tandlöst.

Desto starkare var uppföljaren "Het" (1981), som rymde låtar som "Stockholm", "Ambulansen" och fina, folkmusikdoftande "Aftonfalken", med text av Ulf Lundell.

Pugh har aldrig varit någon som gillat att titta tillbaka. Han hade lätt kunnat fortsätta köra samma stuk som på 70-talsplattorna, men i stället gjorde han en hårdrocksplatta med texter om asatro.

– Jag hade upptäckt band som Judas Priest genom en av mina söner och gillade energin. Asatro hade jag länge varit intresserad av, men behållit för mig själv. Det kändes som om det var en bra kombination, så jag skrev "Hammarhjärta" och backades upp av delar av Rainrock, som passade den musiken.

Di Leva och Asa-Nisse

Här passar det med en liten anekdot. En gång möttes Pugh och Thomas Di Leva i samband med en hotellfrukost. "Hej på dig, Gävle-Jesus", utbrast Pugh lekfullt. Di Leva kom inte på någon omedelbar respons, men när han lämnade frukostrummet gick han förbi Pugh:

– Hej på dig ASA-Nisse".

Pugh anade att inte alla skulle gilla hans nya musikaliska inriktning, men hade inte väntat sig att de nya texterna skulle orsaka så negativa reaktioner.

– Folk trodde jag sällade mig till skinheads, rasister och allt du kan tänka dig, men så var det förstås inte, tvärtom.

Han kom tillbaka med den mer folkliga "Pugh Rogefeldt". Där lät han mer som folk förväntade sig.

– Problemet var att de två producenterna, Anders Burman och Tomas Ledin, inte alltid gick ihop. De kunde stå och skrika på varandra medan Pugh mest såg på, mindes ljudteknikern Lennart Östlund senare.

När Pugh senare tyckte att det började låta för mycket som en Ledin-platta, hoppade Tomas Ledin av projektet. Han förblir dock ett stort fan av Pugh och när denne 2019 gjorde sin förmodligen sista konsert på Cirkus i Stockholm, 50 år efter debutalbumet, satt Ledin och filmade massor av låtar med sin telefon.

Människors hantverk

"Människors hantverk" (1991) var en stark platta och "Maraton" (1999) var ännu bättre.

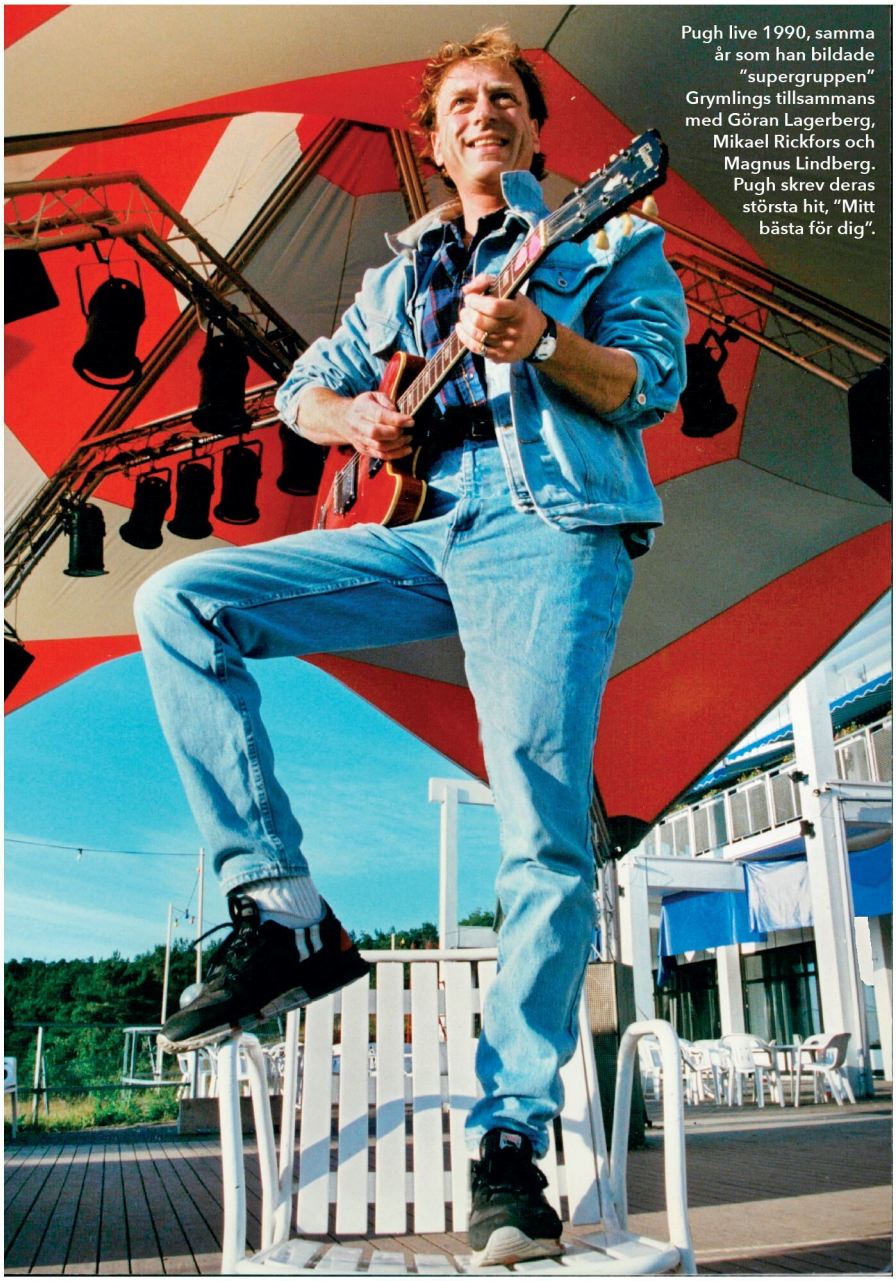

Pugh live 1990, samma år som han bildade ”supergruppen” Grymlings tillsammans med Göran Lagerberg, Mikael Rickfors och Magnus Lindberg. Pugh skrev deras största hit, ”Mitt bästa för dig”.

Fortsättningskurs

★ 2013 gav Pugh äntligen ut första delen av sin självbiografi. ”73 – från Stora Gatan 51 till Hog farm” . Den täckte hans barndom, uppväxt och karriär fram till 1974. Boken var enligt Pugh lätt att skriva. Minst en uppföljare var planerad, men sjukdom och andra distraktioner kom i vägen.

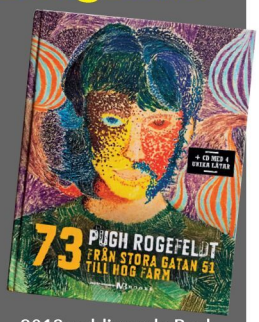

2013 publicerade Pugh en självbiografi som sträckte sig till 1973.

”Supergruppen” Grymlings bildades 1990. De släppte två album med Pugh Rogefeldt i bandet och ett utan honom.

★ 1990 bildade Pugh gruppen Grymlings tillsammans med Göran Lagerberg, Magnus Lindberg och Mikael Rickfors. Gruppen döptes efter gården på Gotland där Rickfors bodde. Gruppens två första album blev stora succéer. När gruppen 2005 återförenades för ett tredje album stod Pugh över och ersattes av Mats Ronander.

★ En av de få negativa saker som hörts sägas om hur Pugh var att turnera med, var att han ofta var dålig på att stänga dörren efter sig när han mitt i smällkalla vintern lämnade turnébussen för att uträtta sina ärenden. Resten av bandet fick frysa tills han kom tillbaka.

★ En av de mer udda coverversionerna i svensk populärmusik gjordes när Pugh och Lill Lindfors 1975 sjöng in en svensk version av Captain Beefhearts ”Bluejeans and moonbeams”, kallad ”Blåjeans och stjärnljus”. Pugh stod för den svenska översättningen. Lill och Pugh var på den tiden ”stallkamrater” på skivbolaget Metronome.

★ Pugh hade långt gångna planer på att tillverka en ”Pugh-öl” i samarbete med något bryggeri. Det blev dock aldrig av.

1978 släppte Pugh den Anders Berglund-producerade ”Attityder”. En ganska polerad produkt.

Från bolla och rulla till fransar och frilla: Pugh Rogefeldt 1989. Samma år släpptes ett av otaliga samlingsalbum med honom. Denna gång handlade det om ”Pugh’s klassiker”.

FOTO: TORBJÖRN CALVERO © PREMIUM ROCKSHOT

Överkurs

★ Det finns massor av samlingsplattor med Pugh. En av de bästa är ”Pugh 1968-1978”, som rymmer flera låtar som annars endast finns på singel.

Efter Pughs medverkan i Melodifestivalen 1978 släpptes en samling som täckte hans första decennium som skivartist.

★ 2005 släppte Pugh albumet ”Opluggat”, som visade att hans låtar, liksom hjälten Neil Youngs, fungerade utmärkt akustiskt.

★ Neil Young och Bon Scott i AC/DC är Pughs musikaliska husgudar. Han gillar också Creedence Clearwater Revival och Audioslave. ”Enkelt är svårt. Svårt är enkelt” sa han senast vi intervjuade honom.

Hela fyra Pugh-album hyllades i antologin ”Från Abba till Monica Z”.

★ Pughs skivor är ofta med när de viktigaste svenska albumen listas. I antolgin ”Från ABBA till Monica Z” finns essäer om fyra av hans album (denna artikels författare medverkar bland annat med en text om ”Bolla och rulla”) och i ”1000 svenska klassiker” förekommer tre av Pughs album.

★ 2004 blev en bild av Pugh från 1970 officiellt frimärke. En fin gest som visade att hans musikaliska gärning och betydelse uppmärksammats även av Postverket.

★ När Rolling Stones spelade in sitt dubbelalbum ”Exile on main street” i södra Frankrike i början av 70-talet blev Pugh inbjuden av Bill Wymans svenska fru, Astrid Lundström, och hennes syster att komma ner och hålla dem sällskap. De bjöd på resa och boende och Pugh hängde där en vecka.

★ Många artister, däribland ett flertal dansband, har gjort covers på ”Dinga linga Lena”, men få har imponerat på upphovsmannen. Bäst gillar han tolkningen som Pelle Almgren & Wow Liksom gjorde.

1991 var Pugh ”het” igen. Han hade skrivit Grymlings bästa låtar och släppte sitt första studioalbum på fem år, ”Människors hantverk”. Skivan producerades av Lasse Lindbom tillsammans med Pugh själv och rymde hits som ”Snart kommer det en vind”, ”Bröllopsklockor” och ”Det är aldrig för sent”.

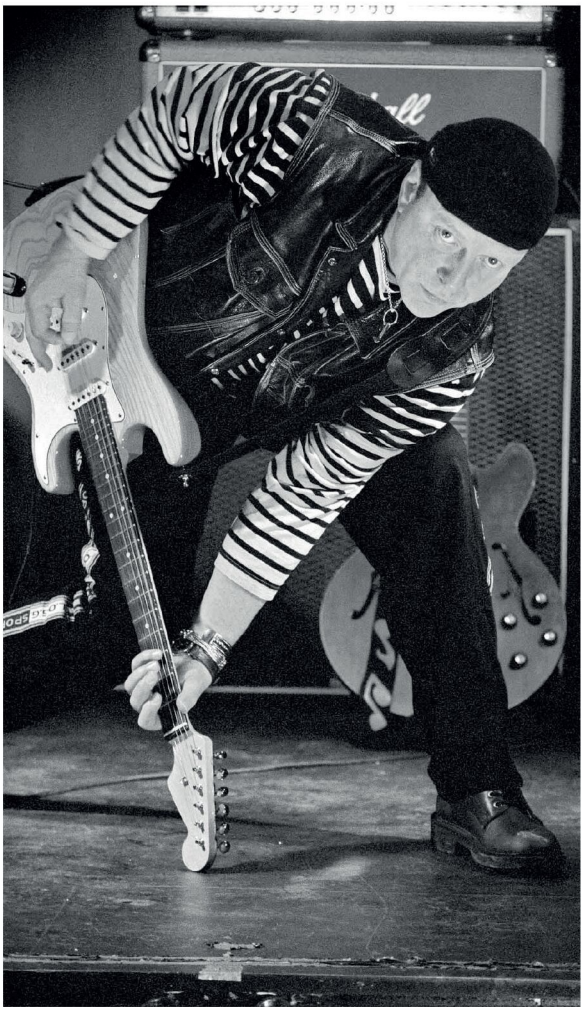

1999 var ett annat bra år för Pugh. Han gjorde det hungriga albumet ”Maraton”, producerat av en då 26-årig Johan Lindström, och jobbade mycket hårt på att vässa sitt eget gitarrspel.

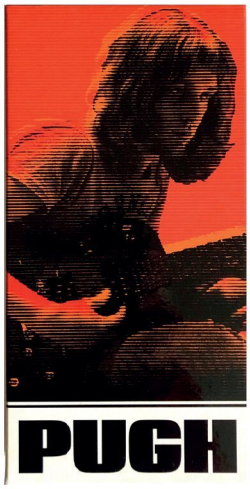

Boxen ”Pugh” (2002) rymde höjdpunkter från Pughs karriär, men också outgivna demoinspelningar.

En av de färskare promotionbilderna på Pugh togs efter hans medverkan i ”Så mycket bättre” 2012.

2012 medverkade Pugh i TV4:s serie ”Så mycket bättre”, då han tyckte det var en intressant blandning av artister. Från vänster: Olle Ljungström, Sylvia Vrethammar, Maja Ivarsson, Pugh , Miss Li och Magnus Uggla.

”De fann gemensamma nämnare i Neil Young & Crazy Horse och en nysläppt Pearl Jam-platta, ”Yield” som båda diggade.”

Albumet producerades av den då 26-årige Johan Lindström, som sedermera blivit ett stort namn som producent, kompositör och med de egna grupperna Tonbruket och Johan Lindström Septett. Det var också Johan som producerade och arrangerade förra årets singel ”Fasta klippa”, som beskrivits som Pughs avskedslåt.

– Mina föräldrar, framför allt mamma, hade alla de tidiga Pugh-skivorna och jag hade lyssnat väldigt mycket på dem och framför allt hans dubbel, ”Ett steg till”. Sommaren 1998 befann jag mig i Visby och Pugh spelade på Skeppet nere i hamnen. Gick ensam och såg giget. Stärkt av några öl gick jag efteråt fram till Pugh och sa kaxigt ”Hej, jag heter Johan Lindström och jag vill producera din nästa skiva”. Det var som ett ragg, haha.

Kaxig Lindström

Pugh var trevlig, men garvade lite åt den kaxige ynglingen, som han aldrig hade hört talas om.

– När jag berättade att jag året innan producerat en platta med Svante Thuresson och att den innehöll en cover på ”Här kommer natten” blev han snarare mer skeptisk, men ett halvår senare ringde han. Han sa ”jag är ju mer rock än Svante, men jag vill träffa dig”. Sedan skrev han en massa brev om vad han ville göra.

Han var fortfarande misstänksam eftersom jag hade jobbat med Svante. Men ”Loffe” Carlsson kom ju också från jazzhållet.

Våren 1999 började de spela in i Sandkvie studio i Burgsvik på Gotland.

Det var väldigt mycket viljornas kamp. Pugh hade jobbat med många starka viljor och var van vid att slåss för sina åsikter.

– Det blev en hel del kulturkrockar. Pugh hade höga ambitioner för sitt gitarrspel, men jag tyckte att hans gitarrsound var som en kvarleva från 80-talets hårdrock och jag ville att han skulle spela på sin gamla Gibson från 70-talet. Jag ville också att det skulle låta mer som ”Ja, dä ä dä” eller ”Bolla och rulla”, men han ville inte göra något som han redan hade gjort 25-30 år tidigare.

Vänskapliga konflikter

Lindström ville också behålla tidiga tagningar där Pugh spelade gitarr och sjöng samtidigt.

– Det lät alltid skitbra, men han ville jobba hårdare med sina sångtagningar. Det blev i mitt tycke aldrig lika bra. Vi bråkade över huvud taget ganska mycket under arbetet, men var alltid vänner när dagen var slut. Framför allt litade han alltmer på mig då han märkte att jag inte bara höll med honom om allt.

De fann gemensamma nämnare i Neil Young & Crazy Horse och en nysläppt Pearl Jam-platta, ”Yield” som båda diggade. Det blev ett sätt att gå vidare.

På nyinspelningen av ”Vår kommunale man” fick Lindström med fler av sina idéer. Där tog de också in Thåström som duettpartner.

– Han kom till Cosmos-studion i Stockholm och behövde bara två tagningar. ”Det är så här jag låter” sa han, nästan ursäktande. Det behövdes inte, för vi var jättenöjda.

Gillade ögonkontakt

Efter ”Maraton” blev det turné, med Lindström på gitarr.

– Det var skitkul och jag fick spela alla de gamla låtarna som jag älskade.

Hur var Pugh att turnera med?

– Jättebra. Han sjöng skitbra och han spelade bättre gitarr för varje gig. Däremot kunde han lacka ur om man inte tittade honom i ögonen tillräckligt mycket under spelningarna. Det var nog hans sätt att se till att man var på tå och inte gjorde det på rutin.

Att vara mannen som var först med att göra ”modern” rock på svenska har alltid varit lite av en ryggsäck för Pugh. Ibland har den varit ett ok, andra gånger lättare.

– Ibland kan man önska att man fick börja från början och att ens skivor mottogs mer förutsättningslöst, i stället för att ständigt jämföras med saker man gjorde 1970, erkände Pugh i Nyhetsmorgon 2014.

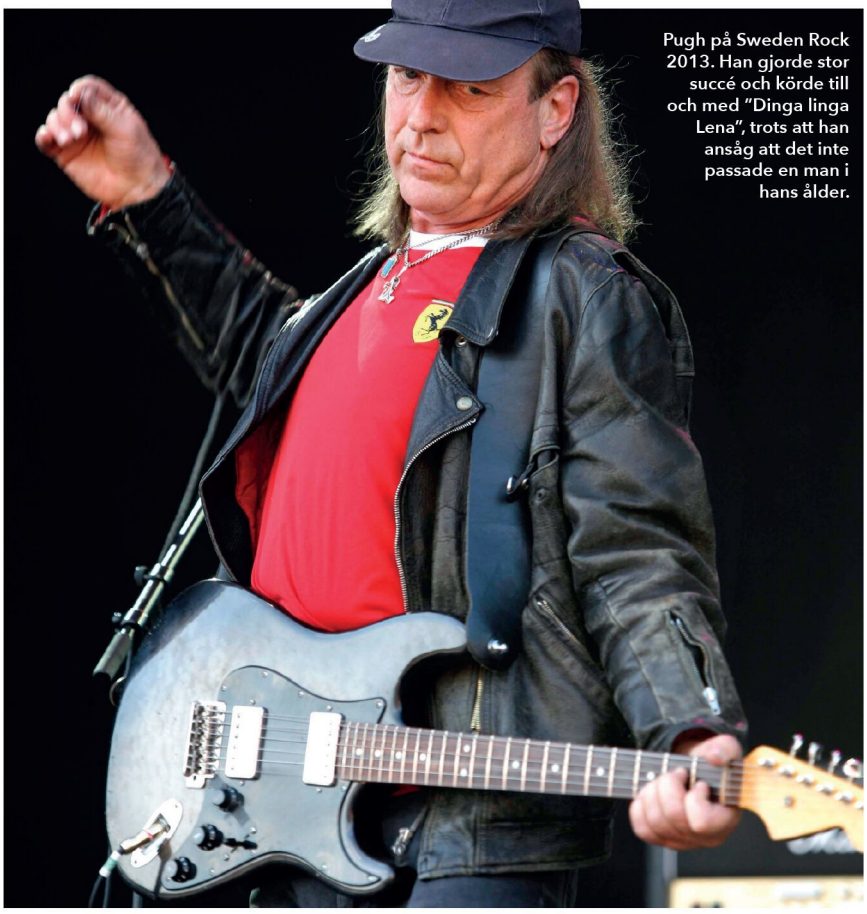

Pugh på Sweden Rock 2013. Han gjorde stor succé och körde till och med ”Dinga linga Lena”, trots att han ansåg att det inte passade en man i hans ålder.

▶ Pughs medverkan i tv-programmet ”Så mycket bättre” hade gett ett förnyat genomslag hos den breda publiken. Pugh var själv inte i toppform och kändes ibland lite frånvarande. Hans låtskatt imponerade desto mer. När Miss Li gjorde sin version av ”Här kommer natten” stod halva tv-Sverige stilla.

– Hon är en enorm talang, kommenterade Pugh efteråt. Ingen visste vem som skulle göra vilken låt och jag blev väldigt rörd av att hon framförde den. Det var chockartat bra. Så intensivt. Dessutom hade jag själv inte framfört den live på ett kvartssekel, så det blev extra starkt för mig. Jag började spela den igen, men på mitt eget sätt, efter det.

Pughs sista spelning

Den välrenommerade gitarristen Ola Gustafsson spelade gitarr på det gig på Cirkus som skulle ha inlett en ambitiös jubileumsturné, men som sannolikt blev Pughs sista gig, på grund av den eskalerande nervsjukdom han redan då var märkt av.

– Vi bollade mycket inför konserten på Cirkus. Det fanns ju en hel del material att välja på. Man märkte redan då att han var tagen. Han gjorde en kanonspelning och var bra att repa med, men han var tydligt märkt av sjukdomen.

Ola är uppväxt med Pughs musik och hans bror Ingemar var Olas första gitarrhjälte, även på grund av att han spelade med Jerry Williams.

– Ingemar såg tuff ut, hade löd i solona, som var på och aggressiva på ett bra sätt. Han hade nästan något lite farligt över sig. Hans hårda, linjära lir kompletterade Pughs kompositioner, som var ganska kluriga och egensinniga.

Ola tycker att Pughs fem första plattor är bland det bästa som har gjorts i Sverige.

– Det är den första rocken på svenska. Egensinnig musik och inte svenska översättningar av utländska låtar, utan originaltexter. Det Jojje Wadenius och ”Loffe” Carlsson gjorde med Pugh på de första två albumen var oerhört fritt och röjigt, men blev ändå hits, precis som Jimi Hendrix. Just det där fria är något jag saknar i dagens rockklimat. Det var fortfarande rätt udda kompositioner när han spelade med Rainrock, men mera rak rock. Även ”Het” från 1981, med låtar som ”Ambulansen”, med salig Hempo Hildéns fantastiska virvelkomp, var fantastisk, men lite mer strukturerat och studiomaffia.

FOTO: PETER TÖRQVIST

Gitarristen Ola Gustafsson har spelat med Pugh till och från sedan 1999 och ingick i bandet på Pughs sista konsert, på Cirkus 2019.

Inte blickat tillbaka

Under sina första tio år släppte Pugh fler plattor än många artister gör under en hel karriär i dag. Han sprutade ur sig låtar. Han hann omdefiniera svensk rock på fem-sex år. Hans gärning går inte att blunda för.

– Pugh har aldrig velat återskapa något, det är andra som har varit på honom om de gamla plattorna, menar Gustafsson.

– Han skickade mig mycket nyinspelad musik och demos på nya låtar. Han hade mycket som han ville att jag skulle lägga gitarr på. Det måste vara frustrerande att vilja göra nytt, samtidigt som folk vill ha låtar från ”Bolla och rulla”. Han har ett eget litet ”Pugh-universum” som han florerar i. En unik kreatör.

Han har gjort så mycket. En enorm gärning. Han krattade manegen för artister som Thåström, Ledin och Gessle, som alla har sjungit hans låtar och inspirerats av honom.

– Han gör saker som på papperet kan verka konstigt, men han har aldrig befunnit sig på papperet. Han är fortfarande utanför papperet. I all vår kontakt – på telefon, e-post eller i verkligen – hade han ett väldigt speciellt sätt att uttrycka sig på. Han har alltid velat göra saker på sitt sätt och det har jag tagit med mig, både som inspiration för egen del och som definition av honom.

Gustafsson vill också säga några ord om Pugh som sångare:

– Han är i mitt tycke en av de bästa i Sverige någonsin. Framför allt är han en rocksångare, även om han förstås har sjungit fina, lugna låtar också. Hans röst är som en laserstråle. Den flyger liksom ovanför allt det ljud som kommer från ett rockband. Jag tror heller inte att folk som har spelat in honom har behövt skruva på en massa rattar. Han har en färdigpaketerad röst, sjunger som han sjunger, med skitbra timing och attityd. Han bara har det – och går inte att regissera.

Många vill hylla Pugh

Utöver Ingemar Rogefeldts hyllningsturné planeras i skrivande stund en hyllningskonsert med många stora artister. Det är tyvärr tveksamt om Pugh själv orkar närvara. Vi får hoppas att han ändå nås av och känner den kärlek som flera generationer musikälskare och musiker skickar till denne unike kreatör, vars låtar aldrig låtit som inkokt fisk. □

Halkans Rockhouse

VI FIRAR
50 ÅR AV VINTAGE!
1970 - 2020

Vi köper, byter, säljer, renoverar och värderar elgitarrer & rörförstärkare främst från 50- och 60-talen.
Vi söker även äldre akustiska stränginstrument.

Allt av intresse!

Besök oss!

Noe Arksgränden 2, Sthlm
Ⓣ - Medborgarplatsen
Vard. 11.00 - 18.00
Lörd. 11.00 - 16.00
Tel. 08-641 49 70

www.halkans.com

S:t Eriksgatan 101
STOCKHOLM
Ⓣ S:t Eriksplan (utg. Torsgatan)

Öppet Mån - Fre 11-19
Lördagar 11-16
Tel 08 - 34 00 61

NOSTALGIPALATSET
.COM

OBS! Nu finns vi även i Arboga!
Ny stor butik på Industrigatan 6
Öppet: Ons 12-18 och Lör 10-14

BUTIKEN MED SVERIGES STÖRSTA OCH BREDASTE SORTIMENT AV VINYLSKIVOR!

Funderar du på att sälja?
Vi är ALLTID intresserade av att köpa skivor!

NAGAOKA

JEWELTONE **JT-80** MM-Cartridge, 80th Anniversery Model

GOOD DESIGN AWARD

JT-80 BK

Cantilever i boron med en naken, elliptisk spets som ger ett välbalanserat ljud från de lägsta till de högsta tonerna.
Perfekt för klassisk musik eller finstämd jazz.

JT-80 LB

En sammanfogad spets på en cantilever av aluminium ger en mycket prisvärd pickup med ett kraftfullt ljud med stort omfång.
Rekommenderas för pop, jazz och rock.

NAGAOKA distribueras i Sverige av Svalander Audio AB. Du hittar NAGAOKAS produkter hos din lokala HiFi-handlare eller på svalander.se

Pugh Rogefeldts upptäckare, mentor och viktigaste producent, Anders Burman (1928-2013), var mån om att Pugh skulle behålla sin särart. Här poserar Burman med en originalpressning av Pughs legendariska debutalbum, "Ja, dä ä dä" från 1969.

Pughs studioplattor

Pughs diskografi sträcker sig ända tillbaka till det sena 60-talet och har en enorm bredd. Allehanda stilar avverkas, liksom tre språk: svenska, engelska och "pughish". Liksom David Bowie kunde Pugh knappt göra fel under åren 1969-1982, men även efter det har han regelbundet fått ur sig en respektingivande mängd klassiska låtar.

Av Anders Lundquist (text)

Ja, dä ä dä (1969)

Producent: Anders Burman

När de bästa svenska albumen någonsin röstas fram, brukar detta fenomenala debutalbum hamna på medaljplats. Det är ingen slump. Tillsammans med Georg "Jojje" Wadenius (gitarr, bas) och Janne "Loffe" Carlsson (trummor) skapade Pugh en skönt säregen skiva. Både sång, spel och låtskrivande genomsyras av en enorm lekfullhet och frihetskänsla och visade andra svenska artister att det var möjligt att skriva på svenska utan att bli vare sig platt eller töntig. Mest kända är "Små lätta moln" och "Här kommer natten", men hela plattan är en explosion av kreativitet som känns utmanande på ett närmast sexuellt vis.

Pughish (1970)

Producent: Anders Burman

Uppföljaren utstrålar samma otvungna originalitet och är om möjligt ännu mer experimentell. Här förekommer exempelvis Pughs låtsasspråk, "pughish", som kom sig av att producenten Anders Burman (som också var den som kontrakterade Pugh till skivbolaget Metronome) uppmanade Pugh att leka med språket. Något som han tog till sin spets med en refräng som "swan tiamon/sene koa loa ness/Ban tiamon/wene sia bia less/Skrea peon kola loa tess" ("Stinsen i bro"). Här finns inga lika folkkära klassiker som exempelvis "Små lätta moln", men tidigare nämnda öppningsspåret "Stinsen i bro" och "Föräldralåten" kommer nära. Musikerna är desamma som på debuten.

Hollywood (1972)

Producent: Anders Burman

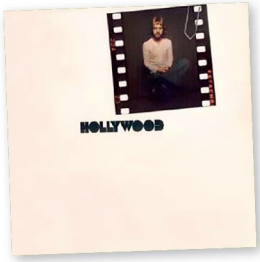

Inte heller den tredje plattan har spår av skrivkramp, tvärtom, det är ännu en explosion av kreativitet som över 50 år senare känns fräsch och erbjuder stimulerande lyssning. Albumet är mer fokuserat än föregångarna och låtlängden snittar på cirka tre och en halv minut.

Den inledande, folkmusikinspirerade "Jag är en liten pojk" är typiskt banalgenial.

Här förekommer namnkunniga gäster som Kisa Magnusson, Kenny Håkansson (Mecki Mark Men, Kebnekajse) och Göran Lagerberg (Tages, Fläsket Brinner). Den sistnämnde skulle Pugh två decennier senare komma att bilda "supergruppen" Grymlings med.

Pugh on the rocks (1973)

Producent: Anders Burman

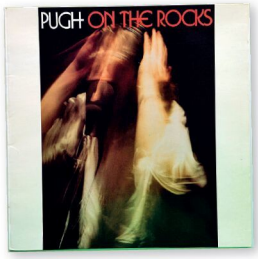

Här tar Pugh delvis ett sidospår. Producent Burman vill ha en barnskiva av Pugh, som är skeptisk. När samme man ber Pugh göra svenska översättningar av ett antal rock'n'rollklassiker från 50-talet, tänder artisten desto mer på idén. Alice Tegnérs barnvisa "Bä bä, vita lamm", komplett med i studion improviserade, lätt tramsiga texttillägg, slinker ändå med av bara farten och kompletteras av några originallåtar.

Spelet är fritt och energiskt, på genuint 70-talsvis. Likafullt är resultatet det svagaste Pugh-albumet dittills.

Bolla och rulla (1974)

Producent: Anders Burman

Ett av de mest ikoniska svenska rockalbumen ser Pugh återförenas med sitt ungdomsband Rainrock från Västerås (med lillebror Ingemar Rogefeldt på glödande sologitarr). Albumet rymmer en hel del rak rock, men de egensinniga texterna och bitvis udda arrangemangen gör plattan unik. Låtar som "Hog farm", "Dinga linga Lena" och "Grävmaskinen" är obestridliga klassiker inom svensk rock. Till och med en initialt skeptisk Anders Burman får krypa till korset och erkänna att Rainrock passar Pugh som handen i handsken.

Bamalama (1977)
Producent: Anders Burman

Livedubbeln ”Ett steg till” har gjort succé och Metronome vill återgälda Pugh på något sätt. De bokar Muscle Shoals-studion i Alabama (därav albumtiteln) och bokar in lokala amerikanska musiker för vissa låtar. Pugh vill göra en mer ”rootsy” platta och blandar svenska versioner av amerikanska låtar med eget material på både svenska och engelska (man kunde göra det på den tiden). ”Kärleksmaskin” är en groovy cover på soulklassikern ”Love machine” av The Miracles medan ”Vår kommunale man” är baserad på Woody Guthries ”Vigilante man” och spelades 22 år senare i en annan version för Pugh-plattan ”Maraton”. Bäst av de egna kompositionerna är ”Backslider”.

Attityder (1978)
Producent: Anders Berglund, Pugh Rogefeldt

Den mest schlagerpop-influerade skivan Pugh har gjort kom tio år in i skivkarriären och är också den han själv gillar minst. Anders Berglund är en skicklig producent och arrangör, men hans mer polerade musikaliska dräkt klär inte Pugh och eliminerar det som varit vilt och farligt med dennes musik. Resultatet är ”gulliga” låtar som ”Cykelsemester” och ”Solenergi” och ett inställsamt sound med arrangemang som erinrar mycket om hur Melodifestivalen lät på den tiden (vilket är rena drömmen jämfört med i dag).

Het (1981)
Producent: Bengt Palmers

Pugh tar revansch med en hungrig platta som håller en bra balans mellan det hittiga ”häftplåstret Stockholm” och ”Tuggummit” (som erinrar lite om ”Bolla och rulla”-eran). Björn Skifs parhäst Bengt Palmers producerar – om än rätt oengagerat, om man ska tro Pugh – och denna gång passar både sound och musiker Pughs uttryck. Inledande ”Ambulansen” är en höjdare medan folkmusikinfluerade ”Aftonfalken” – med text av en viss Ulf Lundell – är smått magisk. Dess dramatiska instrumentalparti tangerar progressive rock utan att riktigt bli det.

Face (1983)
Producent: Ej angiven.

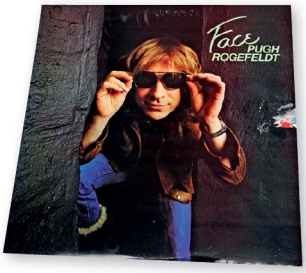

Utan att på något sätt vara en dålig platta visar ”Face” hur mycket av sin särart Pugh tappar när han uteslutande skriver och sjunger på engelska. Johan Walin gör ett utmärkt jobb på gitarr och bas och rösten är fortfarande omisskännlig, men språket blir liksom mer ... ordinärt. Skivköparna gav den mycket riktigt ett svalt mottagande och albumet kravlade sig med nöd och näppe in på topp 40 (den nådde som högst plats 39).

Hammarhjärta (1985)
Producent: Anders Burman

Pugh fick oförtjänt mycket skit för detta album, huvudsakligen ett försök att göra hårdrock på svenska, med texter inspirerade av vikingatiden och asatro. Folk klagade på musikstilen och vissa texter anklagades för att vara sexistiska och bakåtsträvande. Pugh gjorde inte avbön, utan stod som vanligt för det han skrivit och sagt. Dessutom var texterna långt mer nyanserade än majoriteten av brittisk metal från samma tid. Soundet är dock ganska platt och fantasilöst, vilket känns som ett större problem. Det är svårt att fatta att Burman producerat detta.

Pugh Rogefeldt (1986)
Producenter: Anders Burman, Tomas Ledin

Här faller Pugh till föga och gör en mainstream-platta. Som experiment lät han dock Tomas Ledin (ett väldokumenterat Pugh-fan) producera ihop med Burman. Det innebar många slitningar, då de två herrarna hade olika ideal. Det blev nog inte bättre av att Burman en gång i tiden hade nobbat Ledin när denne jagade skivkontrakt. Producenterna stod ofta och skrek varandra i ansiktet, medan Pugh undrade vad som pågick. Resultatet blev habilt och välljudande, mycket tack vare ljudteknikern Lennart Östlund, men var inte den återkomst de inblandade hoppats på.

Människors hantverk (1991)
Producenter: Lasse Lindbom och Pugh Rogefeldt

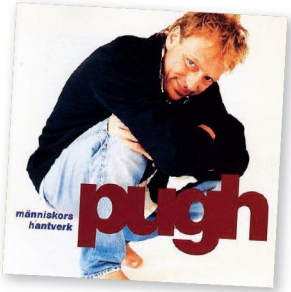

Pughs medverkan i Grymlings, samt det faktum att han låg bakom flera av gruppens starkaste låtar, gav honom åter en högre profil i media och musikbransch. Det tycktes även resultera i en nytändning på solofronten och ”Människors hantverk” var hans bästa sedan ”Het”. Lasse Lindbom tog ner soundet på jorden med lyckat resultat.”Snart kommer det en vind” blev etta på Svensktoppen och även ”Bröllopsklockor” hamnade på samma lista.

Maraton (1999)
Producent: Johan Lindström

Efter en lång paus som soloartist på skiva återkom Pugh med sitt bästa album sedan ”Het”. Producent var Johan Lindström, som sedan dess blivit ett av jazzens och artrockens stora namn med sin grupp Tonbruket och som producent av bland andra Rebecka Törnqvist. Pugh var vid den här tiden influerad av Neil Young & Crazy Horse, vilket kan höras på sina ställen.

Pugh låter både hungrig och motiverad och albumet mottogs väl. Thåström gästar på en nyinspelning av ”Vår kommunale man”.

Vinn hjärta vinn (2008)
Producent: Martin Axén

Återförening med Janne Carlsson och Georg Wadenius (med Ulf Janson på bas). Albumet är inte dåligt, men likafullt delvis en bekräftelse på att man aldrig kan återskapa det förflutna. Den magi som uppstod på de två första plattorna var spontan och inspirerad. Här anas, även i de experimentella stunderna, en självmedvetenhet. En förlaga finns och det är sällan bra inom konst – även om det är sig själv konstnären härmar.

SIDE A
1. SUSPECT DEVICE
A-Side Of First Single, 1978
2. 78 RPM
B-Side Of Alternative Ulster, 1978
3. LAW AND ORDER
4. BARBED WIRE LOVE
Peel Session Recordings, 1978
5. BLOODY SUNDAY
B-Side Of Gotta Get Away, 1979
6. STRAW DOGS
7. YOU CAN'T SAY CRAP ON THE RADIO
Single A+B, 1979
SIDE B
1. RUNNING BEAR
2. WHITE CHRISTMAS
B-Side Of At The Edge, 1979
3. BACK TO FRONT
4. MR. FIRE, COAL MAN
Single A+B, 1980
5. WASTED LIFE
6. TIN SOLDIERS
Recorded Live In Dortmund, Germany.

"Två bra punkband!" D-A-D:s basist Stig Pedersen (till vänster) och sjungande kompgitarrist Jesper Binzer gillar The Stanglers-klassikern "Black and white" och The Clashs självbetitlade debut. "Vi började som punkare och kommer alltid att vara det, i själ och hjärta", säger de.

Mys och trauma med D-A-D

Jesper Binzer och Stig Pedersen i D-A-D har det så mysigt där de sitter och bläddrar i Skivbacken och pratar musik. Tills ett visst album dyker upp. Då händer något oväntat. – Det är traumatiskt, säger Jesper.

Av Jörgen Holmstedt (text), Stefan Boman, arkiv (foto)

Det börjar med förvirring. Jesper Binzer och Stig Pedersen förstår inte att det finns en anledning till att Rush ligger i backen, med albumet "Hemispheres" (1978).

Jesper: Jag vet inget om Rush, mer än att de är ett jävligt bra progband som betyder mycket för många människor.

Stig: Rush är inget jag förstår mig på.

Ni har haft samma producent, eller hur?

Jesper: Just det! Nu fattar vi. Paul Northfield producerade även Suicidal Tendencies, vilket var anledningen till att vi valde honom. Han pratade mycket om Rush, men vi slog våra danska dövöron till, och ville bara höra honom berätta om Suicidal Tendencies.

Klarar de den här då: länken mellan deras andra album "Draws a circle" (1987) och AC/DC-lp:n "Highway to hell" (1979)? Man kan nästan se en glödlampa tändas ovanför huvudet på mannen som snabbt kommer på svaret. ▶

"Rush är inget jag förstår mig på." Nej, vi märker det, Stig. När Paul Northfield, som har jobbat med Rush, producerade D-A-D slog Stig och Jesper dövörat till när denne ofta pratade om den kanadensiska powertrion.

Stig Pedersen: "Många säger att AC/DC är en grundpelare för D-A-D-soundet, men vi är inga jättestora fans, även om vi har hört dem. Utom Laust". Den senare heter Sonne i efternamn och är D-A-D:s trummis.

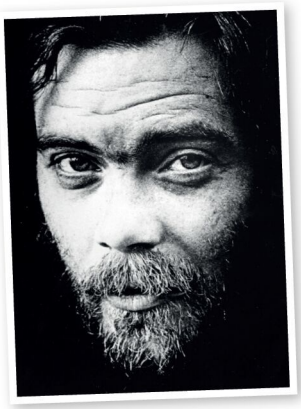

"Roky!" Stig avslöjar att D-A-D hade en hittills okänd psykedelisk period runt 1987, då de lyssnade mycket på 13th Floor Elevators där Roky Erickson (t.v.), genrens pionjär, sjöng och spelade gitarr. "Till det rökte vi på", tillägger han.

"Varför två olika omslag till samma skiva?" Stig och Jesper med den engelska och amerikanska versionen av Rolling Stones-lp:n "Out of our heads" från 1965. "Stones är en blåkopia för hur rocken ska spelas. Det ska vara korkat, enkelt och groovigt", säger Jesper som har "Under my thumb" som favoritlåt.

"Sator är snälla killar!" D-A-D har spelat på samma festivaler och turnéer som det svenska rockbandet sedan 90-talet. "Satorkillarna berättade att de kämpade med den här plattan i 28 år", säger Jesper om "Return of the barbie-q-killers".

"Trippeldenim – skoj!" tycker Jesper om Status Quo på omslaget till albumet "Blue for you", där de brittiska boogiekungarna sponsrades av jeansföretaget Lewis. D-A-D turnerade i Sverige med Quo 1992. "Kul. De spelade kort och verkade se illa."

Jesper: Mark Dearnley! Han jobbade med AC/DC och producerade oss. Mark var skoj. Vi undrade varför en sådan kanon ville komma till Köpenhamn och jobba med oss i fyra veckor. "Jag är mitt uppe i en skilsmässa, behövde komma i väg", sa han.

Få vet att The 13th Floor Elevators, här representerade av den självbetitlade debut-lp:n från 1966, med den psykedeliska rockens gudfader Roky Erickson, haft viss inverkan på dessa danskar.

Hade en hippieperiod

Stig: Vi hade en hippieperiod, där vi satt och analyserade Roky Erickson. Det var runt "Draws a circle". Vi klädde oss i Paisley-skjortor och rökte hasch.

Rolling Stones med "Out of our heads" från 1965 med två olika omslag. En av killarna låter underdånig när han hyllar de engelska rockhjältarna.

Jesper: Hur man än vrider och vänder på rockmusiken, kommer man alltid fram till Stones. Det bandet är som en blåkopia för hur rocken ska spelas. Vi ställer oss ibland frågan "Vad skulle Stones göra i det här fallet?" Svaret är förstås: håll det korkat och enkelt. Och tappa inte groovet. Stones är en otroligt stor inspiration. En livsstil.

Med Sator, vars fjolårsdubbel "Return of the barbie-q-killers" dyker upp, är de välbekanta.

Jesper: Snälla killar. Vi har hängt med dem på festivaler och turnéer sedan 90-talet. Ett bra band, även om vi inte har lyssnat så mycket på dem.

Yngwies förbud mot D-A-D

Med Status Quo turnerade D-A-D i Sverige sommaren 1992. Jesper studerar de från topp till tå jeansklädda brittiska boogiekungarnas "Blue for you" från 1976.

Jesper: Trippeldenim! Det var skoj att turnera med dem. Vi tyckte att de var gamla gubbar. De satt mest och spelade kort. Kortleken hade jättestora symboler, ungefär som för synskadade. Nu är vi gamla själva, och har respekt för de äldre. Det vill säga oss själva.

Stig: Ska vi prata om Europe?

Han har hittat svenskarnas "Wings of tomorrow" (1984) medan kollegan tagit sig an "Eclipse" (1990) med Yngwie Malmsteen, som liksom nämnda band förde ut blågul hårdrock i världen.

Jesper: Vi spelade med Yngwie på en festival. Med gaffatejp märkte hans medarbetare upp utrymmen, som vi förbjöds att vara på. Det tyckte vi var kul.

Stig: Europe utförde en kämpebedrift när de slog i hela världen, och så hade de snyggt hår.

Jesper: Numera verkar de ha samma frisör. Utom trummisen. Vi haft spelat med dem. Det var totalt mys, bara.

The Clash med självbetitlade debuten från 1977 och The Strangers med "Black and white" från året därpå.

Stig: Två bra punkband.

"Jag har läst boken om Yngwie Malmsteen. Den var mycket avslöjande", säger Jesper. Om Europe tycker Stig: "En kämpebedrift, att slå i hela världen. Och så hade de snyggt hår." Jesper: "Numera verkar de ha samma frisör. Utom trummisen".

"Usch, vilka divor." Skid Row vägrade att spela före D-A-D i Tyskland 1992, trots att så var bestämt. Skid Row-sångaren Sebastian Bach (infällda bilden) tillägnade D-A-D låten "Get the fuck out". "Han mår nog inte bra", tror Stig.

"Hopplöst klyschiga", tycker Stig om de sminkade rockmonstrens dubbel-lp "Kiss alive!"
"När jag var liten gillade man Kiss eller Ramones. Jag valde Ramones", berättar Jesper.

"Varför har de blivit så tjocka?" Stig Pedersen är besviken på att hans gamla favoritpunkare 999 (bilden) har ätit upp sig. Han vill att de fortfarande ska se ut som på "Separates", gruppens 45 år gamla lp. "Men jag kan ändå inte få nog av dem", medger Stig. Ett ungt band blev ett tungt band ...

Jesper: Man kan höra vissa av Clashs ackordbyten i vår musik.

Stig: (sjunger:) "Let me tell you about Sweden ..." Den låten, "Sweden – all quiet on the eastern front", sjöng de även in på svenska. Finns på sällsynt singel.

Åldersfixerade

De kollar in "Kiss alive!", släppt 1975.

Jesper: När jag var liten gillade man Kiss eller Ramones. Jag valde Ramones.

Stig: Kiss är trist rock made in U.S.A. Det är för mycket "rock, rooock, roock!"

Ni har väl också gjort partyrock?

Jesper: Jo, naturligtvis.

Stig: Men vi är inte lika klyschiga. Vi har lite mer av ett innehåll i våra texter.

"Abbey Road" är inte bara titeln på Beatles-albumet från 1969 som finns i backen, det är även namnet på studion i London där D-A-D mixade albumet "Simpatico" 1997.

Jesper: I kafeterian satt Jimmy Page och Robert Plant och pratade med varandra som gamla farbröder. Vi tyckte verkligen att de var gamla, att de saknade energi. Vi var inte det minsta imponerade, självupptagna punkare som vi var.

Nu har ni påpekat hur gamla ni tyckte att både Status Quo och Led Zeppelin-duon var. Är ni åldersfixerade?

Jesper: Det är man som ung. Nu är vi inte det, och numera inser jag vilken kvalitetsmusik Led Zeppelin och många av de äldre banden skapade.

Stig: Det är en generationsfråga. När vi var 15 år var de där herrarna 35 år. 20 år var ett jättegap – då. Vi identifierade oss med punkbanden, som låg närmare oss i ålder.

Amerikanska divor

Vi har lagt ned en skiva med Skid Row, tolvtumssingeln "I remember you" (1989), eftersom vi vet att D-A-D hyser agg mot det amerikanska bandet.

Stig: Usch. Vi spelade med dem i Tyskland, eller hur?

Jesper: Ja, de vägrade att spela före oss, trots att spelordningen var bestämd sedan länge. De bråkade på ett divigt sätt.

Stig: Jag tror inte att Sebastian Bach, deras sångare, mådde bra ... Åh, kolla här, jag älskar 999!

Han har fiskat upp Londonpunkarnas album "Separates" från 1978.

Stig: Det är hemsk musik, men jag kan inte få nog av 999. Avgudar dem. Men nu har de blivit så tjocka, att det inte går att ha dem på ett skivomslag.

Ni är både ålders- och utseendefixade!

Stig: Ja, sådant är viktigt. Jag är besviken på tjocka 999.

Lätt för er att racka ner på andra band, ni som varken är gamla eller tjocka.

Jesper: Du har rätt. Vi ber om ursäkt för det.

Black Sabbath med "Paranoid" (1970) hade Stig och Jesper som unga ingen tanke på, tills ett amerikanskt punkband gjorde skillnad. ▶

Black Sabbath upptäckte Stig och Jesper genom låten ”Paranoid”, fast som coverversion av snabbspelande punkbandet The Dickies från USA. ”Bra låt, bra riff”, berömmer duon. Gruppbilden på (fr.v.) Ozzy Osbourne, Tony Iommi, Geezer Butler och Bill Ward är från 1970, då dett album släpptes.

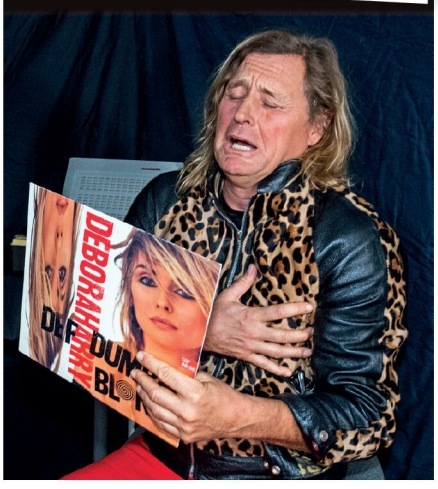

D-A-D träffade Debbie Harry 1989. ”Det var kärlek vid första ögonkastet”, snyftar Stig om Blondiesångerskan, som bjöd in honom till sitt hotellrum. Men han vill inte berätta vad som hände där. ”Det är mellan mig och den underbara Debbie”, säger han.

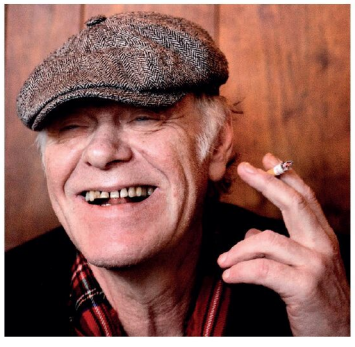

Jesper och Stig pratar om sina äldre danska kollegor i Gasolin med stor vördnad. ”De visade att man kunde lyckas som rockband, även i Danmark på 70-talet”, säger Jesper och berättar att Gasolin-sångaren Kim Larsen (1945-2013) var en riktig lustigkurre.

”Abba-metal!” Jesper är imponerad av den senaste svenska internationella succégruppen Ghost, som är synonym med översteprästen Tobias Forge. ”Att hitta en ny nisch är imponerande” tycker han om lp:n ”Prequelle”.

Personligt

JESPER BINZER
GÖR: Spelar gitarr och sjunger i D-A-D.
FÖDD: 4 september 1965 i Köpenhamn.
BOR: På Amager, en ö utanför Köpenhamn.
CIVILSTÅND: Gift för andra gången. Två egna barn och ett bonusbarn.

Personligt

STIG PEDERSEN
GÖR: Spelar bas och sjunger lite i D-A-D.
FÖDD: 18 maj 1965 i Köpenhamn.
BOR: I Köpenhamn.
CIVILSTÅND: Flickvän. "Vill inte ha barn."

Här skär det sig. Stig blir så upprörd över att Jespers soloalbum "Dying is easy" ligger i backen, att han vägrar prata om det. Läser hellre Rock'n'Roll Magazine. En kort stund senare lämnar D-A-D-basisten rummet i protest. "Så här har det varit länge", ler Jesper obekymrat.

Jesper: Vi upptäckte Black Sabbath när The Dickies gjorde en cover på "Paranoid". Vilken låt, vilket riff! Vi ville höra mer. Ett mycket bra band.

Stig låter förälskad

Blondie-sångerskan Debbie Harry gav ut solo-lp:n "Def, dumb & blonde" 1989. Stig får något romantiskt i blicken av att studera henne på omslaget. Låter rentav förälskad.

Stig: En av mina stora, personliga favoriter genom alla tider!

Jesper: Vi träffade Debbie Harry i hennes replokal i New York 1989. Det var stort för Stig.

Stig: Debbie inviterade mig till sitt hotell. Nervös gick jag dit och frågade efter henne. "Det finns ingen vid det namnet här", sa de i receptionen. Senare visade det sig att hon skrivit in sig som frau Smith. Där stod jag, som en förväntansfull liten pojke, och väntade. Och till slut kom Debbie! Hon bjöd in mig till sitt hotellrum. Mycket trevligt. Chris Stein (före detta pojkvännen och Blondie-gitarristen – red. anm.) gav mig en ilsken blick. Debbie skulle turnera med sitt jazzband och bad mig att föreslå ett gruppnamn. Jag fick tunghäfta, kunde plötsligt inte prata engelska. Stammade som en idiot, lät ungefär som den svenske kocken i The Muppet Show.

Jesper skrattar och har funnit Gasolin'-albumet "Live i Skandinavien", släppt 1978.

Jesper: Det som är fantastiskt med Gasolin' är inte bara att det var ett bra rockband, utan att det var rockband som lyckades i Danmark i en tid när det inte fanns någon rock i vårt land. Det finns fortfarande ingen riktig rock i Danmark. Kim Larsen var alltid rolig. En gång såg jag honom i en bar. "Kim!" ropade jag. "Du ska fan inte kalla mig vid ett hundnamn!", svarade han. Haha! Sådan var han hela tiden, bra på one-liners.

Härnäst ligger svenska internationella succén Ghost med albumet "Prequelle" (2018).

Jesper: Ghost är riktigt bra. Abba-metal. Att hitta en ny niché i dag, är imponerande.

Skivan som Stig avskyr

"Dying is easy", Jesper Binzers soloalbum från 2017, på cd eftersom vi inte lyckats hitta någon lp.

Jesper: Jag skrev en massa låtar och D-A-D hade en lång paus mellan skivor.

Vad tycker du om Jespers soloskiva, Stig?

– Eh, vet inte. Har inte hört.

Är du inte nyfiken?

– Egentligen inte.

Varför inte?

Stig svarar inte. Lägger an en bister min. Atmosfären i rummet förändras, blir tryckt och konstig.

Är det här ett känsligt ämne?

Ännu mer tystnad. Stig ser besvärad ut. Rycker åt sig ett exemplar av Rock'n'Roll Magazine. Jesper skrattar ansträngt. Undertecknad förstår ingenting.

Okej, ni vill inte prata om det här?

Då ställer sig Stig upp – och går ut ur rummet!

– Jag är klar här.

Er utsände försöker förklara att vi har en ingångsbild kvar att fotografera. Men D-A-D-basisten försvinner obönhörligen.

Allt stannar av. Tills Jesper bryter tystnaden.

– Det är traumatiskt. Du såg själv.

Stig avskyr tydligen att Jesper har en solokarriär vid sidan om gruppen.

– Men det kunde ju inte du veta. Det här är första gången någon i bandet har blivit konfronterad med detta.

Jesper ser rentav lite road ut.

– Så här har det varit länge, ler han. Vuxna människor, du vet.

Nej, men nu vet vi. Wow! □

Tack till: *Nostalgipalatset, S:t Eriksgatan 101 i Stockholm, som har massor av D-A-D-skivor och över hundratusen ljuvliga vinylplattor till!*

John Holm gör sig beredd för ännu en turné. Revanschsugen som få, efter att ha varit missnöjd med de tidigare konserterna. ”Ska folk orka med oss i en eller två säsonger till, måste vi vara väldigt, väldigt bra. Annars är vi historia”, säger han om sig själv och bandet.

John Holms revansch

Det är revanschens stund för John Holm. Han är missnöjd med hur förra turnén blev.
– Jag har tagit till mig av kritiken. Nu måste vi skärpa oss, nu ska vi spela så in i helvete, säger han inför vårens turné och berättar även om den kommande skivan.

Av Jörgen Holmstedt (text), TT bild, arkiv (foto)

Först det positiva: John Holm är igång på allvar igen, utan långa pauser mellan turnéerna. Dessutom blir det en ny platta. På den negativa sidan finns att konserterna än så länge inte har låtit så bra som det anstår denne legendariske, svenske rockpoet. Massmediernas kritik har gått ut på att det har låtit lojt och slarvigt, att bandet inte varit tillräckligt bra och att John själv har suttit och stämt gitarren olidligt ofta och länge på scenen.

– Jag har tagit till mig av kritiken, för den var befogad, säger John. Sedan är det en fråga om hur mycket man vill höja sin ambition. Det är en sak om man är 25 år, men hundra år senare känner man sig kanske inte lika …

Han tystnar en kort stund.

– Jag vill vara seriös, men jag har så jävla mycket annat att göra. Man är tröttare, och det är inte lika spännande som det en gång var. Jag älskar musik och vill att det ska bli bra. Men om jag skulle gå in för det lika hårt för det som jag gjorde på 70-talet, då skulle jag sparka ett antal folk i bandet. Nästan sparka mig själv också för den delen, för jag lever inte heller upp till förväntningarna. Men nu säger jag så här: nu måste vi skärpa oss, nu ska vi spela så in i helvete. Ska folk orka med oss i en eller två säsonger till, måste vi vara väldigt, väldigt bra. Annars är vi historia.

Ska repa in fler låtar

För att få en större ljudbild har han utökat bandet med en keyboardist. Vi får se och höra följande sextett under vårturnén: John Holm (sång och gitarr), Jesper Wihlborg (elgitarr), Alex Holm (munspel), Alexander Gunnarsson (bas), Mattias Sjögren (trummor) och Nathan Bisette (keyboard).

– Keyboards gör att vi kan köra fler av mina låtar. Tidigare har vi undvikit vissa låtar. Jag kan spela ensam på gitarr, men då tycker folk att det låter lite konstigt. Nu ska det bli mer liknande som på skiva, så att publiken känner igen sig.

Vilka låtar är du sugen på att framföra?

– Några låtar från ”Verklighetens afton”-albumet. Kanske ”Amerika”, trots texten. Jag är inget Amerikafan längre, men det är en låt som lämpar sig för ett helt band. Kanske även ”Främmande natt” och ”Veckans affärer”, lite fler upptempolåtar. Och ”Le mot mig” med keyboards, det är en ballad. ”Allt du har att ge” ska vi ge oss på. Det är dynamiska låtar med lugn början på keyboards, sedan byggs stämningen upp, därpå tar man ner det och bygger upp det igen. Där har keyboarden en bra funktion.

Första skivan på 24 år

Det ska även bli stämsång.

– Jag kan inte ligga och sjunga allting själv hela tiden. Vill man att någonting ska lyfta, ▶

John Holm 2023. Sammanbiten och bekymrad över vart världen är på väg. ”Det har varit många hårda år. Att man stängde ner alla turnéer var ett mindre problem, värre är att hela världen har varit upp och ner. Men jag vet att det blir bättre”, säger han.

Personligt

JOHN LENNART ALI HOLM
FÖDD: 13 maj 1948 i Stockholm.
YRKE: Sångare, artist och låtskrivare.
BOR: I Malmö, sommarhus i Småland (se RNR nr 5/2012).
FAMILJ: Fru Cindy, läkare, och två vuxna söner, Jonathan och Alex. Den senare spelar i pappas band.
AKTUELL: På turné: 28 april Varberg Majas vid havet, 29 april Göteborg Storan, 5-6 maj Malmö Folk å rock, 10 maj Debaser Stockholm, 11 maj Norrköping Dynamo, 12 maj Uppsala Katalin, 13 maj Sundsvall Sundsvalls Teater och 18 maj Tranås Plan B.

FOTO: TORBJÖRN CALVERO © PREMIUM ROCKSHOT.

Legendariske producenten Anders Burman (1928-2013) med vad han tyckte var ett av sina största artistfynd, John Holm. På sin kommande skiva har John med låten ”Döden”, delvis med tanke på sin gamle upptäckare. ”Den passar bra i den här delen av min karriär”, tycker han.

John verkar vara på hugget. Han gillar att ta igen sig vid sitt sommarhus i Småland, där han hugger ved och gör allt möjligt som inte har med musik att göra. ”Jag tittar ut genom fönstret och älskar allt som är vackert och fint, säger han.

”Leffe Larson är så in i helvete bra. Jag vet inte om vi hinner spela in redan under våren, för det har varit corona och andra sjukdomar. Och kriget bröt ut i Ukraina. Allting stannade upp, även inombords.”

▶ är stämsång ett bra grepp. Eagles-stämmor. Då blir det variation på grejerna.

John laddar även upp inför sin första skivinspelning sedan albumet ”Vägen till Californien” 1999. Producent blir Leif Larson, som producerade ”Verklighetens afton” 1988.

– Leffe Larson är så in i helvete bra. Jag vet inte om vi hinner spela in redan under våren, för det har varit corona och andra sjukdomar. Och kriget bröt ut i Ukraina. Allting stannade upp, även inombords. Men vi ska spela in kanske fyra-fem låtar. Kanske kommer plattan ut till sommaren.

Nya översättningar

Har du nya låtar skrivna?

– Jag har skrivit ett par låtar och har fler än så på gång. Men frågan är vad som är bra och vad som passar. Tanken är ett par egna låtar och ett par översättningar. Om det sedan

John har kollat igenom sina gamla album inför turnén. Det blir låtar som han inte har spelat på länge. ”Kanske ’Amerika’, ’Främmande natt’, ’Veckans affärer’, ’Le mot mig’ och ’Allt du har att ge’”, säger han.

John bläddrade i vår beryktade skivback i nummer 2/2022. "Det var en cool fullträff med mig och Dylan på omslaget till Rock'n'Roll Magazine", säger John som även pratade om Ry Cooder, Tom Waits och många fler artister.

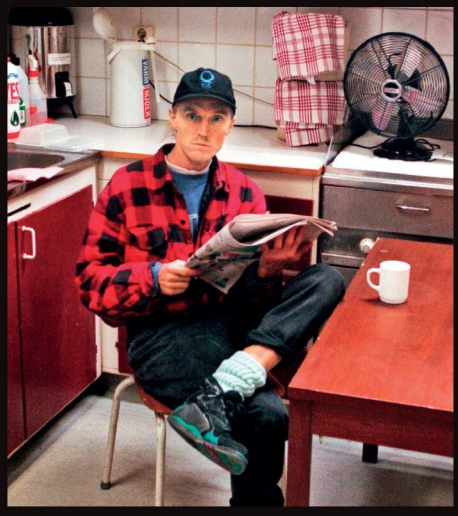

Här ser John ut att vara nöjd med ljudet, men det är långt ifrån alltid så. "För att ha råd med en egen ljudtekniker måste man vara lika stor som Lasse Winnerbäck", konstaterar han.

Hemma vid köksbordet 1997, under en paus med låtskrivandet inför "Vägen till Californien", hans senaste album. John är inställd på att uppföljaren ska bli minst lika stark. "Jag vill inte göra en skiva efter hundra år, som bara låter sisådär. Det vore inget kul, jag vill inte gräma mig i efterhand".

blir en Leonard Cohen-låt eller något annat spelar mindre roll. Jag är inriktad på att det ska låta okej.

Låten om döden

En av de översatta coverlåtarna blir "Döden", i original "Death is not the end" av Bob Dylan.

– Det är en jäkla bra låt, men Bob Dylan har inte gjort den så bra själv. Kylie Minouge och Nick Cave har gjort en whiskydoftade version som är jävligt bra. Jag ska göra den i lite högre tempo, och mera arrad.

Texten har John skrivit tillsammans med sonen Alex Holm och Gunnar "Gurkan" Lundestam, gitarristen som han spelade med redan i slutet av 60-talet.

– Vi skrev texten när Anders Burman dog, säger John om producenten bakom hans tidiga album. En låt om döden passar bra i den här delen av karriären. Det är mycket död och elände nu, i den här hårda världen. Det blir drömmar och fantasier som har med verkligheten att göra. Jag är ju lagd åt det hållet, är inte rädd för vare sig det ena eller det andra. Min första låt som jag skrev var "Sabbatsberg", så det här ligger helt i linje med det.

John var i 20-årsåldern när han skrev den ödesmättade och klaustrofobiska klassikern "Ett enskilt rum på Sabbatsberg", om att sitta nattvak på ett sjukhus vid en döende mans säng.

Vill inte gräma sig

Det blir en ep, inget fullt album. Åtminstone inte än.

– Jag pratade med mitt skivbolag, Warner. De sa att man inte behöver göra hela album nu. Det har väl med Spotify att göra, att man inriktar sig på någon låt, och inte mer än så. Lite synd, men om jag börjar så, kan jag sno ihop allt till en lp sedan.

Hans liveband ska kompa honom på skivan.

– Till stora delar blir det så. Sedan kanske jag lånar in någon ringräv, för att stadga upp det lite. Eller om Leffe Larson hjälper till med ett bra arrangemang. Jag vill inte göra en skiva efter hundra år, som bara låter sisådär. Det vore inget kul, jag vill inte gräma mig i efterhand.

Nu koncentrerar sig John på att få bandet och sig själv i form inför turnépremiären i Varberg den 28 april.

– Det har varit många hårda år. Att man stängde ner alla turnéer var ett mindre problem, värre är att hela världen har varit upp och ner. Men jag vet att det blir bättre. Jag tittar ut genom fönstret och älskar allt som är vackert och fint, säger John Holm hoppfullt. □

Så förblir vi ett starkt band!

Bandet skulle heta Roundabout och vara en sorts rondell med musiker som kom och gick. Men medan bandnamnet röstades bort till förmån för Deep Purple, kan man säga att originalidén har kvarstått.

– Vi har bytt medlemmar många gånger, men vi har alltid ersatt dem med någon som är väldigt, väldigt bra. Därför finns det ingen anledning att bandet ska bli sämre med tiden, säger trummisen Ian Paice.

Av Jörgen Holmstedt (text), TT Bild, arkiv (foto)

GUIDEN TILL

Deep Purple

Deep Purple är fortfarande ett mycket bra liveband, 55 år efter starten. Fr.v: Roger Glover, Ian Paice, Ian Gillan, Don Airey och Simon McBride. Den sistnämnde säger: "Vi spelar bara låtar från Ritchie Blackmores tid i bandet, förutom "Hush" och tre Steve Morse-låtar". Den 8 juni kommer gruppen till Sweden Rock Festival.

Inget Deep Purple utan trummisen i The Searchers. Det är faktiskt sant. Chris Curtis spelade trummor i popgruppen med lättviktiga hitlåtar som ”Sweets for my sweet” och ”Needles and pins”, tills han tröttnade 1966. Han hoppade av, med en ny karriärplan, och träffade året därpå organisten Jon Lord, som i samma veva hade lämnat gruppen Artwoods.

Jon Lord: Chris Curtis ville starta ett nytt band som skulle heta Roundabout. Idén var en kärna av permanenta medlemmar och sedan skulle gästmusiker hoppa in och ut i den där rondellen, som även skulle finnas i fysisk form på scenen. Managern Tony Edwards var beredd att finansiera projektet. Jag tyckte att det lät spännande och ville vara med. Chris kände Ritchie Blackmore, som blev vår gitarrist. Men kort därpå spårade Chris ur, av all syra han missbrukade. Edwards ville dessbättre att vi skulle fortsätta med nya medlemmar.

Ritchie Blackmore: Jon och jag testade att skriva ihop. Redan första kvällen hade vi två låtar klara, ”And the address” och ”Mandrake root”. De hamnade sedan på första Deep Purple-lp:n. Där och då förstod vi att vi hade något speciellt.

Jon: Jag och Ritchie var inspirerade av modern jazz, gammal rock’n’roll och klassisk musik. Vi gillade båda blues och Ritchie hade spelat pop hos producenten Joe Meek. Allt det där blev vår egen speciella blandning.

Ritchie: Efter en del sökande hittade vi Nick Simper på bas, Rod Evans på sång och Ian Paice på trummor.

Ian Paice: Jag hade träffat Ritchie året innan i Hamburg. Han gillade mitt trumspel i gruppen The Maze. Han kunde inte föreställa sig att någon annan skulle kunna göra jobbet bättre.

Testturné i Danmark

Ritchie: Vi gjorde en testturné i Danmark våren 1968, för att se hur vi fungerade ihop och hur en publik reagerade på vårt band. Det gick rätt bra. Men vi gillade inte namnet Roundabout, och bytte på mitt förslag till Deep Purple.

Jon: Vi gillade Vanilla Fudge, ett tungt och högljutt band från USA som spelade långa, dynamiska låtar. De hade gjort ett så egensinnigt arrangemang av pophiten ”You keep me hangin’ on” att den liksom hade blivit deras egen låt. Vi tog ”Hush”, en låt som Billy Joe Royal hade släppt året innan, och behandlade den på samma sätt.

Paice: ”Hush” blev en hit i USA, till vår stora förvåning. Vi gjorde en turné där. Men i resten av världen hände ingenting. Jag, Jon och Ritchie kände att vi inte kunde utvecklas som vi ville, med Rod och Nick. Rod hade en bra balladröst, men inte mycket mer. Nick var en bra basist, men inte tillräckligt progressiv för det vi ville göra.

Jon: Rod och Nick fick gå. Det sved, de var ju bra killar, trots allt.

Ian Gillan: Under en spelning med Episode Six, bandet jag sjöng i, stod tre ▶

Grundkurs

★ Deep Purple är ett stilbildande hårdrocksband bildat i London 1968 av Jon Lord (orgel, död 2012), Ritchie Blackmore (gitarr), Ian Paice (trummor), Nick Simper (bas) och Rod Evans (sång). Den klassiska så kallade Mark II-sättningen tillkom 1969 när Ian Gillan och Roger Glover tog över på sång respektive bas. Kommit och gått har följande musiker gjort: Glenn Hughes (bas och sång), David Coverdale (sång), Tommy Bolin (gitarr, död 1976), Joe Lynn Turner (sång) och Steve Morse (gitarr). I dagens upplaga ingår Don Airey (orgel) och Simon McBride (gitarr).

★ Gruppnamnet Deep Purple föreslog Ritchie Blackmore våren 1968. ”Det är titeln på min mormors favoritlåt”, förklarade han. Balladen ”Deep Purple” i stil med George Gershwins mjuka melodiösa låtar skrevs på 30-talet av Peter De Rose och Mitchell Parish. 1963 fick duon Nino Tempo och April Stevens en USA-etta med låten.

★ Den första Sverigekonserten? Därom tvistar de lärde. I historiebeskrivningar uppges det ofta att gruppen spelade i Göteborg våren 1968, under originalnamnet Roundabout. Ingen verkar kunna verifiera detta. Kanske har en förväxling skett med Deep Purples spelning på Cue Club i Göteborg, den 3 september 1969. Bandets allra första konsert skedde 20 april 1968 på Vestpoppen Parkskolen Club i Taasttrup, Danmark.

Styrbjörn Colliander (1940-1976) på Cue Club i Göteborg. Förmodligen var det han som bokade första Sverigespelningen med Deep Purple.

★ Deep Purple har sålt mer än 100 miljoner album. Ian Paice: ”1973 var vi världens bäst säljande grupp. Vi sålde mer än Led Zeppelin, Beatles – alla”. De har sålt över en miljon skivor i Sverige.

★ Av alla världens cd-boxar är ”Listen, learn, read on” (2002) med Deep Purple en av de allra mest välgjorda Inte bara för att de sex cd-skivorna är fullproppade med rariteter från 1964-1976, inklusive medlemmarnas grupper innan bildandet av Purple, innehåller en exemplariskt faktaspäckad och generöst illustrerad bok med många intervjuer. Sammanställt av DP-experten Simon Robinson.

”Listen, learn, read on”, proppad med rariteter, är boxarnas box. Utgången, men väl värd att leta upp.

Deep Purples originalupplaga gör engelsk tv-debut i augusti 1968 i ”Frost on Sunday”, döpt efter programledaren David Frost. Från vänster: Jon Lord, Nick Simper, Rod Evans, Ian Paice och Ritchie Blackmore. Låten? ”Hush” så klart.

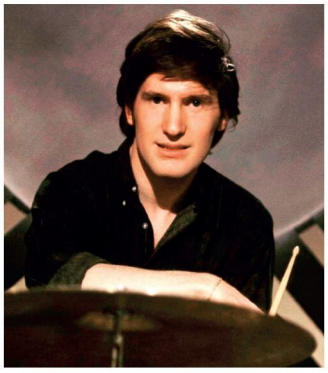

Tack för Deep Purple, Chris Curtis. Det var trummisen från The Searchers, popbandet med de trallvänliga hitlåtarna, som skapade embryot till gruppen som han kallade Roundabout.

Vad gör man inte för att skoja till det lite, på en tråkig flygplats. Deep Purple Mark I var nästan ständigt på turné, 1968-1969. ”Bland annat gjorde vi två USA-turnéer”, säger Ian Paice.

Jamma, skriva, repetera… I början av 70-talet skapade Deep Purple nya låtar, så fort turnéschemat gav en chans. Fr.v. Ian Paice, Ritchie Blackmore, Jon Lord och Roger Glover. Saknas Ian Gillan? Han är …

… förmodligen på sitt håll och skriver låttexter. Ian Gillan är en av hårdrockens bästa textförfattare, som ger oss intelligent och flerbottnad lyrik än i dag.

Jon Lord (orgel), Roger Glover (bas), Ian Paice (trummor), Ritchie Blackmore (gitarr) och Ian Gillan (sång) höll ihop 1969-1973. Mark II-sättningen log väldigt sällan på bild. ”Stämningen i bandet försämrades efter bara ett par år”, medger Roger Glover.

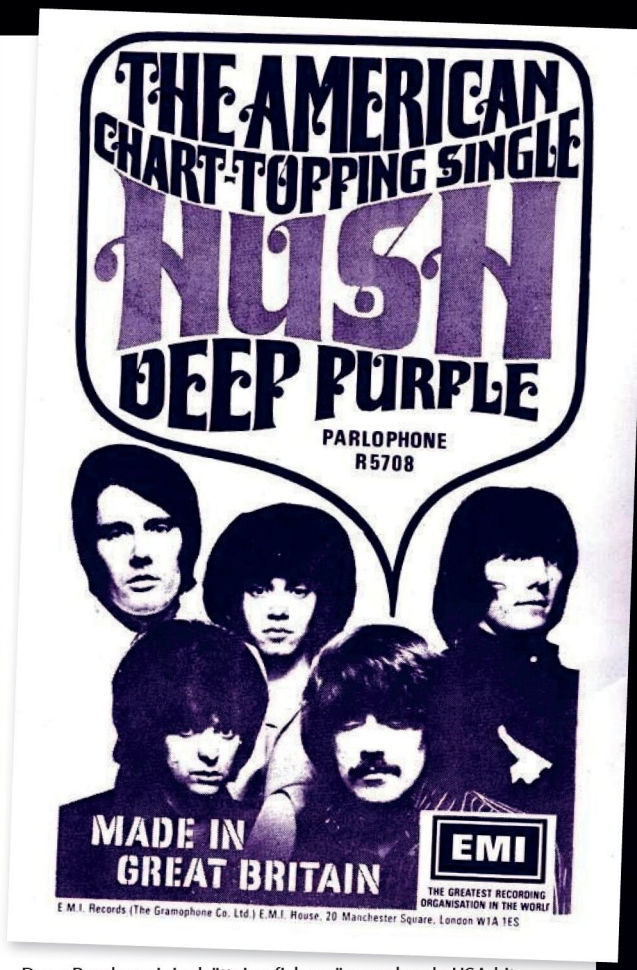

Deep Purples originalsättning fick en överraskande USA-hit med coverlåten ”Hush” 1968. ”Enda låten från den tiden som jag går med på att sjunga”, säger Ian Gillan.

mystiska figurer och tryckte i mörkret längst bak i lokalen. Det visade sig vara Ritchie Blackmore, Jon Lord och Ian Paice. Efter giget erbjöd de mig att bli deras nye sångare. Jag ville gärna ha med mig Roger Glover, Episode Six-basisten, så jag presenterade honom för Jon Lord.

Livrädd för Purple

Jon: Vi behövde spela in en singel, ”Hallelujah”. Jag frågade Roger om han kunde tänka sig att spela som inhyrd musiker på den.

Roger Glover: De hade problem med mittenpartiet, ville hitta en annan rytm eller atmosfär där. Jag var blyg, men tog mig mod att spela upp ett förslag. Ian Paice hängde på. När vi packade ihop, erbjöd de mig att bli basist i gruppen.

Gillan: Jag var livrädd när jag började med Purple. Min respekt för dem var enorm. Men jag hade en rätt bra musikalisk erfarenhet i ryggen. Jag hade lärt mig att använda min röst, även om jag inte hade hittat min rätta sångröst än. Det gjorde jag först när jag började skriva med de här killarna. Den mänskliga kemin mellan mig, Jon, Ritchie, Paice och Roger var magisk. Med dem fann jag min röst och mitt rätta jag, det tror jag gällde hela bandet.

Roger: Jag var bara en genomsnittlig popbasist, nästan en nybörjare jämfört med Ritchie, Paice och Jon. De var skrämmande bra.

Gillan: Det jag tyckte var konstigt var att det första vi skulle göra var att spela med en symfoniorkester.

Jon: Jag närde en dröm om att sammanföra ett rockband med en orkester. 1969 uppförde vi mitt verk ”Concerto for group and orchestra” med The Royal Philharmonic Orchestra i Albert Hall.

Ritchie: Det var kul och spännande, men gav folk fel uppfattning om bandet. Jag bestämde att nästa album skulle innehålla den hårdaste rocken som någonsin gjorts.

”Jag ska blåsa dig av scenen”

Gillan: Ritchie sa till mig: ”Bara så du vet, jag kommer försöka blåsa dig av scenen varje kväll”. Jag förstod att den sortens konkurrens var bra, att den skulle hålla oss skärpta, så jag svarade: ”Okej, då försöker jag göra samma sak med dig”. Varvid Ritchie sa: ”Bra, då kommer det här bli ett utmärkt band”.

Roger: Första giget var på Londonklubben Speakeasy. Det kom inte mer än runt 200 personer.

Gillan: Snarare bara 20 personer, varav de flesta var roddare. Keith Moon undantagen, men han låg å andra sidan under ett bord. Men det spelade mindre roll för jag hade hittat hem. Musiken bar frihetskänslan jag hade längtat efter ända sedan jag började sjunga. Jag grät glädjetårar. Det var som att bli utsläppt ur fängelset.

Roger: Jag och Gillan gick med i bandet som ett låtskrivarteam, men det märkliga var att vi inte hade skrivit några bra låtar innan dess. I Episode Six åstadkom vi mest skräp. Men vi blev bättre av att samarbeta med riktigt bra musiker. Det första vi skrev var ”Speed king”. Det var mitt riff, även det till ”Into the fire”. Låtarna flödade fram. Mitt och Gillans enkla, naiva sätt att skriva, kombinerat med virtuositeten hos Blackmore, Paice och Jon var de magiska ingredienserna. Om man har fem människor som alla är virtuoser kan musiken bli så krånglig att den går över huvudet på folk. ”In rock”-albumet blev kraftfullt och extremt bra framfört, men ändå lättillgängligt.

Paice: ”In rock” förändrade vår musikaliska inriktning och så även för många andra band. Vi var fokuserade, hungriga och alla onödiga bråk hade ännu inte börjat.

Hotellet blev räddningen

Roger: Vi har alltid varit mer av ett liveband än en studioskapelse. Scenen är där vi hör

Ännu en tv-show. ”Black night” var hitsingeln som 1970 tog Deep Purple in i vanligt folks vardagsrum. ”En låt vi slängde ihop på nolltid, lätt berusade efter ett pubbesök”, minns Roger Glover.

”Trots framgångarna rådde missnöje i gruppen. Ritchie snäste åt mig: ’Kommer du över på min sida av scenen klipper jag till dig med gitarren’.”

▶ hemma. Där finns friheten, inte den pressade tillvaron i studion. Därför ville vi spela in ”Machine head” i Kasinot i Montreux, för att fånga livekänslan. Inte visste vi att stället skulle brinna ner just som vi anlände.

Ritchie: Räddningen blev att vi i samma stad kunde boka Grand Hotel, som var stängt för säsongen. Där spelade vi in ett av våra bästa album.

Roger: Vi åkte till Japan 1972 och skivbolaget där ville spela in oss för en liveplatta. Då var det nästan ingen som hade släppt ett dubbelt sådant. Liveskivor sågs som utfyllnad, att du inte hade något nytt att komma med. Vi gick med på att bli inspelade, under förutsättning att skivan bara släpptes i Japan. Men när Ian Paice och jag hörde inspelningarna flippade vi ut, för att de var så kraftfulla. ”Made in Japan” släpptes i hela världen.

Paice: ”Made in Japan” är en dokumentation om ett band som bokstavligt talat brinner. Musiken var fortfarande ny och spännande för oss att spela, och vi fångade den känslan till fullo.

Jon: Under konserterna kunde vad som helst hända. En fyraminutersslåt drog i väg och blev en halvtimme lång. Vi improviserade, lekte, hade kul, utmanade varandra, inte minst jag och Ritchie. Publiken hade ingen aning om vad som skulle hända, och i nio av tio fall visste inte vi i bandet det heller.

Avskedsbrevet

Gillan: Trots framgångarna rådde missnöje i gruppen. Ritchie snäste åt mig: ”Kommer du över på min sida av scenen klipper jag till dig med gitarren”. Men mitt mikrofonstativ var längre än hans gitarr, så jag kunde försvara mig rätt bra under de där fighterna vi hade.

Ritchie: Jag bestämde mig för att hoppa av. Vi utvecklades inte längre och började bli en parodi på oss själva. Men jag sa inget till de övriga.

Gillan: Ingen lyssnade när jag ville prata om att allt hade urartat och stagnerat. Jag tappade bort mig själv i en dimma av sprit och kvinnor. Till sist var jag tvungen att bryta upp. Det var galet av mig att lämna gruppen när vi stod på topp. Jag skrev ett avskedsbrev i slutet av 1972. Jag lovade att genomföra redan bokade konserter. Ritchie och jag sa inte ett ord till varandra under mitt sista år i bandet. Vi som brukade dela hotellrum.

Roger: Gillan ville sluta och Ritchie jammade med Ian Paice och Phil Lynott. I januari 1973 förklarade våra managers för mig och Jon Lord att nu var det bara vi två kvar i vad som var på väg att bli ett av de största banden genom tiderna. De ville inte förlora detta, och frågade om vi kunde tänka oss att fortsätta Purple med en ny gitarrist, ny sångare och ny trummis. Vi gick med på det.

Ritchie: När jag läste Gillans avskedsbrev, tänkte jag att det här kunde innebära en intressant nystart för bandet, med nytt blod.

Roger: Sedan hände inget mer. Vi gav oss ut på en lång USA-turné. Jag började få en obehaglig känsla av att allt inte stod rätt till. Ingen pratade med mig längre. Jag krävde managern på svar. ”Ritchie stannar, om du går”, sa han. Ian Paice och Jon Lord var med på det. Ingen hade sagt något till mig för att de var rädda att jag skulle hoppa av mitt i turnén. Sådan var situationen, fram till den sista konserten i Osaka. Ritchie och jag möttes i en trappa, han stannade upp och sa: ”Du vet, det är bara affärer, inget personligt”. Affärer i betydelsen musik. Jag hyste inget agg mot Ritchie, mer mot Ian Paice och Jon Lord i så fall, som jag tyckte hade svikit och offrat mig. Det tog mig flera år att bli vän med dem igen.

Nybörjaren Coverdale

Paice: Vi ville hitta en ny inriktning. Glenn Hughes, basisten från Trapeze, var även

"Vi gjorde faktiskt annat än att bara kröka och jaga brudar", säger Ian Paice (t.v.). Som att spela Monopol med Roger Glover.

Ian Paice och Ritchie Blackmore (t.h.). "Vi har inte haft någon kontakt på decennier. Om jag träffade Ritchie i dag skulle jag bjuda på en drink och snacka om den gamla goda tiden", säger Paice.

Ian Gillan, enligt många den enda riktiga Deep Purple-rösten. 1989 sparkades han ut ur gruppen av Ritchie Blackmore. 1992 lurade Roger Glover honom tillbaka. "Det är jag glad för i dag", säger sångaren.

en bra sångare med ljus, stark röst. David Coverdale var egentligen en nybörjare, en klubbsångare, men han var ivrig att lära sig. Jag minns när vi hittade hans tejp bland hundratals andra. Han lät som Scott Walker, djup och bluesig. Men han hade även en egen identitet.

Glenn Hughes: Jag har blandade känslor för min tid i bandet. Vi var ingen tajt grupp, ingen familj. Jag blev nära vän med Jon Lord och David Coverdale, men det var en märklig gruppdynamik. Jag var en annorlunda kille på den tiden, jag var väldigt, väldigt ung. Det var en annorlunda värld. Men jag är rätt nöjd med en del av musiken vi gjorde.

David Coverdale: Jag var 21 år och oerfaren. Men de gav mig chansen, vilket jag är evigt tacksam för. Ritchie och Jon blev mina mentorer. Vi började skriva låtar ihop på en gång. "Burn" blev ett fantastiskt album.

Glenn: Vi visste inte att Blackmore skulle lämna oss efter "Stormbringer"-turnén. Vi ersatte honom med Tommy Bolin. "Come taste the band" blev också en jättebra skiva, men svårigheterna gjorde att gruppen sprack.

David: Drogerna förstörde bandet. När vi upplöstes våren 1976, var jag inställd på att göra en soloplatta.

En sorts försoning

Roger: 1976 stötte jag och Ritchie på varandra i en studio i Tyskland. "Tjenare, läget?" sa han. En sorts försoning, kan man säga. "Kom, jag vill spela upp något för dig", fortsatte han. Rainbow-låten "Stargazer" knockade mig. Vi blev vänner igen.

Gillan: På julafton 1978 knackade det oväntat på min dörr. När jag öppnade stod Ritchie Blackmore där. Han var klädd i svart och sin pilgrimshatt, och stod i snön ett par meter ifrån mig. "Hej, Ritchie. Varför står du där borta?" frågade jag. "Jag trodde du skulle klappa till mig", svarade han. "Varför skulle jag göra det? Kom in", sa jag. Han erbjöd mig att bli sångare i Rainbow. Jag tackade nej, eftersom jag hade min egen grupp. Men vi blev vänner igen och Ritchie jammade med mig på ett par av Londons scener.

Roger: 1984 var plötsligt alla tillgängliga och med på att återförenas.

Gillan: Det var mitt initiativ. Vi repade i hemlighet i Stowe, Vermont. Efter fem minuters jam såg jag att alla log. Då visste jag, det här är rätt! Det lät som det klassiska Purple. ▶

Fortsättningskurs

★ Deep Purple har blivit anklagade för att släppa liveskivor i överflöd. 47 stycken i skrivande stund. Men Roger Glover menar att de flesta av dessa ges ut bortom deras kontroll: "Vårt gamla management, som vi tillhörde 1968-1976, äger allt som spelades in under den perioden. De släpper alla de där liveskivorna som vi inte fått godkänna, till vårt förtret".

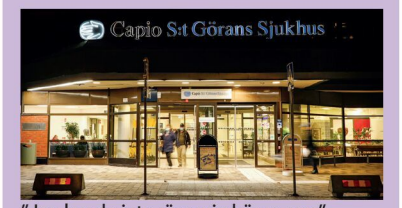

"Jag kunde inte röra min högra arm". Läkarna på S:t Görans sjukhus i Stockholm räddade Ian Paice.

★ Den 13 juni 2016 drabbades Ian Paice av en av en så kallad TIA (Transitorisk Ischemisk Attack, d.v.s. en mindre stroke) på Grand Hotel i Stockholm. Ian Paice: "Ert sjuksystem är fantastiskt. Ambulansen kom på tio minuter. Läkarna kollade upp mig under ambulansfärden. Efter ytterligare tio minuter var jag inlagd på S:t Görans sjukhus och fick bästa tänkbara vård. Jag fick veta att jag skulle bli återställd. Jag hade tur, för vissa innebär det slutet på allting".

★ Deep Purple spelar på Sweden Rock Festival den 8 juni och Glenn Hughes kör sin egen Deep Purple-show på Valand i Göteborg den 6 maj.

★ Roger Glover är en av hårdrockens mest framgångsrika producenter. Förutom Deep Purple har denne basist producerat bland andra Elf, Rory Gallagher, Status Quo, Nazareth (genombrottet som producent kom med skottarnas lp "Razamanaz" 1973), David Coverdale, Michael Schenker Group, Rainbow, Judas Priest och många fler. Att han inte har blivit prisad i omgångar för detta är märkligt. "Jag har i alla fall fått en polsk The Golden Ear Award", säger han.

★ När Ritchie Blackmore övergav Deep Purple mitt under turnén 1993, hoppade gitarrekvilibristen Joe Satriani in som räddande ängel. Han erbjöds sedan jobbet som permanent medlem i bandet, men valde i stället att satsa på den egna karriären.

Överkurs

★ Deep Purple var Chuck Berrys kompband på en tysk festival 1970. Rocklegendaren dök upp utan band. Ian Gillan: ”Ritchie, Jon, Roger och Paice gick upp på scenen, utan att ha fått veta vad de skulle spela. Chuck bara drog igång ”Johnny B. Good”, ”Sweet little sixteen” och så vidare. Killarna hängde på, och tyckte det var kul”.

Oberäknelige Chuck Berry 1970. Kompbandet Deep Purple just utanför bild.

★ Mest erfaren vid bildandet av Deep Purple var Ritchie Blackmore som hade kompat artister som Tom Jones, Heinz (hiten ”Just like Eddie”), The Honeycombs, Freddie Starr och svenske Jerry Williams på låtar i långa banor med producenten Joe Meek på 60-talet. Inte ens Blackmore själv vet hur många singlar det blev. Se Rock’n’Roll Magazine nr 2/2023.

★ Deep Purple bildade ett skivbolag, Purple Records, 1971. Där gav de ut de egna skivorna, och även plattor med Hard Stuff, Silverhead, Rupert Hine, Tucky Buzzard och många andra artister. Bolaget lades ned 1979.

★ Ritchie Blackmore är så stort fan av AOR-bandet Survivor att han 1989 ville ha deras sångare Jimi Jamison (1952-2014) som Ian Gillans ersättare. Jamison repade med Purple i två veckor innan hans skivbolag stoppade honom. Blackmore skrev sedan låtar med Survivor-keyboardisten Jim Peterik till Deep Purple-albumet ”The battle rages on”. Inget av detta användes dock.

”Tänk att Ritchie Blackmore gillar mina låtar”, sa Jim Peterik (tvåa fr v) i Survivor till artikelförfattaren 1993. Jimi Jamison, längst t h, ville Blackmore ha som sångare i Purple.

★ 2017 gav sig Purple ut på ”The long goodbye tour”. Alla tog detta för en avskedsturné, men gruppen är fortfarande ute på vägarna, sex år senare. Roger Glover hävdar att de aldrig har sagt exakt hur lång den långa avskedsturnén är.

”Kolla, där borta kommer Coverdale springande”. Eller något i den stilen, tycks Jon Lord, Glenn Hughes (bas), Tommy Bolin (gitarr) och Ian Paice säga, i Australien 1975. Dessvärre tärde drogmissbruket hårt på bandet här.

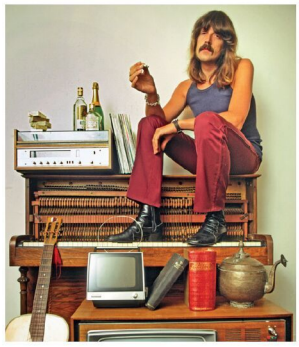

”Pengarna gjorde att man äntligen kunde köpa sig lite saker, som en färg-tv.” Jon Lord i hemmet på det tidiga 70-talet.

Ritchie Blackmore med sin andra hustru Barbel Hardie, en tysk dansare som han träffade 1969. Äktenskapet höll i två år.

Ian Paice är vänsterhänt och spelar på ett trumset för vänsterhänta. En snabb och teknisk trummis som är lika inspirerad av jazz som rock. ”Så länge jag kan spela tänker jag inte lämna världens bästa band”, säger han om sitt älskade Deep Purple, där han är den ende kvarvarande originalmedlemmen.

Bluesröstade David Coverdale var en så gott som oprövad sångare och frontman när han gick med i Deep Purple 1973. ”Bland det bästa som hänt mig”, säger han.

Roger Glover är mycket konstnärlig. Bland annat har basisten designat omslaget till Deep Purple-lp:n ”Fireball” från 1971. ”Jag gillar att skapa, på alla möjliga plan”, säger han.

”Vi var det bäst säljande bandet i världen”, berättar Ian Paice om Deep Purples framgångar 1973. Året därpå fick ”fel” upplaga av bandet, den med Glenn Hughes och David Coverdale, ta emot bevisen för detta.

Ritchie: Mark II-sättningen av bandet var det enda som kändes lockande för mig.

Paice: Vi hade varit ifrån varandra så länge att ingen hade en aning om hur det skulle bli. Jag tror inte att vi någonsin har varit hundraprocentigt nöjda med ett album, men ”Perfect strangers” kommer nära.

Glover: En av våra lyckligaste plattor. När vi väl sammanstrålade efter all osämja och så vidare, spenderade vi mer tid med varandra på puben, än vi gjorde i studion.

”Hade inte lärt oss ett dyft”

Paice: Albumet därpå, ”The house of blue light”, var svårt att göra. Varje gång jag hör plattan, påminns jag om det. Vi hade återförenats, utan att ha lärt oss ett dyft av våra gamla misstag. Verkligheten slog till som ett knytnävsslag i ansiktet.

Gillan: Ritchie krävde att jag skulle sparkas, och fick som han ville. Jag svarade att jag hellre skär halsen av mig än sjunger i Purple igen.

Ritchie: Jag tyckte att sångaren blivit odräglig – igen. Speciellt när han var full. Jag stod inte ut med honom, kände mig inte kreativ med honom. Jag krävde att Joe Lynn Turner skulle ta över.

Roger: Gillan var bitter, av förståeliga skäl. ”Jag hoppas att jag inte förlorar din vänskap för det här”, sa jag. Vi höll kontakten, men pratade aldrig om Purple.

Jon: Joe Lynn Turner gjorde ett bra jobb, men kändes inte rätt för Purple. 1992 hade gruppen urartat fullständigt, med osämja och noll kommunikation.

Joe Lynn Turner: Skivan jag sjöng på, ”Slaves and masters”, är hur bra som helst. Men jag hade på känn att bandet inte skulle hålla länge. Det gör ingen upplaga av Deep Purple.

Räddade bandet

Roger: Jag räddade bandet från att upplösas. Ritchie ville att vi skulle fortsätta med Joe Lynn Turner, men han passade oss inte på långa vägar lika bra som Ian Gillan. Vi hade alla grunderna inspelade för vad som skulle bli ”The battle rages on”-albumet. Men Blackmore vägrade att ta tillbaka Gillan.

Gillan: Jag var fortfarande djupt besviken på att de övriga gått med på att sparka mig, bara för att banjospelaren krävde det. Roger lurade mig och sa att jag var välkommen tillbaka till Purple. Jag var motvillig. Han sa att gruppens 25-årsjubileum inte kunde firas utan mig. Vi skrev tre låtar och gjorde demoinspelningar av dem. Jag frågade när vi skulle göra resten av albumet. Roger svarade: ”Jag måste få de här låtarna godkända först”. Jag tappade hakan: ”Du skojar – har jag provsjungit?!”

Roger: Jag skickade kassetter till alla i bandet, som sa: ”Låter utmärkt.” Utom Ritchie.

Ritchie: Bandet, vårt management, skivbolaget – alla försökte övertala mig att låta Gillan återgå till Purple. Till sist gav jag med mig, dumt nog.

Roger: Blackmore fick ett solokontrakt (som sedan utmynnade i en Rainbow-skiva – red. anm.) av Deep Purples skivbolag, i utbyte mot att han gick med på att ta tillbaka Ian Gillan i gruppen. Men det fick vi inte veta förrän långt senare. Vilket kändes konstigt.

Ritchie: Vi gjorde ett Purple-album som jag inte känner någonting för. På turnén tog jag beslutet att lämna bandet för alltid.

Flykten från monstret

Roger: Jag bad Ritchie att genomföra våra japanska konserter, som ett avslut. ”Nej”, löd hans svar. Jag frågade honom om inte publiken betyder något för honom.

Ritchie: Jag svarade att det där bara är nostalgi. Jag är inte intresserad av sådant. Att lämna bandet var ett konstnärligt val. Jag var trött på rockvärlden. Det kändes som att jag upprepade mig och hade stagnerat. Allt

1994 kom gitarristen Steve Morse in som en frisk fläkt i Purple, efter att gruppen genomlidit flera miserabla år med Ritchie Blackmore. ”Plötsligt levde hela bandet upp igen”, berättar Ian Gillan. Morse lämnade gruppen förra året för att ta hand om sin sjuka fru.

”Made in Japan” blev förlagan för hårdrocksbandens dubbla liveplattor på 70-talet. ”Musiken var fortfarande ny och spännande för oss att spela och vi fångade den känslan till fullo”, tycker Ian Paice.

Joe Lynn Turner, längst ned till vänster, sjöng i Deep Purple 1989-1992. En gudabenådad AOR-vokalist, men ifrågasatt av de flesta som detta bands sångare. ”Av folk som inte begriper bättre”, anser Turner.

”Ritchie är en briljant gitarrist och han är ett original. Hans gitarrspel, låtstrukturer och riff var långt före sin tid.”

▶ handlade om att hitta på tunga riff, och det gjorde mig uttråkad. Jag ville fly från klorna på det där monstret som var Deep Purple.

Roger: Ritchie är en briljant gitarrist och han är ett original. Hans gitarrspel, låtstrukturer och riff var långt före sin tid. Han har inte fått det erkännande han förtjänar. På egen hand satte han tonen för nästa våg av hårdrock, heavy metal eller vad du nu vill kalla det. Man kan höra hans riff och sätt att skriva låtar även hos dagens band. Han drivs av kreativitet, där finns inget affärstänk. Han kan vara svår, men spelar till viss del en roll. Han är rastlös, vill alltid förbättra. Om folk är nöjda får han känslan av att de inte presterar på topp. Ritchies drivkraft är anspänning och friktion.

Inget som lockar

Ritchie: Roger Glover har fel. Vad han menar är att det fanns anspänning och friktion mellan honom och mig. Man kan inte generalisera mig på det sättet.

Paice: Folk frågar fortfarande om vi ska återförenas med Ritchie Blackmore. Men de förstår inte problematiken. Det finns inget som lockar där, inte för någon av oss. Om Ritchie skulle komma tillbaka till Purple, skulle situationen bli lika destruktiv som förr. Han gör vad han älskar nu, vilket vi också gör. Därför finns det ingen anledning att ändra på det. Om vi skulle återförenas, skulle det bara var på grund av en sak: pengar. Och det skulle alla genomskåda väldigt, väldigt snabbt.

En ny stolt Purple-era

Gillan: När Ritchie försvann såg jag det som en möjlighet, inte förlust. Det var jag som sa att vi kunde fortsätta med en annan gitarrist. Steve Morse var början till en ny, stolt era i Purples historia.

Jon: 2002 bestämde jag mig för att jag hade turnerat klart, och därmed borde lämna Purple, som är ett turnerande band. Jag hade vissa hälsoproblem och ville koncentrera mig på att jobba i studion. Don Airey tog över, vilket var ett utmärkt val.

Don Airey: Jag var bekant med musiken och killarna. Deep Purple är ett bra band, och sådana är alltid lätta att spela med.

Paice: Vi har bytt medlemmar många gånger, men vi har alltid ersatt dem med någon som är väldigt, väldigt bra. Musiker som har en brinnande längtan efter att få spela. Därför finns det ingen anledning att bandet ska bli sämre med tiden.

Simon McBride: När Steve Morse slutade i fjol var jag nog den självklare ersättaren. Jag har känt Don Airey i nio år och har turnerat rätt mycket med honom. Jag hade även jobbat en del med Ian Gillan och jag kände resten av killarna. Det har varit mycket prat om huruvida jag ska spela som Ritchie Blackmore eller Steve Morse, men jag spelar bara som mig själv.

Paice: Det är viktigt att titta framåt. Vi försöker hitta grejer som håller vårt intresse uppe. Jag tror att våra fans uppskattar nya album.

Nya låtar på gång

Simon: Vi skriver nytt material nu. Ian Gillan har sagt att det ska bli ett nytt album. Vi är av den gamla skolan, sitter alla fem i ett rum och jammar ihop låtar. Jag tycker att materialet låter som det klassiska Purple, den hårdare sidan av bandet. Steve var mer av en countryinfluerad gitarrist, medan jag kommer från den hårda rocken som jag lyssnade på som ung.

Paice: Vi kommer att sluta på grund av en eller två anledningar: A) Vi klarar inte att göra det här längre, för att någon av oss inte längre är fysiskt kapabel, eller B) Vi har ledsnat. Att veta att det är på väg att ta slut, skrämmer mig. Det här är något jag har gjort i hela mitt liv.

Simon: Så vitt jag förstår kommer de här killarna aldrig att vilja sluta turnera. De älskar vad de gör och har gjort det så länge att det har blivit som en drog. Vi planerar redan för nästa år. □

GITARRER

Vintage ★ Nytt ★ Beg
Renoverar ★ Värderar

Din BÄSTA gitarraffär!

TIP TOP
MUSIK

Katarinavägen 22, Stockholm
Ⓣ Slussen uppgång Södermalmstorg
TIS-FRE 13-18, LÖR 12-15

En bortglömd 2 dagars live inspelning av bandet BC & Heartkeys med BILL ÖHRSTRÖM, Janne LOFFE Carlsson och gästartisten Eric Bibb har nu räddats.

31 låtar och över 2 timmar musik av yppersta klass.
Dubbel CD:n BC & Heartkeys "One Of A Kind"
finns nu att köpa, ***endast 150 kr.***

Beställ på mail@tiptop.se eller 08-642 73 00.

TACK för att du stödjer musiker & levande musik!

www.tiptop.se **RING 08-642 73 00**

ROCK'N'ROLL/ROCKABILLY!

ginza.se

John Lindberg Trio: Are you for real? 2023

CD 104598.....**159kr**

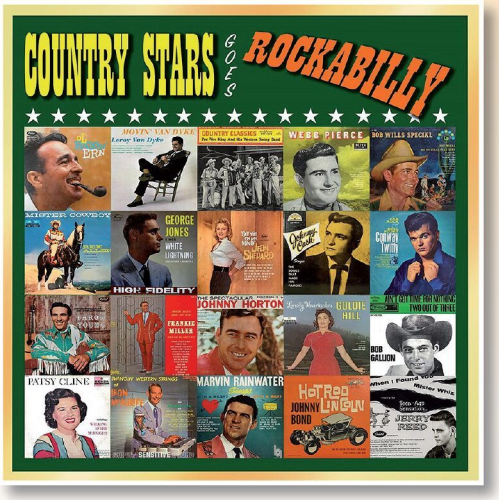

Country Stars Goes Rockabilly

2CD 50000.....**159kr**

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - VI SKICKAR DEN GRATIS!

Ginza AB • Fåglum • 465 81 NOSSEBRO • kundservice@ginza.se • Kundtjänst telefon 0512-299 50

FOTO: TT

Ian Gillan: ”Kolla, ’In rock’ har blivit guldskiva”. Liksom singeln ”Black night”. 1970 var året då Deep Purple slog igenom. Många starka plattor skulle följa.

Nästan allt är bra

Deep Purple var av naturliga skäl som bäst på 70-talet, när de var nyskapande och hade energi i massor. Men det är inte svårt att hitta guldkorn även på senare album.

Av Jörgen Holmstedt (text)

Shades of Deep Purple (1968) ◎◎◎
Producent: Derek Lawrence
Ett band som ännu inte har hittat sin inriktning, men lutar åt progressiv och psykedelisk rock. ”And the adress” är en spännande, instrumental låt där huvudtemat bröts upp av vilda attacker från Jon Lord och Ritchie Blackmore på orgel respektive gitarr. Joe Souths ”Hush” är lysande i högst personlig tappning. Men tramsiga popbagatellen ”One more rainy day” går bort. För många coverlåtar.

The book of Taliesyn (1968) ◎◎◎
Producent: Derek Lawrence

Mer av samma sort, fast lite bättre. ”Wring that neck”, om att ge en gitarrhals vad den tål, är en hård och oförutsägbar instrumental låt, med Lord och Blackmore i suveränt samarbete. Men Neil Diamond-låten ”Kentucky woman”, med tamburin och handklapp för att påminna om ”Hush”, är för mesig. Barockartade ”Anthem” visar Lords klassiska sida. Bäst är ”Shield” med komplext trumspel från Ian Paice och mästerligt solo från Blackmore. Återigen för många coverlåtar.

Deep Purple (1969) ◎◎◎
Producent: Derek Lawrence

Bara en cover, Donovans smöriga ballad ”Lalena”, visar att bandet går framåt som låtskrivare. Finurlige Jon Lord spelar cembalo i ”Blind”. ”Chasing shadows” med frenetiska afrikanska rytmer visar vilket monster till trummis Ian Paice är. ”April” innehåller ett klassiskt mellanstycke med stråkkvartett och blåssektion som pekar på vad som ska följa; Deep Purples möte med en symfoniorkester i Lords ”Concerto”.

In rock (1970) ◎◎◎◎◎
Producenter: Deep Purple

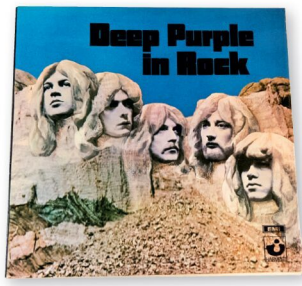

Den inledande kakofonin med Ritchie Blackmore i vilda, brutala infall på gitarr vittnar om vad som hädanefter gäller: rockmusik som är dramatisk, dynamisk, kraftfull och någonting helt nytt. Den klassiska sättningen med Ian Gillan (sång) och Roger Glover (sång) är här. I Gillans paradnummer ”Child in time” sjunger han en oktav högre än en normal full falsett, med imponerande kontroll på sitt vibrato. Blackmores låtstrukturer och riffande sätter standarden för hur hårdrock ska utföras. ”Speed king”, ”Bloodsucker”, ”Into the fire” – varenda låt är ett knytnävsslag. Man kan undra hur hårdrocken skulle ha låtit utan det här albumet.

Fireball (1971)

Producenter: Deep Purple

En inte lika hårdför platta som föregångaren, men nästan lika bra. Titellåten är tuffa och snabba Purple när de är som bäst. Trumdrivna "The Mule" ger oss kärnkraftverket Paice i högform. Småfunkiga "No no no" är udda för gruppen, liksom countrylåten "Anyone's daughter". Kvintettens kommersiellare sida, som "Strange kinda woman" (märkligt nog inte med på originalutgåvan), har alltid varit lyckad. "Fools", om att världen styrs av dårar, är aktuell än i dag.

Machine head (1972)

Producenter: Deep Purple

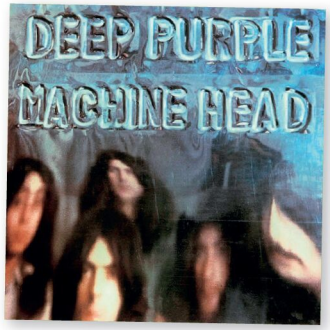

Blackmore styr in gruppen på den krossahårda banan igen. Öppningen med snabba bilåkarlåten "Highway star" är hur mäktig som helst. "Smoke on the water", med sitt ikoniska riff, må vara sönderspelad men detta av en anledning. "Lazy" och "Space truckin'" är klassisk, ljuvlig Purple. 25-årsjubileumsupplagan rekommenderas, där Roger Glover bland annat har använt alternativa gitarrsolon i bonuslåtarna. Vilket har gjort Blackmore galen av ilska, trots att hans insatser är utmärkta.

Who do we think we are? (1973)

Producenter: Deep Purple

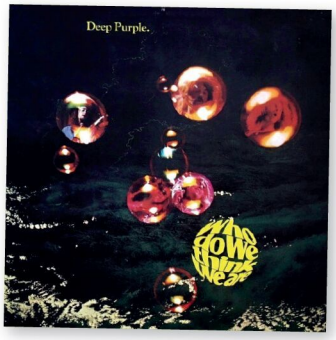

Mindre hårda puckar igen, från ett band i sönderfall. Höjdpunkter finns, som refrängstarka "Woman from Tokyo" och energiska "Smooth dancer", där Gillan ventilerar sin frustration över hur omöjlig han finner att Blackmore blivit. Men detta är det minst bra 70-talsalbumet med Gillan och Glover, som förvinner ur Purple kort efter utgivningen.

Burn (1974)

Producenter: Deep Purple

Två sångare, bluesige David Coverdale och ljusrösta basisten Glenn Hughes, i stället för en ger gruppen nytt liv. Titellåten är rena känsloexplosionen, där de två rösterna harmoniserar på ett fantastiskt sätt, liksom i "Lay down, stay down" och flera andra låtar. Den gåtfulla och funkiga "Sail away" är ett fint exempel på ett nytt, starkt Purple, liksom episka "Mistreated". Alla som trodde att gruppen var slut efter förlusten av Gillan och Glover, blev knäpptysta efter detta.

Stormbringer (1974)

Producenter: Martin Birch och Deep Purple

Titellåten om den mytiska varelsen Stormbringer, som orsakar trubbel där den drar fram, är en energiurladdning av Guds nåde. Funkrytmerna i "Love don't mean a thing" och "You can't do it right" är ett nytt och lyckat kapitel i bandets historia, liksom souliga "Hold on". "Soldier of fortune" är självfulle David Coverdales bästa sångprestation någonsin. Det här är väldigt mycket en Hughes/Coverdale-platta, med ovanligt lite gitarr. Blackmore hade blivit alltmer ointresserad, och slutade kort senare.

Come taste the band (1975)

Producenter: Martin Birch och Deep Purple

Amerikanske Tommy Bolin från James Gang är en utmärkt ersättare för Blackmore, just för att han inte försöker efterlikna företrädaren, utan har en helt egen stil och ett unikt sound. Den funkiga och souliga linjen fortsätter med "Gettin' tighter" och "Dealer". Två av Glenn Hughes finaste stunder någonsin är undersköna sviten "This time around"/"Owed to G" och paradnumret "You keep on moving".

Perfect strangers (1984)

Producenter: Roger Glover och Deep Purple

Lord, Paice, Blackmore, Gillan och Glover – åter tillsammans. De infriar förväntningarna. Bland många vitala spår finns här Deep Purples två senaste klassiker: "Knocking at your backdoor" och titelspåret. Dock är detta inte lika vågat och dramatiskt som på skivorna den här upplagan av bandet gjorde 1970-1973. Men det är ett av de bästa återföreningsalbumen någonsin.

The house of blue light (1987)

Producenter: Roger Glover och Deep Purple

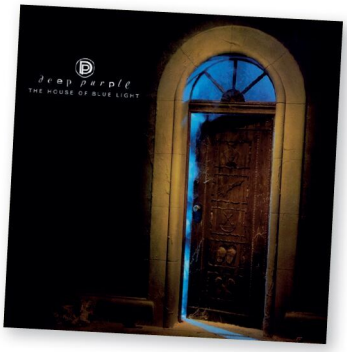

Gruppen tappar fart efter den lyckade återföreningen. Det låter trött och idéfattigt. "Bad attitude" med Lords sköna intro på kyrkorgel får godkänt. Resten passerar tämligen obemärkt.

Slaves and masters (1990)

Producent: Roger Glover

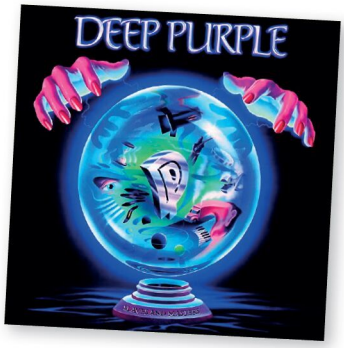

Joe Lynn Turner var fel sångare för Deep Purple. Han låter för mycket amerikansk radiorock för att passa ett hårdrocksband. Men detta är inte dåligt, om man gillar Rainbow på Turners tid. Det lutar åt den stilen, med smeksamt melodiösa låtar som "Love conquers all" och "King of dreams".

The battle rages on... (1993)

Producenter: Thom Panunzio och Roger Glover

Så inspirationslöst att samtliga inblandade borde skämmas. Inspelningen påbörjades då Joe Lynn Turner fortfarande var med i bandet, för att sedan slutföras av en motvillig Ian Gillan. Ännu mer motsträvig var Blackmore, som gjorde detta enbart för pengarna. Endast detta är acceptabelt: drömska och mystiska "Solitaire" och "Anya" med snyggt akustiskt gitarrintro.

Purpendicular (1996)

Producenter: Deep Purple

Helt rätt att ersätta den oefterhärmlige Blackmore med en helt annan typ av gitarrist: amerikanske Steve Morse från Dixie Dregs. Alla bandmedlemmarna låter pånyttfödda och det slår gnistor om låtar som "Sometimes I feel like screaming" och "Vavoom: Ted the mechanic". Ett inspirerat album med alla möjliga typer av influenser och infall.

Abandon (1998)

Producenter: Deep Purple och Roger Glover

Hårdrockigare igen. Bandet är inte på topp, varken vad det gäller låtar eller framföranden. Konstigt är att Gillan rappar verserna i "Any fule kno that" och "Watching the sky". Meningslös nyinspelning av "Bloodsucker" från "In rock", här kallad "Bludsucker". En svag trea.

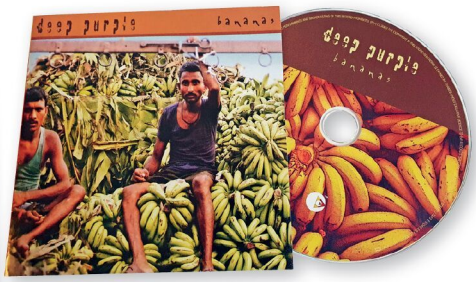

Bananas (2003)

Producent: Michael Bradford

Jon Lord ut, Don Airey in. Nytt blod ger en knuff framåt. Det låter piggt och energiskt, inte minst om "House of pain", där Airey och Steve Morse försöker överträffa varandra i en frenetisk duell. "Contact lost", om deras vänner astronauterna som förolyckades på rymdfärjan Columbia, är så hjärtskärande vacker att man går sönder.

Rapture of the deep (2005)

Producent: Michael Bradford

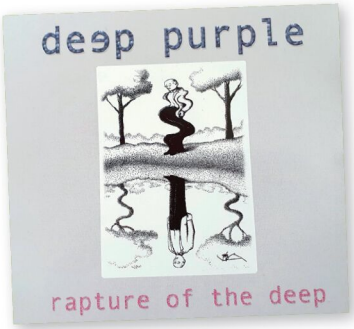

Vuxenrock, snarare än hårdrock. Titelspåret med orientaliskt tema är briljant, liksom vilsamma balladen "Clearly quite absurd". Gillan är rolig när han häcklar amerikanska medier i "MTV" ("Mr Grover 'n' Gillian, you musta made a million the night that Frank Zappa caught a fire"). Resten är inte lika bra. Betygstrean är svag.

Now what?! (2013)

Producent: Bob Ezrin

Mästerproducenten Bob Ezrin får Deep Purple på fötter igen, med överraskande positivt resultat. Toppnummer är "Uncommon man" med ett fanfarliknande syntriff, skojigt läskiga "Vincent Price" och pampiga "Above and beyond", den sistnämnde till salig Jon Lords minne. Nästan inga dåliga låtar, men heller inga klassiker.

Infinite (2017)

Producent: Bob Ezrin

En solid skiva utan svaga inslag, men utan direkta fullträffar. Mycket påminner om bandets färgstarka och progressiva 70-tal, utan den bombastiska tyngden och dynamiken. Titeln till trots är "All I got is you" en av de bästa nu-skiter-jag i-dig-texterna som skrivits. Gillan kan inte längre sjunga de höga tonerna han är känd för, men har så mycket pondus att han ändå fixar det galant.

Whoosh! (2020)

Producent: Bob Ezrin

Ovanligt korta låtar, för att vara Deep Purple. De flesta är på tre och en halv minut. Bandet är bra även i kärnfulla låtar. Som vanligt tänkvärda texter från Gillan, som "We're all the same in the dark", vars titel säger allt. Morse och Airey briljerar i flera halsbrytande solon, som i nya inspelningen av "And the address" från bandets debut-lp.

Turning to crime (2021)

Producent: Bob Ezrin

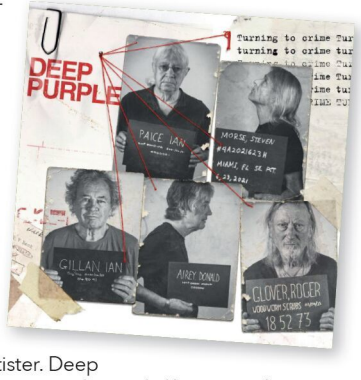

Ett coveralbum med musik av Huey "Piano" Smith, Fleetwood Mac, Yardbirds och andra 50- och 60-talsartister. Deep Purple stuvar om de gamla låtarna rejält, men plattan blir ändå bara en parentes. Sista skivan med Steve Morse, som valt att vårda sin sjuka hustru på heltid. Respekt.

SVERIGES GEMYTLIGASTE ROCKFESTIVAL SEN 2006

TIME TO ROCK FESTIVAL

8-10 JULI 2023 KNISLINGE

SAXON - MSG - KK'S PRIEST

BLIND GUARDIAN - D-A-D

THE HOOTERS - ALESTORM

A TOM GABRIEL WARRIOR TRILOGY

MOLLY HATCHET - THE TOY DOLLS - SHAM 69

THE ANSWER - HARDLINE - DIAMOND HEAD

TYGERS OF PAN TANG - ROSS THE BOSS

MARKY RAMONE'S BLITZKRIEG - ULI JON ROTH

MASTERPLAN - SMASH INTO PIECES - TREAT

STEVE 'N SEAGULLS - BACK STREET CRAWLER

DREAM EVIL - TEAZE - THE DAHMERS - PUNK ROCK FACTORY

STRÖM - TUNGSTEN - SAFFIRE - KNOGJÄRN - PRINS SVART

THE QUILL - THE CRUEL INTENTIONS - EMOTIONAL FIRE

BATTERING RAM - HAPPY HOUR - SMOKING SNAKES

FÖRFEST 7 JULI: THE CRYPT - GASBOX - MATS RONANDER BAND - BROWSING COLLECTION - SLÄKKTEN

BILJETTER OCH INFO: WWW.TIMETOROCK.SE

En gitarrist och hans gitarrer. Den gröna som Mattias Hellberg spelar på är en custombeställd Novo Serus by Dennis Fano. Han köpte den när han fått gaget efter första Håkan Hellström-konserten på Ullevi. Den röda är också en Novo, modell Miris. Och så en grön Squire Telecaster, uppdaterad med andra pickuper, från en bra årgång som han köpte efter att han i ett möjligen svagt ögonblick sålde sin Fender Custom Telecaster från -78 till en norsk laxmiljardär.

"Mattias Hellberg" (2004), utgiven på Silence Records. Första soloplattan. Producent Daniel Zquaty och med bidrag av medmusikerna Pelle Ossler, Micke Herrström och Christian Gabel. Detta är en dansk strikt limiterad återutgivning från 2020 på etiketten Accelerator.

"Out of the frying pan, into the woods" kom 2008. Bandet fick heta The White Moose efter att Mattias strax innan under en joggingtur i Värmlandsskogen mötte en livs levande vit älg. "Mattias Hellberg & The White Moose skulle vara lite som Neil Young och Crazy Horse", säger Mattias.

Mattias fick ett mejl från HBO som han först trodde handlade om reklam för något abonnemang. Men det visade sig att de ville ha hans låt "Oh no" från tredje albumet "High in the lowlands" (2011) till andra säsongen av Emmynominerade serien "The righteous gemstones" (2022). Det fick de efter att ha betalat en bra peng.

Hemma på gatan är det lite som Laurel Canyon med telefontrådar i luften och små kringelikrokvägar, tänker Mattias. Han bor dock ovanför Oslo, inte LA. Liksom Laurel Canyon beboddes av en del musiker, exempelvis medlemmar i The Byrds, Crosby, Stills, Nash & Young, The Doors och Joni Mitchell, har Mattias ett par musikerkollegor som grannar på Ekebergskrenten.

Frontman och gitarrist:

Mattias Hellberg

Mattias Hellberg har hunnit med en hel del, både solo och ingående i ett antal konstellationer. Men så började han tidigt också och ringde redan som tolvåring till rocketablissemanget för att få tips och råd. Han har spelat i aulan i Bob Dylans skola och för Ullevis största åskådarskara någonsin.

Av Per Stern (text), Roine Lundström (foto)

Vi käkar frukost hemma hos Mattias Hellberg i nya lägenheten uppe på Ekeberg i Oslo där han nyligen flyttat in med kärestan Kaja. Långt nedanför breder staden ut sig, en vacker utsikt.

Mattias fixar kaffe och mackor medan han berättar hur det började med storebrorsans lånade virveltrumma i villakällaren i Karlstad, om storebrors och storasysters backar med vinylskivor där han botaniserade tidigt och lärde sig att hantera och vara rädd om grejorna.

Han lyssnade på Stones, Dag Vag, Bowie, Ramones, Neil Young, Bob Marley, The Clash och Dylan.

Vid sju, åtta ville han lära sig spela gitarr. Han måste gå den långa vägen, över ett blockflöjtsår, och så äntligen.

– Första lektionen var en besvikelse. Det visade sig att jag skulle spela efter noter, jag ▶

Dag Vag var bland det första som Mattias som sjuåring ”verkligen hookade på”. Han gillade svänget och soundet på liveplattan ”Scenbuddism” från -79 och gjorde ett trumset av en virveltrumma och pepparkaksburkar i källaren på vilket han kompade skivan. ”Jag gillade trummisen Tage Dirty och tyckte att hans trumspel var suggestivt och skönt. Krautrockmonotoni och reggaebeat i en härlig blandning.”

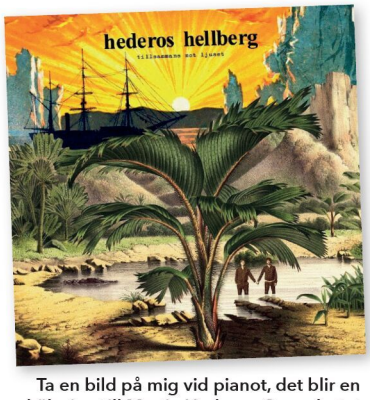

Ta en bild på mig vid pianot, det blir en hälsning till Martin Hederos. Samarbetet med pianisten Hederos går tillbaka ända till Nymphet Noodlers-tiden och sedan 1999 är Hederos & Hellberg en duo som kommer och går. Senaste plattan ”Tillsammans mot ljuset” kom 2021.

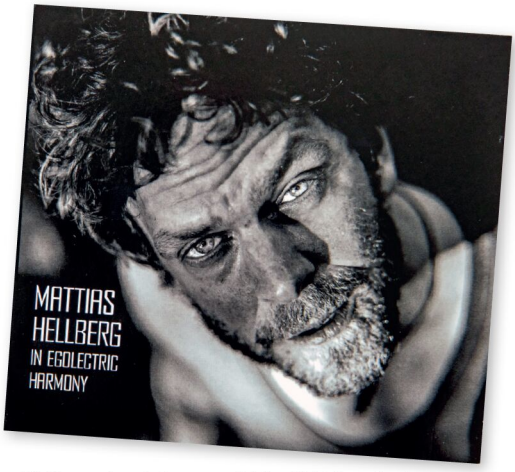

På ”In egolectric harmony” från 2014 återvänder Mattias Hellberg till tidigare soloplattor och ända tillbaka till Nymphet Noodlers-tiden, men nu bara med en ensam elgitarr och den egna rösten. Och lite munspel.

Enda fullängdaren av Nymphet Noodlers, ”Going abroad” (1994). Mattias skickade ett ex till musikaliska förebilden Wayne Kramer, gitarrist i MC5, som senare lovordade både skivan och bandet i en intervju i GT. Vinylutgåvan innehåller även ep:n ”Impeccable selection”, så här är allt Nymphet Noodlers spelade in samlat på en dubbel-lp. Producent Ebbot Lundberg. Utgivet av Coop Records i samarbete med Help Records. I flytvästarna: Mattias Bärjed, Martin Hederos, Mattias Hellberg, Jesper Karlsson och Jan Martens.

▶ som trodde att jag skulle få börja med Stones med en gång.

Han lade ner, försökte en gång till som tolvåring, med noter, och lade ner igen. Men så hade storasyrran en kompis, en ung gitarrist som gick musiklinjen.

– Han lärde mig två skalor och några av de vanligaste ackorden. Jag gav honom ett kassettband med låtar jag ville lära mig och så tog han ut dem åt mig. Det räckte långt, jag tror att ”Honky tonk women” var den första låten jag lärde mig.

Vid det laget hade han köpt en begagnad elgitarr på annons, för pengar han tjänat genom att sälja tidningar på söndagar.

– En ful, träfärgad, japansk Les Paul-kopia som hette Gerson. Sedan dess har jag aldrig velat ha en Les Paul igen.

Ron visade öppna ackord

Snart nog upptäckte han att Keith Richards inte spelade ”Honky tonk women” likadant och undrade hur Keith kunde få till ett G utan att ta ett grepp på gitarren.

– Runt 1986 gick det en serie på tv, engelsk eller amerikansk, med olika gitarrister, bland andra Ron Wood som visade hur han stämde gitarren i öppna ackord när han spelade slide. Lyckligtvis spelade jag in det, så jag satt och kollade på det om och om igen. Jag var väl 13 år när jag tog reda på vad öppet G var för något och då fattade jag det där med Keith Richards.

Mattias Hellberg var en samvetsgrann elev i sin egen rock and roll-skola och tvekade inte att gå den där extra kilometern. Om än med visst motstånd lyckades han få mamma och pappa att tilllåta honom att ta ledigt någon timme från skolan så att han kunde bära instrument åt artisterna som uppträdde på Stadshotellet och få lite inblick i rockvärlden.

– Jag var tolv år när Wilmer X kom dit och de undrade vad jag var för liten typ som hängde där. Jag bad Nisse Hellberg att visa mig riffet i ”Siesta round the clock”. Jag minns att han var lite motvillig och sa, ”ah, kan du inte ta ut det själv?” Men han visade mig i alla fall.

Munspel i C och G

Och så var det munspelet. Mattias gillade både Mick Jaggers och Neil Youngs sätt att spela. Och inte minst Jalle Lorenssons.

– Han var, vad ska vi säga, dumsnäll nog att ge mig sitt telefonnummer. Så jag ringde honom när som helst efter det.

Han berättar att han senare i livet har träffat Jalle i olika sammanhang.

– Han brukar presentera mig som: Det här är Mattias och han ringde alltid mig (Mattias härmar hur Jalle härmar Mattias på bred Karlstad-dialekt): ”Ja, häj dä ä Mattii-as, den dära ”Hong kong pop”, jag förschtår inte den, va ä dä för munspel på den, för den går ju i G men dä går ju inte å spela mä ett C-munspel

”Och så var det munspelet. Mattias gillade både Mick Jaggers och Neil Youngs sätt att spela. Och inte minst Jalle Lorenssons”

Elgitarrer är preferensen. Akustisk gitarr blir det sällan. Stallmicken är specialtillverkad av Johan Lundgren på Lundgren Pickups, en variant av en Gibson Firebird minihumbucker, liknande en av dem som Neil Young har på sin svarta Les Paul. Den andra är av typ Goldfoil som satt på japanska Teisco på 60-talet och som ger ett ”cleant och klangfullt ljud”.

som du har sagt …” Men han var tålmodig, fast vissa gånger var han inte så tålmodig: ”Du jag ska ha middag här med min familj, så du får ringa en annan dag.” Men för det mesta var han väldigt snäll och tålmodig med mina frågor.

I gymnasiet var Mattias sångare i Ugly Jake som snart blev Nymphet Noodlers (namnet skapat efter slagningar i ett inte så seriöst hopsatt amerikanskt slanglexikon i skolbiblioteket). Nymphet Noodlers gav ut en ep och albumet”Going Abroad” 1994 på Help Records.

Stökigt och röjigt

– En vän till oss, Niclas Stenholm, startade mer eller mindre skivbolaget för att ge ut Nymphet Noodlers. Han var också med och skrev texter och gjorde videoinspelningar med bandet.

Nymphet Noodlers fick en del uppmärksamhet för sina stökiga spelningar och röjiga musik. På riktigt hög nivå, enligt vissa recensenter.

– Men bandet gick nog lite under radarn för det som var samtidens inriktning i pop- och rock-världen.

Hur etiketterar du själv musiken?

– Vete fan. Gitarristen (Mattias Bärjed) och basisten (Jan Martens) ville att det skulle vara så mycket riff som bara möjligt. Retsamt skulle det vara, irriterande. En total motpol mot Blur, Oasis och allt det där som var populärt då. I grund och botten var det The Stooges, MC5, Stones och Velvet Underground. Och The Who.

Nymphet Noodlers gick dock mot snar upplösning, men samtliga medlemmar har i efterhand varit involverade i många viktiga och framgångsrika konstellationer. Exempelvis fortsatte Mattias Bärjed och keyboardisten Martin Hederos i The Soundtrack of Our Lives.

Stora förväntningar

Själv slog Mattias in på, vad ska vi kalla det, en något brokig och stilblandad bana med egna projekt, eller ingående i andras. Han har spelat med bland andra Pelle Ossler, Marit Bergman, Stefan Sundström, The Solution, TSOOL, Nationalteaterns Rockorkester, Hederos & Hellberg och Jaqee. Rock, progg, världsmusik, funk. Hårt och brötigt eller avskalat och lågmält.

Vad hade det blivit av Nymphet Noodlers om ni hade fortsatt?

– Jag vet inte, jag hade själv enorma förväntningar. Det var ju så där som det lätt kan bli när man är ung och plötsligt går åt olika håll och får olika influenser genom det man lyssnar på. Det sprack bara, helt enkelt, på grund av olika viljor.

Även om han vid det laget inte hade spelat gitarr på scenen på många år fick han anbud om att testa som gitarrist i The Hellacopters.

Men de visste att du kunde spela gitarr?

– Nä. Och de hade säkert förhoppningar om att jag skulle vara bättre än vad jag var ▶

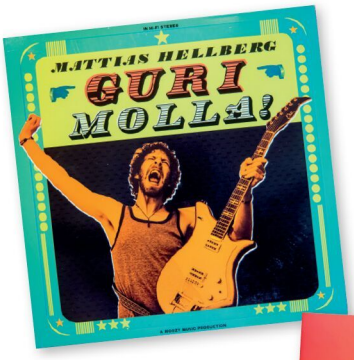

"Gurimalla" är ett norskt uttryck som används vid förvåning. Hos Hellberg blev det "Gurimolla" och dessutom namnet på hans fjärde album från 2013. Låtar av Mattias Areskog, arrangerade av Hellberg, samt även några egna. Areskog och Hellberg har ett löpande samarbete under namnet Hellskog.

Janove Ottesen, sångare i Kaizers Orchestra, ett band som nu har återuppstått efter att ha varit nedlagt en längre tid. Under perioden 2017–2022 gav han ut flera soloalbum och turnerade flitigt i Norge. I hans band ingick Mattias Hellberg på gitarr och Micke Lohse (Atomic Swing) på keyboards.

Mattias Hellberg har gjort flera turnéer och två album med norske rockmusikern Erlend Ropstad, ett av dem "Brenn siste brevet" 2019.

Vintageförstärkare från japanska Teisco som Mattias mest köpte som kuriosa. Men den var faktiskt med i studion då "Gurrimolla" spelades in och bidrog med ett "speciellt, nasalt ljud". Teisco är lite kult för sina elgitarrer, bland annat eftersom det var Hound Dog Taylors favorit.

▶ också. Det blev ju inte så länge, med all rätt. Det blev en USA-turné, ganska omfattande i och för sig och det gick ju bra. Sen var det inte så mycket mer, jag var med på några singelinspelningar. Och de fick ju helt klart rätt man för jobbet i Robert "Strängen" Dahlqvist som kom med efter min korta sejour.

Konsert i Hibbing

2005 följde Mattias Hellberg med på USA-turné som gitarrist med Totta Näslund. Totta var svårt sjuk i cancer och Mattias hoppade också in och avlöste honom som sångare. Bland annat på en konsert i Hibbing, Bob Dylans födelsestad.

– De har en återkommande Dylanvecka och vi spelade i aulan där Bob Dylan gick i skolan. Längst fram satt en liten farbror och det var Dylans gamla mattelärare. Det kändes lite kul. Vi fick också hälsa på hos dem som bodde i huset där Dylan är född.

Senare tog Mattias över Tottas roll som sångare i Nationalteaterns Rockorkester, eller egentligen efter Pale Olofsson som hade ersatt Totta.

– Jag hade sett Rockorkestern en gång på Hedemorafestivalen -89, även om jag inte var där för att se dem direkt. Jag tyckte väl att de var okej, men jag hade inte lyssnat särskilt mycket på dem tidigare måste jag erkänna.

Första spelningen där Mattias medverkade var på Peace & Love i Borlänge 2005.

– Det var kul. Vi spelade på näst största scenen och det var knökfullt. Och det var fantastiskt att sjunga låtar där publiken kunde varenda textrad.

Fast i folksjälen

Teorin om att han för många fortfarande är mest känd som den unge killen som blev sångare i Nationalteatern ger han inte så mycket för.

– Det är väl Dageby som har kallat Nationalteatern för en monolit som är fast förankrad i svenska folksjälen. Vem som sjunger är nog inte så viktigt, jo Dageby förstås, han är ju den enda som har varit med hela tiden. Efter spelningen tror jag inte att särskilt många ens kommer ihåg att det var Mattias Hellberg som stod där och sjöng. Jag tror inte att det är så många som bryr sig, och det säger jag inte för att kokettera.

Rockorkestern drar folk, men det var ändå bara en försmak. Lördagen den 7 juni 2014 är Mattias Hellberg gitarrist igen, bakom Håkan Hellström på ett fullsatt Ullevi. Tidigare har han alltid kört med monitorer för medhörning, men nu är det in-ears som gäller. Han har själv valt att stänga ute publikljudet eftersom han tänker att det ska vara jobbigt och förvirrande med kidsens skrik där framme. En enorm folkmassa, publikrekord.

Dödstyst Ullevi

– Konserten börjar med Stefan (Sporsén) på piano och nästa ut på scenen är jag, så klart jävligt taggad och nervös. I alla fall, jag kom ut på den här jättearenan och da-da-da! Helt sterilt. Bara piano och min gitarr och en fullsatt arena som är helt dead silent. In-ears är som att ha hörselskydd på sig, det kommer inte in något ljud om man inte tar med det i mixen. Det kändes helt bisarrt. Att se 69.000 människor, eller hur många det nu var, och så är det bara tyst. Jag fick springa bort till monitorteknikern så att han fick fixa det.

Mattias är garvad vid det här laget, inte särskilt nervös ens i stora sammanhang, även om första Ullevispelningen var speciell. Sedan dess har det blivit en hel rad Ullevigig och 27 augusti 2022 var han med och satte all time high med 71.799 betalande åskådare.

– Första gången trodde vi att det skulle vara once in a lifetime. Men nu går vi ut och leker att vi är Rolling Stones. □

Personligt

MATTIAS HELLBERG
FÖDD: 13 juni 1973 i Karlstad.
BOR: I lägenhet i Oslo.
FAMILJ: Kärestan Kaja, mamma, pappa, storasyster och storebror.
GÖR: Heltidsmusiker.
INTRESSEN: Matlagning och goda viner i GOTT sällskap. Segelbåt på sommaren, fjällturer på snö om vintern.
FAVORITSÅNGARE: Irma Thomas, Bob Marley, Amanda Bergman, Jolie Holland.
FAVORITGITARRIST: Pelle Ossler, Conny Nimmersjö, Duane Aslaksen, Indigo Street.
FAVORITMUNSPELARE: Neil Young, Mick Jagger.
AKTUELL: Sommarturné med Håkan Hellström och spelningar med Nationalteaterns Rockorkester.

Umeå Guitarshow, är en mässa i Umeå för musikinstrument och musikskapande. Här hittar du allt från handbyggda gitarrer, förstärkare, mickar, pedaler, programvara och musikintresserade människor. Under två dagar får du möjlighet att möta tillverkare, kolla in nya produkter och tjänster samt mingla bland likasinnade.

När: **6-7 maj, Lör 10 - 17, Söndag 11 - 15**
Var: **Studion, Umeå Folkets Hus**
Biljettpris: **1 dag 180kr, 2 dagar 250kr**
https://app.tickset.com/e/umeaguitarshow

Guitar Works

UMEÅ. MER MUSIK.

Hificonsult - en riktig Hificbutik

Äntligen hittade vi ett rörmärke som håller skyhög byggkvalitet, har neutral klang och driver högtalare ned till 2 ohm!

Provlyssna, låna hem eller beställ ett hembesök av Hificonsult Örebro eller Hificonsult Sävedalen! Flera förstärkare finns på plats i båda butikerna! Välkomna!

Vi hjälpte kunder med HiFi under oljekrisen 1973, efter Palmemordet 1986, finanskrisen 1992, IT-bubblan 2000, börskraschen 2008 och nu i Ukrainakrisen. Världen håller inte på att gå under!
Men: Köp rätt - behåll!

Butiksbesök, hembesök, skicka paket?

Du väljer - i hela landet!

Hembesök

Få hem det du vill prova via ett hembesök Du betalar dieseln i förväg och sedan finns inga krav på att handla. Samtidigt får du hjälp med högtalarplacering, akustik, prov av utrustning och råd från en Hificonsult!

Kaffet alltid eko, lokalt rostat, malt i butiken och ljudet är lika fintrimmat!

Webbutik

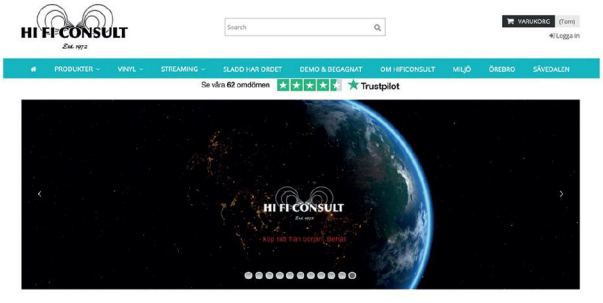

Vi tar inbyten - demo/begagnatavdelning - räntefritt - hemlån

Sancta Birgittagatan 5
7021 4 ÖREBRO

070 - 602 70 75
019 - 12 15 22

hificonsult@mac.com

50 Years
HI FI CONSULT
1972 - 2022

hificonsult.se

Köp 2 produkter=5%
Köp 3 produkter=10%

Payson check out
delbetalning
Faktura
Swish